

சிந்தனை

மார்ச்சு 1997

உள்ளே...

- அ. இரவி
- எம். கே. எம். ஷைப்
- ப.வி. ஸ்ரீரங்கன்
- ஓட்டமாவடி அறபாத்
- கேனன்
- கெருவை ராஜன்
- புவன்
- ஷோபா சக்தி
- எஸ். சச்சிதானந்தம்
- து. குலசிங்கம்
- பொ. கருணாஹரமூர்த்தி
- அஜிதராம் பிரேமீஸ்

“படைப்பாற்றல் கில்லாத சமூகம் எழுச்சிகொள்ளமுடியாது”

வணக்கம்.

இந்த இதழினை தொகுத்துக்கொண்டிருக்கின்றபோது இரண்டு விடயங்கள் உறுத்தலாக இருந்தன.

1. எல்லோருமே எதிர்பார்க்கும் படைப்புக்களின் தரம்.
2. வெளிவருகின்ற சூழலை சஞ்சிகை பிரதிபலிக்கின்றதா என்ற கேள்வி

படைப்புக்களின் தரம் இன்னும் அதிகரிக்கவேண்டும். சொல்லும் விடயங்களில் புதுமை, சொல்லும்முறைகளிற் புதுமை என புதிதுபுதிதாக படைப்புக்கள் வெளிவரவேண்டுமென அம்மாவிற்கும் விருப்பம்தான். முடிந்தவரை முயற்சிக்கிறார். ஆயினும் இதற்கு அம்மா மட்டும் பொறுப்பாளியல்ல.

புலம் பெயர் சூழலில் படைப்பாளிகள்

“21ம் நூற்றாண்டில், புலம்பெயர்ந்த தமிழன்தான் தமிழுக்குத்தலைமை தாங்குவான்” என்ற குரல் சர்ச்சையைக்கிளப்பிக்கொண்டிருக்கின்ற இந்தவேளையில் இன்றைய புலம்பெயர் படைப்பாளிகள் பற்றிய உண்மையான மதிப்பீட்டினையும் செய்துகொள்வது நல்லது. 21ம் நூற்றாண்டுக்கு, புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழன் தலைமைதாங்கப்போகிறானா இல்லையா என்பதெல்லாம் தேவையற்ற விவாதம். ஆனால் புலம்பெயர் சூழலில் வாழ்கின்ற படைப்பாளி - தமிழுக்கு புதியவரவாக, உலகை மிக நெருங்கவைக்கும் ஊடகமாக - காத்திரமான ஓர்பங்களிப்பினை ஆற்ற முடியும்.

ஆயினும் கவலை கொள்ளக்கூடிய விடயம் என்னவெனில், தமிழக விமர்சகர் ஒருவர் குறிப்பிட்டதுபோல “21ம் நூற்றாண்டில் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் மொறீஸியஸ், நெயுனியோன் தமிழர்கள் போல தமிழழை மறந்து வெறும் அடயாளத்தை பேணுபவர்களாகவே இருப்பர்” என்ற நிலைக்கான அறிகுறிகள் அதிகளவில் தென்படுவதுதான்.

தமிழ், தேசியம் என்ற எல்லகைளுக்கு அப்பால் ஒரு மொழி வளம்பெறுவதும், அதனாடு அந்தமக்கள் மேன்மையுறுவதையும் யார்தான் விரும்பமாட்டார்கள். ஆனால், அதற்கான நகர்வில் எம்மில் எத்தனைபேர் பிரக்களுயோடு கால்வைத்துள்ளோம்?

ஆங்காங்கே மின்னலிடுகின்ற ஆற்றல் மிக்கோரும் ஓரிருபடைப்புக்களுடன் முடங்கிப்போய்விடுகிறார்கள்.

வாழ்க்கை நாலாபுறமும் நெருக்குகிறது. “கரணம் தப்பினால் மரணம்” என்ற நிலையில் இருபத்திநான்கு மணிநேரத்தையும் அச்சொட்டாகப் பிரித்துவைத்துக்கொண்டு ஓடவேண்டிக்கிடக்கிறது. உண்மைதான்.

இதற்கப்பாலும் ஆரோக்கியமான இலக்கியச்சூழலின்றி பலர் தனிமைப்பட்டுப்போயும் கிடக்கின்றனர்.

தேடலும், கற்றலும், பல்வேறு தளங்களில் விவாதித்தலுமென ஓர் தொடர் இலக்கியச்சூழலை முடியுமானவரை முடிந்தவர்களாவது தக்கவைத்துக்கொள்ளல் இன்றையபுலம் பெயர்சூழலில் அவசியமானது.

இச்சூழல் காத்திரமான படைப்பாளிகள் உருவாக வழிவகுக்கும்.

“அம்மா”

3. 12. 1997

தொடர்பு முகவரி :

S. Manoharan

(Esc. E13)

210, Ave. du 8 Mai 1945

93150 Le Blanc Mesnil

France.

E-Mail : Ammaa@hotmail.com

R. Pathmanaba Iyer
27-B High Street
Plaistow
London E13 0AD
Tel: 020 8472 8323

என்றைக்கோ அவர் பேனாவுக்கு ஓய்வு

- அ. கிர்வி

1974ம் ஆண்டின் முற்பகுதிக்காலம் தமிழாரச்சி மாநாட்டில் தமிழர்கள் கொல்லப்பட்ட காலம் அதுதான். இலங்கையின் முழுமக்களும் பஞ்சப்பட்டுக்கொண்டிருந்த காலமும் அதுதான். இந்த நாட்களில் பாணுக்கு நீண்ட கியூ நின்றது. நீண்ட கியூ என்றால் சங்கக்கடையில் இருந்து அம்மாள் கோயில்வரை நீண்டிருக்கும். கிழமையில் இரண்டுதரம் இப்படிக்காத்து நிற்போம். எனக்கு முன்னால் அல்லது பின்னால் ஒருவர் நிற்பார். அவர் வீடும், அதாவது கொட்டிலும், சங்கக்கடைக்கும் அம்மாள் கோயிலுக்கும் இடையில் இருந்தது. அளவெட்டிக்குரிய செம்பாட்டு ஊத்தைவேட்டி. சேட் இல்லை. ஊரும் வயிறும் எரிகிறபோது சேட் எதற்கு? என் பிடரியில் அவர் முச்சுப்படுகிறபோது அவர் வாயிலிருந்து மெல்லிய மணம் வீசும். எனக்குப்பிடித்த மணம். வெத்திலை பாக்குச்சப்பிய வாயிலிருந்து வீசுகின்ற மணம் அது. ஓடிப்போய் வீட்டில் ஒருவாய் வெத்திலைபோடவேண்டும் என்று ஆசை எழும். வெத்திலை பாக்கும் மரக்கறிகளும் தான் கூப்பனில்லாமல் வாங்கலாம். செத்தல் மிகையாக்கும் கூப்பன் இருந்தது. கூப்பனில்லாமல் இருந்த இன்னொன்று பசி.

நாங்கள் கியூவில் நின்ற நேரத்தில், ராசம்மாக்காவின் பாணை சைக்கிளில் சென்ற ஒருவன் பறித்துக்கொண்டு ஓடினான். ராசம்மாக்கா ரோட்டின் கரையிலிருந்து மண் அள்ளித்திட்டினார். பிறகு பசித்ததோ அல்லது இன்றைக்கு என்னசாப்பாடு என்று யோசித்தாரோ ரோட்டின் கரையில் குந்தியிருந்து அழுதார்.

இதை இப்போது நான் எழுதுகிறேன். ஆனால் எனக்கு முன்னால் அல்லது பின்னால் நின்றவர் இதை எழுதக்கூடியவல்லமை படைத்திருந்தார் என்பதை நான் அறியவில்லை.

சுமார் நான்குவருடங்களின் பின் எங்களது மகாஜனக்கல்லூரியில் நடைபெற்ற சிறுகதைப்போட்டியில் எனது 'அமுதம்' சிறுகதை முதலாமிடம் பெற்றது. நடராசா மாஸ்டர் (மயிலங்குடலூர். பி. நடராசன்), "இந்தச்சிறுகதைப்போட்டிக்கு நடுவராக இருந்தவர் உங்களைச் சந்திக்கவிரும்புகிறார்" என்று கூறினார். நான் போய்ச்சந்தித்தேன். அவர் அ. செ. முருகானந்தம் அப்படித்தான் நடராஜா மாஸ்டர் கூறினார். அடக்கடவுளே! இவரே அ. செ. முருகானந்தம்? என்னால் அப்போது நம்பமுடியவில்லை. அளவெட்டி, அப்போது இந்தக்கலைஞனை ஏன் மதிக்காமல் இருந்தது? அதுதான் எனக்குத்தெரியவில்லை.

அ.செ. முருகானந்தம் அப்போது எனது கதைபற்றி நல்ல கதைதான்.....ஆனால் இந்த நடைதான் 'விறிஸ்ஸா' எழுத்துநடை உமக்கு வருகுது என்றார். எனக்கு 'விறிஸ்ஸா' எழுத்துநடை எப்பிடி இருக்கும் என்று தெரியாது. அவரிடமே கேட்டேன். "ஓழுங்கான நடை இல்லை. விசயத்தை சொல்லவந்து அங்க, இங்க எண்டு எழுத்துப்பாயுது அதத்தான் சொல்றன்" என்றார். எனக்கு விறிஸ்ஸா என்ற சொல்லுப்பிடித்தது.

ஆனால் கவலை என்னவென்றால் அ. செ. மு. வின் வாழ்க்கை 'விறிஸ்ஸா'வாகிப் போய்விட்டதுதான். அவரது கதைகளை வாசிக்க ஆசைப்பட்டேன். அவரிடமே கேட்டேன். அவர் 'டறங்குப்பெட்டி' யைத்திறந்து காட்டினார். 'புகையில் தெரிந்தமுகம்' கதையின் சில துண்டுகள்மாதிரி தான் இருந்தன. பல கதைகள் தொலைந்து போய்விட்டது என்று கவலையோடு அவர் சொல்லவில்லை. அது அப்படித்தான் ஆகும் என்ற தொனியில்தான் கூறினார். அநேகமாக ஒன்றும் ஓழுங்காக அவரது 'டறங்குப்பெட்டி'க்குள் இருக்கவில்லை.

நாங்கள் நால்வர் பிறகு 'புதுசு' தொடங்கியபோது அவரிடம்

எழுதப்பட்டிருந்த ஒரு கதைகேட்டோம். ஒன்றுமே இல்லை என்றார். எப்போதோ ஈழநாடு பத்திரிகையில் தொடராக எழுதியிருந்த 'பசுந்தளிர்' என்னும் இலக்கியத்தில் தப்பிப்பிழைத்த ஒரு துண்டை எடுத்துத் தந்தார். புதுசு முதலாவது இதழில் முதன்மைச்சங்கு முழக்கி வெளிவரும் அரிதானதொரு சிறுகதையாக அதனைப்பிரசுரித்திருந்தோம். "இன்றைக்கெல்லாம் அவர் பேனாவுக்கு ஓய்வு" என்று எழுதிப்பவரிகளை அளவெட்டி ஜெயாஅச்சகத்தில் புருப் பார்த்த நினைவு இன்றும் நெஞ்சில் எழுகிறது.

மகாஜனவின் மும்மணிகள் என (அ.செ.மு., அ.ந.க., மகாகவி) கனகசெந்திநாதனால் விதந்துரைக்கப்பட்டவர் வாழ்வு இப்படியா என்ற ஆச்சரியப்பட்டுப்போய் நின்றேன்.

அப்பாவிடம் கதைக்கின்றபோது என்னுடைய ஆச்சரியங்களை ஓர்நாள் சொன்னேன். அப்பா இன்னொரு ஆச்சரியத்தையும் அதேநாள் கேள்விகேட்டுச்சொன்னார். "அ.செ.மு. என்ற பெயரை விரித்துச்சொல் பாப்போம்." என்றபோது முருகானந்தம் என்றபெயர்தான் எனக்குத்தெரிந்தது. அப்பா சொன்னார் "அளவெட்டி செல்லக்கண்ணு முருகானந்தம்" இதில் என்ன ஆச்சரியம்? அப்பா மேலும் சொன்னார் : "செல்லக்கண்ணு எண்டது முருகானந்தத்தின் அம்மாவின் பெயர். எனக்கு இப்போதுதான் ஆச்சரியம் பற்றிக்கொண்டது. தாயாரடைபெயரை தன் முதலெழுத்தாக கொள்ளவேண்டிய அக்கால சமூகயதார்த்தத்தை அப்பா சொன்னார். நானும் இன்னொருவிசயத்தை அறிந்தேன். தனது தாயாரை காப்பாற்றுகின்ற பெருவிருப்பில் அ.செ.மு. இறுதிவரை திருமணம் செய்யாமலே வாழ்ந்தார்.

ஏதோ விருப்பம் உந்தி அவரது கொட்டிலுக்குப்போகும் சந்தர்ப்பங்களில் அவரதும் அவரது தாயாரதும் வாழ்வு எளிமையானதாகவும் இனிமையானதாகவும் இருந்தது. அப்படித்தான் நான் நினைத்தேன். சின்னசின்ன கிண்ணங்களில் கறிகள். சிலவேளைகளில் சம்பல். மச்சம் மணந்ததாக நான் அறியேன். வெள்ளைப்பச்சை, குத்துப்பச்சை அரிசியில் அதுவும் சிறுபானையில் சோறு. இருவர்க்கான உணவு. இவை எளிமையாகவும் இனிமையாகவும் இருந்தன. ஆனால் அதற்குள் ஏதும் வாழ்வின் குரூரம் இருந்ததோ அதுவும் எனக்குத்தெரியாது.

ஆனால் அ.செ.மு. வின் "மனிதமூடு" 1985 அல்லது 1986ல் வெளிவந்தபோது இந்தவாழ்வின் குரூரங்கள் அவர் கதையில் தென்படவில்லை. கலையை யாசிக்கின்ற கலைஞானத்தத்தான் அக்கதைகளில் தரிசித்ததாக எனக்கு நினைவு.

இன்றைக்கல்ல, 1980களிலேயே அவர் பேனாவுக்கு ஓய்வு. கவலை இதுதான். தொய்வுநோயால் வருந்தி, வறுமையால் நலிந்து, இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையில் அல்லல்பட்டு, கைதடி வயோதிபர் மடத்தில் அண்மையில் அவர் காலமான செய்தி நெஞ்சையும் நம்வாழ்வையும் கசிச்செய்கிறது.

●
அ. செ. மு. என்ற கலைஞன் வாழும்போதே கௌரவிக்கப்படவேண்டும் என்ற பெருவிருப்பில் அவரது நூலொன்றினை வெளியிடும் முயற்சியில் இறங்கிய பாரிஸ் மகாஜன பழையமாணவர் சங்கத்தின் முயற்சியும் கொழும்புவாழ் தமிழ்இலக்கியவாதி ஒருவரின் பொறுப்பற்ற நடவடிக்கையினால் முடங்கிப்போய்க்கிடக்கிறது என்பதனையும் இந்த இடத்தில் கவலையுடன் நினைவுகூரவேண்டுகிறது. (ஆர்)

●

'புல்புல் ஷர்மா' இந்தியாவைச் சேர்ந்த ஓர் எழுத்தாளரும், ஓவியருமாவார். இவரின் சிறுகதைகளடங்கிய தொகுப்பு The Perfect Women என்ற தலைப்பில் வெளிவந்துள்ளது. இத்தொகுப்பிலுள்ள எட்டுக் கதைகளில் ஒன்றுதான் The Victim எனும் இச்சிறுகதையாகும். பலிக்கடா என மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளது. ஒரு சராசரிக் குடும்பப் பெண்ணின் அவலங்களை இக்கதை அழகுற, தீர்வு சொல்கிற பாணியில்லாது படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள ஏனைய கதைகளும் பெண்களின் பல்வேறு வாழ்நிலைகளைக் காட்டுவனவாகவேயுள்ளன. இந்நூலாசிரியரின் இன்னொரு நூல் My sainted Aunts எனும் பெயரில் வந்துள்ளது. தற்போது சிறுவர்களுக்கான ஓவிய ஆசிரியராகப் பணியாற்றும் இவர் தனது ஓவியங்களுடன் கூடிய சிறுவர் கதைத் தொகுதியொன்றை வெளியிடுவதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுள்ளார்.

நினைத்தவளாய் குளிரான தண்ணீரை முகத்திலடித்துக் கழுவினாள். இன்றைக்கு ஒபிசுக்குப் போயே ஆகவேண்டும். புதிய வாடிக்கையாளர்களின் பெயர்ப்பட்டியலை ஒழுங்குபடுத்தி முடித்துத் தரவேண்டுமென்று 'மிஸ்டர் போல்' இவளிடம் கேட்டிருந்தார். அவர் எங்கோ வெளியூர் போவதற்குள் அதைக் கொடுக்க வேண்டும் கிட்டத்தட்ட அவள் எல்லாவற்றையும் தயார்படுத்திவிட்டாள். சிலரின் சுய விருப்பு வெறுப்புகள் பற்றிய தகவல்களைக் கொஞ்சம் சேர்க்க வேண்டும். மற்றப்படி எல்லாம் முடிந்தமாதிரிதான். அதை நினைக்க இவளுக்குப் பெருமையாய் இருந்தது. தான் தயாரித்ததை அவர் பார்க்க வேண்டுமென்று விரும்பினாள். எல்லாப் புதிய ஆட்களும் 'போலை'ப் பிரகாசிக்கவைக்கிற ஆட்கள்தான். அதில் தான் இவளின் திறமையும் இருந்தது. இந்த பைலை அவரின் மேசையில் வைக்கும் போது அவர் முகம் நிச்சயம் மலரும். அதைப் பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது இவளுக்கு.

அவன் அவளை அடித்த போது அந்த எண்ணம் தான் உடலெங்கும் பற்றிக் கொண்டாய் ஓடியது. முகத்தில் சிதறல்களாய் வடிந்து கொண்டிருந்த இரத்தமும், திணறடித்துக் கொண்டிருந்த மூச்சும் ஏதோ ஒரு புதிய உணர்வை அவளில் தோற்றுவித்தது.

மெலிதாய் இருட்டை விலக்கி எழுகிற வெளிச்சமாய் அல்புணர்வு எழுந்து கொண்டிருந்தது. அவளது உடம்பு நோவைத் தவிர, மற்ற எல்லாவற்றையும் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டேயிருந்தது. முடியவில்லை.... மீண்டும் மீண்டும் அவளில் விழுந்தோடிக் கொண்டிருந்தது அந்தப் புதிய உணர்வு.

அனு பாத்திரமுக்குள் போனாள். சுவரிலிருந்த கண்ணாடியில் தன் முகத்தை உற்றுநோக்கினாள். கைகளால் கன்னத்தை ஊன்றி, ஊன்றி தடவிப்பார்த்தாள். முன்னையை விட நோவு குறைந்த மாதிரி இருந்தது. ஆளாலும் முகத்தில் ஆங்காங்கு சிராய்ப்புக்கள் இருந்தன. இன்றைக்கு ஒபீசுக்கும் போகவேண்டும் என்று

இடது கண்ணை லேஞ்சியால் ஒற்றித் துடைத்தாள். கண் சிவந்திருந்தது. கண்வருத்தம் அல்லது காய்ச்சலுக்குரிய அறிகுறி. சிலவேளை அவளுக்கு ஏதாவது இன்று ஏற்படலாம். கண்ணீரும் வடிந்து கொண்டிருந்தது. என்றாலும் இது ஒன்றும்

கஷ்டமானதில்லை. போனமுறையும் அவன் அவளை அடித்தபோது இப்படித்தான் கண்ணீர் ஓடிக்

கொண்டிருந்தது. முக்கிலோ எங்கேயோ இருந்து இரத்தமும் ஓடிக்

கொண்டிருந்தது. அவளுக்கு சரியாக அது ஞாபகமில்லை. முக்காகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

கடும் சூட்டினால் தான் இரத்தம் வடிகிறது என்று சொல்லி அப்போது சமாளித்துவிட்டாள் இன்றைக்கு காய்ச்சல் என்று சமாளிக்க வேண்டும். மாதக் கணக்காய் இழுத்தடிக்க வேண்டிய சாக்கில்லைதானே, நம்பிவிடுவார்கள்.

அனு கெதியாய்க் குளித்து முடித்தாள். தண்ணீர்ச் சத்தம் கதவுக்கு

ஆங்கில மூலம் : புல்புல் சர்மா
தமிழில் : எம். ஐ. எம். ஜெய்

வெளியே கேட்காமலிருப்பதில் கவனமாய் இருந்தாள். அவள் உடுத்தியிருந்த ஹவுஸ் கோட்டி, னாலே துடைத்துக் கொண்டாள். துவாய் கட்டிலருகே அதுவும் 'கேவாலி'ன் காலடியிலேயே இருந்தது. அதை இப்போது எடுக்க முடியாது. துடைத்து முடிய சாரியை அவசர அவசரமாய் இடுப்பில் சொருகினாள். சுருக்கங்கள் வைக்காது. சொருகினாள். கை வளையல்களின் சத்தங்கள் கேட்காமலிருக்க கையின் மேல் துணியொன்றை வைத்து அழுத்திப்பிடித்தாள். அவனுக்குத்தான் அந்தச் சத்தங்கள் என்றாலே மகா வெறுப்பு! மெதுவாய் அங்குலம் அங்குலமாய் பாத்ரம் கதவைத் திறந்தாள். மூச்சையும் அடக்கிக் கொண்டாள். பாதத்தை அழுத்தி சத்தம் கேட்காதவாறு பெட்ரூமுக்கு நடந்தாள். அந்த ருமை விட்டு வெளியே போவதற்கான கதவு தள்ளியிருந்தது. பதுங்கிப் பதுங்கி அதை நோக்கி நடந்தாள். நடுக்கடலில் அபயமின்றித் தத்தளிக்கிற ஒருவனுக்கு தூரத்தே தெரிகிற ஒரு பாதுகாப்பான திடலாய் அது இருந்தது.

'கேவால்' தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவன் பெரிதாய் விடுகிற மூச்சு இவளுக்கு சற்று விரைவாய் நடக்கிற தெம்பைத்தந்தது. கால்கள் நிலத்தில் அழுத்த விரைந்து கதவருகே சென்றாள், சென்றதும் இவளை ஒரு முறை திரும்பி உற்றுப்பார்த்தாள். எந்த அசையுமின்றி தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவனின் கை முகத்தின் குறுக்கே இருந்தது. நீண்ட நேரமாக அப்படியே இருந்திருக்க வேண்டும். இவளால் அவனின் முகத்தின் கீழ்ப்பகுதியையே பார்க்க முடிந்தது. இது நடப்பாக இருக்காது. உண்மையில் தூங்குகிறான் தான். வாயும் திறந்து இருக்கிறது. வீணி வேறு வடிந்து தலையை உறையை நனைத்துக் கொண்டிருந்தது. கதவை அப்படியே திறந்தபடி விட்டுவிட்டு குசினிக்குள் போனாள். குசினிக் கபேட்டின் முன்னால் நின்று கொண்டு சாரியை ஒழுங்குபடுத்தினாள். மடிப்புகளை சரிவரப்பார்த்துக்கொண்டாள். பழைய கையடைபாளங்கள் நிரம்பிய கண்ணாடியில் தள்ளையும் பார்த்துக் கொண்டாள். கண்களைச் சுற்றி வெளிறிய வட்டங்கள் தெரிந்தன. முகமும் சிதைந்து போனமாதிரி இருந்தது.

அனு அவளின் பேக்கை எடுத்துக்கொண்டாள். பைல்கள் எல்லாம் இருக்கின்றனவா என்றும் பார்த்துக் கொண்டாள். கூடவே மறக்காமல் இரண்டு லேஞ்சிகளையும் எடுத்துவைத்துக் கொண்டாள். திறந்திருந்த படுக்கையைக் கதவூடே ஓர் அவசரப் பார்வை பார்த்துவிட்டு வீட்டிலிருந்து வெளியேறினாள். ஒரு கப்போப்பி குடிக்க வேண்டும் போலிருந்தது அவளுக்கு. அது சாத்தியமில்லை. தப்பித்தவறி கைதவறி சுரண்டி ஏதும் விழுந்தால் அவன் எழும்பி விடுவான். நேற்றும் அப்படித்தான் நடந்தது. எப்படியோ அலுவலகத்தில் டி குடிக்கலாம் தானே!

வீதியில் இறங்கி நடந்ததும் ஏதோ ஓர் விடுதலை கிடைத்தது போல் இருந்தது. புன்னகைத்துக் கொண்டாள். பேக்கை தோளில் போட்டு சரி செய்து கொண்டாள். அருகே நின்றிருந்த அந்த பூக்கத் தொடங்கியிருக்கும் மரத்தைப் பார்த்தாள். எந்தப் பிரச்சினையுமின்றி வீட்டிலிருந்து வெளியேறிய நாட்களையும் நினைத்துக் கொண்டாள். எவ்வளவு சந்தோஷமான நாட்கள் அவை! இனிவரும் நாட்கள்! ? அவனில்லாத நாட்களா...! ? அவள் வேலை விட்டு மாலையில் வீடுவரும்போதெல்லாம் அவன் வீட்டிலேயே இருந்து கொண்டிருப்பானே! பழையவை நினைவுக்கு வந்தன. முயன்று முளையின் பின்னே தள்ளினாள். அது ஓரமாய் ஒதுங்கி இருக்கட்டும். இந்தச் சின்ன இருட்டு வெளிக் குள் எத்தனையெத்தனை சிந்தனைகள், நினைவுகள்! அவனைப் பற்றியவை ஓரமாய் இருக்கட்டும்!

பஸ்ஸில் வெறுமையாய் சீட்கிடைத்தது. உரத்துச் சிரிக்க வேண்டும் போல் இருந்தது. இது நல்ல சகுனம். மீதமிருக்கிற அவளது பொழுதுகள் பாதுகாப்பானதாக இருக்கும். அதாவது சிலவேளைகளில் இவள் மாலையில் வீடு வரும்போது அவன் வீட்டில் இல்லாமலிருப்பான். வெறும் சீட ஒரு நல்ல சகுன மாயினும் நாட்களின் இருட்டு முலைகளுக்குள் எத்தனையோ கூடாத சகுனங்கள் பதுங்கியிருக்கின்றனதானே! அறுந்து

போன செருப்பென்றால் அவன் வீட்டில் கோபத்தோடு இருப்பான். வெள்ளை நாயென்றால் அவன் அவளை அடிக்க மாட்டான். ஏதாவது சாவு வீட்டைக் கடந்தால் அன்று கெட்டநேரம் தான் நிச்சயம் அடிதான். செத்துப்போன மிருகங்களைக் கண்டால் பயமில்லாமல் போகலாம். அவன் தூங்கிக் கொண்டிருப்பான். இந்தச் சகுனங்கள், அடையாளங்களோடுதான் பல வருடங்கள் அவள் வாழ்ந்தாள். வேலை செய்தாள்... வேலை செய்தாள்... இப்போதும் கூட ஏதாவது அடையாளங்கள் தெரிகிறதா என்று பார்க்கிறாள். அவளின் நாளை கணக்கிட்டுக் கொள்ளவேண்டும்ல்லவா?

விதி இன்று பஸ்ஸில் ஒரு வெறும் சீட்டைத்தான் அனுப்பிவைத்திருக்கிறது. இதை வைத்துத்தான் கணிப்பிட வேண்டும். இது ஒரு நல்ல சகுனம்தான். 'லிப்டு'க்காகக் கூட காத்திராமல் அலுவலகப் படிக்களில் அவள் விரைந்தேறினாள். உள்ளே நுழையும் போதுதான் இரண்டு நாட்களாக காய்ச்சலின் காரணத்தால் அலுவலகம் வரவில்லையென்பதை ஞாபகத்தில் இருத்திக் கொண்டாள். வாசலருகே ஒரு விநாடி தாமதித்து மிக மெதுவாய் கண்களை லேஞ்சியால் துடைத்து மறைத்துக் கொண்டு நடந்தாள். மாலாவும் ஷாலினியும் ஏற்கெனவே அவர்களது இடத்தில் அமர்ந்திருந்தார்கள். இவளைக் கண்டதும் கையசைத்துச் சைகைசெய்தார்கள். இவள் நேரே போய் தன் இருக்கையில் அமர்ந்தாள். கண்ணிலிருந்த லேஞ்சியை எடுக்காமல் மறைத்துக் கொண்டேயிருந்தாள். மேசையில் நிறையக் கடிதங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொன்றாய் கிழித்துத் திறந்தாள். அவை இவளுக்கு சிறுபிள்ளையைப் போல் சந்தோஷத்தைத் தந்தது.

எல்லாம் வாடிக்கையாளர்களிடமிருந்து வந்த முறைப்பாட்டுக் கடிதங்கள். கோட், கேஸ் என்று போகாமல் பார்த்து உரிய முறையில் பதில் எழுதுவதுதான் அனுனின் வேலை. விதவிதமான முறைப்பாடுகளுடனும், கோபத்துடனும் எழுதப்பட்ட இவ்வாறான கடிதங்களை வாசிப்பதில் அனுவுக்கு விருப்பம் அதிகம். ஒவ்வொன்றையும் வாசித்து அவர்களின் கோபத்தை தனிக்கும் வகையில் பதில் எழுதவேண்டும். எழுதுவாள். மிக்க கோபமாக எழுதப்பட்ட கடிதம் இவளுக்கு மிருந்த மகிழ்வை அளிக்கும். அவற்றுக்கு பதில் எழுதுவதில் சிந்தனையைச் செலவிடுவதால், வேறெதுவும் தடைப்படுத்திக் கொண்டிருக்காது. மில்ஸ் 'சேத்' திடமிருந்தும் கடிதம் வந்திருந்தது. ஒரு வருடத்திற்கு முதல் தான் கேட்டெழுதியிருந்த வயரும், பிளக்கும் அனுப்பப்படாததை குறிப்பிட்டெழுதியிருந்தார். வருடத்தை பெரிய எழுத்தில் வித்தியாசமாய் எழுதி அதற்கு கீழே இளஞ்சிவப்பு நிற போல்ட் பேனையால் கோடிட்டிருந்தார். அந்தப் பேனை அவருடைய பிள்ளையினதாய் இருக்க வேண்டும். 'சேத்' துக்கு எத்தனை பிள்ளைகள் இருக்கும். அவர் பிள்ளைகளுக்கு விட்டுப்பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பவராய் இருக்க வேண்டும். அதுதான். இந்தப் பேனையால் இப்படி அடையாளப்படுத்தியிருக்கிறார்... என்றெல்லாம் அனு சிந்தனையில் அலைந்தாள். அவரின் கடிதத்துக்கு கடைசியில் தான் பதில் அனுப்ப வேண்டும் என்று தீர்மானித்தாள். அப்போது தான் இதுமாதிரி நிறைய விஷயங்களை நாளெல்லாம் கற்பனை பண்ணலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

மிஸில் எல். சிங்கும் முறைப்பாட்டுக் கடிதம் எழுதியிருந்தார். அவரின் புதிய 'பிரிட்ஜ்' தாமதமாவது பற்றி முறைப்பட்டிருந்தார். கூடவே கலரையும் முன்னைய மாதிரி மறந்துவிடாமலிருக்கும் படியும் கேட்டிருந்தார். 'குப்தா' தனக்கு கூடாத 'எயார் கண்டிஷனரை' விற்றுவிட்டதாக வழக்குத்தொடுக்கப் போவதாக எச்சரிக்கை பண்ணி எழுதியிருந்தார்.

இவள் ஒவ்வொரு கடிதங்களையும் இரண்டுமுறை வாசித்துப் பார்த்தாள். எதுவும் தவறிவிட்டதா என்றும் பார்த்தாள். முடிந்ததும் எல்லாவற்றையும் எண்ணினாள். முப்பது கடிதங்கள் இருக்கும். ஓரமாய், பதில்களை மனதில் எழுதிக்க

கொண்டிருந்தான். வாடிக்கையாளரின் முகங்களையும் மனதில் இருத்திப் பார்த்தான். பதில் கடிதத்தைப் பார்க்கையில் ஒவ்வொருவரும் முதலில் கோபப்படுவார்கள். பிறகு குழம்பிப் போவார்கள், பின்னர் சிரிப்பார்கள். மனதில் படம் ஓடியது. இதுவரையாருமோ இவள் கவனமாகப் படித்து எழுதி அனுப்பிய பதிலுக்கு ஒரு நன்றியோ ஒரு கடிதமோ போடவில்லை. இருந்தும் அவர்களெல்லாம் எவ்வளவு நல்லவர்கள், கௌரவமானவர்கள் என்றும் எண்ணிக் கொள்வான்.

பியோன் புதிய கடிதங்களின் கட்டொன்றை அவள் மேசையில் வைத்தான் கடிதங்கள் கலந்து, குழம்பிவிடுமோ என்ற அவசரத்தில் இவள் பழைய கடிதங்களை வேறாகக் கிணிகிணிகி கொண்டாள். இந்த அவசரத்தில் கண்களை மறைக்க முடியாது போயிற்று அவளுக்கு.

“அவளை இன்றைக்கும் அவன் அடித்திருக்கிறான்”

“உனக்கெப்படித் தெரியும்?”

“அவளற முகத்தைப் பார். கண் எப்படி வீங்கியிருக்கிறது தெரியுமா? அவள் மறைக்கப்பாக்கிறாள்... என்றாலும் லேசாக எல்லோரும் பார்க்கலாம்...”

“உனக்கு இதெல்லாம் நல்லா விளங்குது. எனக்குத்தான் பார்வை கூர்மையில்லை...”

“ஏன் அவள் அவளை விட்டுட்டு வராமல் இருக்கிறாள், அவளுக்குத்தான் பிள்ளைகளில்லை, வேறெதுவுமில்லை... நல்ல வேலையிருக்கிறது விட்டெறிந்து விட்டு போகலாம் தானே...?”

“கல்யாணம் முடிக்காத ஆட்கள் தானே நீங்கள். எதையும் லேசாய்ச் சொல்லிவிடுவீங்கள்... இன்னொரு உ குடிக்கிறியா?”

வேண்டாம்.. இப்பவெல்லாம் உ ஏதோ மாதிரி இருக்குது.”

“அப்படியா..... நடவயசு நகருது அன்பானவளே”

“உனக்குத் தெரியும்தானே..... எனக்கு அவளைப் பார்க்க சரியான வருத்தமாயிருக்கு..... அவள் ஒரு சின்ன பிள்ளை மாதிரி..... அவன் அவளைக் கொண்டுபோடலாமே, ஏன் இப்படி வதைக்கிறான்?”

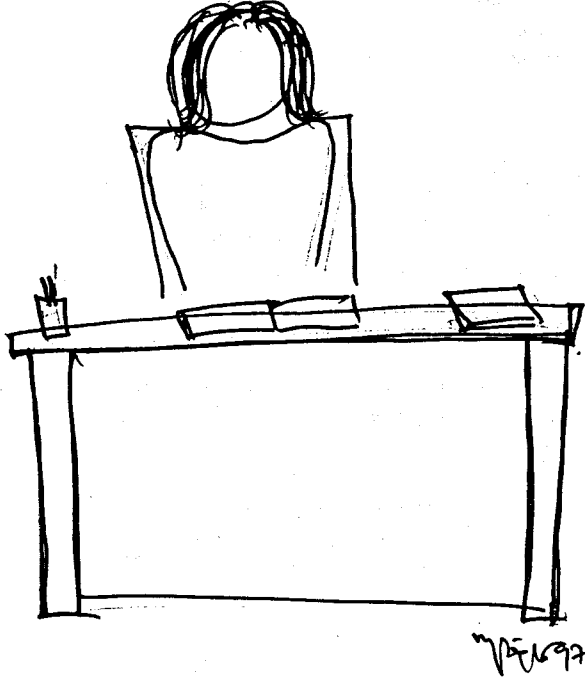
“இந்தச் சப்பாத்து எங்கே வாங்கினாய்? இது மாதிரி ஒரு ஜோடி தான் நான் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன்...”

“ஐய்யா, நான் அவளாக இருந்திருந்தால் அவனுக்குக் கொடுக்கிற உயில் நஞ்சு வைச்சு எல்லாத்தையும் கிளீனா முடிச்சிருப்பன்.”

“அவள் அவளை விரும்புகிறாளில்லை என்று உனக்குத் தெரியுமா?”

“உனக்கென்ன பைத்தியமா இல்லாட்டி வேறெதுவுமா?”

“இல்லை... உண்மையில் இவளைப் போல் நிறையப் பேர்

இருக்கிறாங்க.... அவங்களெல்லாம் இப்படி அடிப்படுவதையும், துன்பப்படுவதையும் ஏன் பலாத்காரப்படுவதையும் விரும்புறாங்க....”

“ஓம் அப்படியிருக்கும். என்னிடம் முதல் வேலை செய்த வேலைக்காரியும் அப்படித்தான். ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் வந்து அவள் கழுத்துல இருக்கிற சிவப்பு அடையாளங்களைக் காட்டுவாள். ஒருநாள் இப்படித்தான் போனவள் திரும்பி வரவில்லை. அவளுக்கு நான் கொஞ்சம் பணம் கொடுக்காதிருந்துவிட்டேன்....”

“அவள் ஒரு பலிக்கடா.. அப்படியான பெண்களெல்லாம் தொடர்ந்தும் பலிக்கடாக்களாகவே இருக்க விரும்புகிறார்கள்.”

“சிலநேரங்களில் நீ தேவையில்லாததெல்லாம் பேசுகிறாய்..”

“தேவையில்லாததல்ல. இதையெல்லாம் நான் ஒரு மெகஸீஸ்

வாசித்தேன். ஐந்தாறு பெண்களிடம் இண்டர்வியூ எடுத்திருந்தார்கள். தாங்கள் சந்தோஷமாயிருப்பதாகவும், வீட்டை விட்டுப் போக விரும்பவில்லையென்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வேறு போக்கிடம் இல்லைத்தானே...!?”

“வேளிப்படையா சொல்லுவதென்றால், நான் கூட கணவன் சற்றுக் கோபப்படுவதையும், அதுவும் பொறாமையில் கோபப்படுவதையும் விரும்புகின்றேன். ஆனால் ஆழ்ந்த காயங்களுடன் அடிவாங்க விருப்பமில்லை. சில வேளை மூக்கை அவர் உடைக்கலாம்... பிற கென்ன செய்துது?”

“நீ ஒரு புதுச்சோடி மூக்குவாங்கிப்போடு... வேறென்ன...?”

“பலிக்கடா.... இப்படித்தான் இந்தப் பெண்களையெல்லாம் அழைக்கிறார்கள். நீ வாழ்ந்து அனுபவி..... அவ்வளவுதான் நான் சொல்வேன்....”

அனு கடைசிக் கடிதத்திற்கும் பதில் எழுதி முடித்தான். வேறு கடிதங்கள் ஏதாவது தவறிப்போய் பேப்பர்களுக்கிடையே இருக்கிறதா என்றும் தேடிப்பார்த்தான். லாச்சிகளையும் பார்த்தான். பைல்களையெல்லாம் புரட்டித்தேடினான். உணவு தேடி அலைகிற ஒரு விலங்கினது செய்கைகளாய் இருந்தன அவளது செயல்கள். இன்னும் கொஞ்சம் கடிதங்கள், அல்லது ஒன்றிரண்டாவது இருந்தால் நேரத்தைக் கடத்தலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டான் தேடினான். கிடைக்கவில்லை. மணியும் ஐந்தாகிக் “... இருக்கிறது. சின்ன ஊசி சரியாக ஐந்தின் புள்ளியில் இருக்குமோ போதே ஒபிஸ் காலியாகிவிடும். எல்லோரும் முண்டியடித்துக் கொண்டு போவார்கள். மிஸ்டர் போலும் இன்று வரவில்லை. அவர் வந்திருந்தாலாவது பட்டியலிலுள்ளவர்கள் பற்றிக் கதைத்து நேரத்தைப் போக்கியிருக்கலாம். ‘போலு’ம் கூட அவளை மாதிரித்தான். சரியாக ஐந்து அடித்தவுடன் எழும்பிப் போய்விடமாட்டார். பைல்களைத் தேடி ஏதாவது வேலை பார்த்துக் கொண்டிருப்பார். அப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் இவளும் ஒபிஸில் இருந்து விடுவாள். ஏதாவது பைல்களைப் புரட்டி பழைய கடிதங்களை வாசித்தும், எதையாவது சிந்தித்துக்

கொண்டும் நேரம் கடத்துவார். போலிடமும் தனக்கு ஏதாவது மேலதிக வேலைகள் போட்டுத்தருமாறும் கோரியிருந்தார். அப்படிக்கிடைத்தாலாவது நேரத்துடன் வந்துலேட்டாகிப் போகலாம் என்று நினைத்திருந்தார். அதற்கு அவர் ஒபிலில் ஏற்கெனவே ஆட்கள் கூட என்று சொல்லிவிட்டார். வேறு எங்காவது விசாரித்துப் பார்க்குமாறும் ஆலோசனை கூறினார். இவளும் கீழ் மாடியிலுள்ள டர்வல் ஏஜன்ஸியிக்கு போய் மனேஜரை சந்தித்து ஏதாவது வேலை கேட்பமா என்றும் முயற்சித்தார். அவர்கள் இருட்டும் வரை சிலவேளை நள்ளிரவு வரை வேலை செய்வார்களாம் என்று பியோன் இவளிடம் கூறியிருந்தார்.

அந்த ஏஜன்ஸியின் கண்ணாடிக் கதவுகளைத் திறந்து உள்ளுழைய பலமுறை முயன்றிருக்கிறார். கிட்ட வந்தும் ஏதோ ஓர் இனம்புரியாத பயமும், பலமான இதயத்துடிப்பும் ஏற்பட்டு விடும். அந்தச் சத்தத்தை கண்ணாடியின் பின்னால் இருக்கிற சீனப் பொம்மைகள் மாதிரி அழகான பெண்கள் கேட்டுவிடுவார்களே என்ற அச்சமும் ஏற்பட்டுவிடும். அந்த அழகான பெண்கள் அழகாய்த் தலைவாரிச் சீவி, பட்டுச் சேலை அணிந்திருப்பார்கள். சரியாய் சீல் பொம்மைகள் மாதிரித்தான் இருப்பார்கள். ஆனால் அவர்களின் முகம் நன்றாக இருக்கும். அவர்களை இவள் பலமுறை கடந்து சென்றிருக்கிறார். புன்னகைத்திருக்கிறார். விப்டுக்காக காத்திருக்கையில் விப்டு வருகிறதென்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் இவையெதையுமே அவர்கள் கண்டு கொள்வதும் இல்லை. இவளை அவர்கள் ஏறெடுத்துப் பார்ப்பதில்லை. இப்படியானவர்களின் ஒபிலில் தனக்கு ஒருபோதும் வேலை கிடைக்காதென நினைத்துக்கொள்வார். அவ்வழியால் போகும்போது கண்ணாடிக்குப் பின்னாலிருக்கிற அந்த அழகிகள் தன்னைச் சுட்டிக் காட்டி சிரித்துப் பேசுவது போலவும், நக்கலாய் கதைப்பது போலவும் இவளில் படம் ஓடும்.

மெதுவாய் ஏற்கெனவே ஒழுங்காய் இருக்கிற பேப்பர்களை யெல்லாம் மீண்டும் மோசையில் அடுக்கி ஒழுங்குபடுத்திவிட்டு வீட்டுக்குப் போகத் தயாரானார் அனு. சில தேவையில்லாத பேப்பர்களை கசக்கியும், விரித்தும், சுருட்டியும் பார்த்துக் கொண்டார். பின்பு ஒவ்வொன்றாய் சுருட்டி குப்பைக் கூடையில் போட்டார். இதையெல்லாம் பியோன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். இரண்டு மூன்று முறை தொண்டையை சரி செய்வது போல் களைத்தும் கொண்டார். இவள் அவசரம் காட்டாத போது ஜன்னலிலும் தட்டினார். இவள் அவனைக் கண்டுகொள்ளாதது போல் இருந்தார். பிறகு இவள் வாசலைக் கடந்ததும் பலமாய் அடித்துக் கதவைச் சாத்தினார். சிறையில் கைதிகளைக் கூடுகளுக்குப் போகுமாறு பணிக்கிற மணியோசையாக அது இவளுக்கு கேட்டது. நீ வீட்டுக்கும் அவனிடமும் போக வேண்டிய நேரம் வந்தாயிற்று என்று சொல்வது போலும் இருந்தது அது. அனு படிக்கவில் இறங்கி மெதுவாக நடந்தார். விரைந்து செல்லும் மற்ற ஒபிஸ் ஆட்களுக்கு வழிவிட்டவளாய் இவள் சுவரோரமாய் நடந்தார். நாள் முழுக்க கதிரையில் அமர்ந்த களைப்பை கால் அதிகம் காட்டியது. பின்னரேம் ஆறுமணியாகியிருந்தும் குடாகவே இருந்தது. கட்டிடங்களின் பின்னேயிருந்து சூரியன் வெளிச்சத்தை அனுப்பிக் கொண்டிருந்தது. கோடைகாலத்துப் பகலும், மாலையும் ஒன்று மாதிரித்தான் இருக்கிறது எதுவும் வித்தியாசமற்றது. இந்த வெளிச்ச நாட்கள் இவளுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. பனிக்காலத்தில் இரவுகள் நீண்டிருக்கும் விழித்துக் கொண்டு சிலவேளைகளில் கட்டிட வில் கிடக்க வேண்டியவரும் சூரியனின் முதற் கிரணங்கள் இவளில் வியப்பையும், சில வேளைகளில் ஏமாற்றத்தையும் கூட ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன.

கோடை காலப் பின்னரங்களில் அவன் வீட்டிலிருக்க மாட்டான். ஏனைய காலங்களில் அப்படியில்லை. பெரும்பாலும் இருப்பான். மிக அரிதாகத்தான் அக்காலங்களில் அவன் வெறுமையான வீட்டுக்கு வருவார். இந்த வெறுமையும், நிசப்தமும் அவளுக்கு விருப்பமானதாக

இருக்கவில்லை. எப்போதும் அவளது வருகையின் காலடிச் சத்தங்களுக்காய் காத்திருக்க வேண்டுமே அவன் வீட்டிலிருப்பதுதான் நல்லது. அவனின் முகத்தைப் பார்த்தால் இன்று என்ன நடக்கப்போகிறது என்பதை அறியலாம். வீதிகளில் மாத்திரமல்ல இவளது முகத்திலும் சகுனங்களுக்கான அடையாளங்கள் இருக்கிறது. இவள் எச்சரிக்கையாய் இருப்பதற்கு, இவள் அவனைக் கல்யாணம் முடித்த பதிதில் ஒன்றுமே தெரியாத முட்டாள்தனமான அப்பாவியாய்த்தான் இருந்தார். இப்போது அப்படியில்லை. எல்லாம் தெரிந்து வைத்திருந்தார். அவன் இன்று அடிப்பானா இல்லையா என்பதை முன்னமே சொல்லிவிடுவார். எதையும் முன்னமே தெரிந்து வைத்திருப்பது அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தாது. அப்படித்தான் அவளது உடம்பும், முன் கூட்டிய அடியின் அறிகுறிகளால் அதிர்ச்சிப்படுவதில்லை.

காலையில் சத்தமாய்க் கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டு எழுந்திருந்தானென்றால் அன்றைய பொழுது ஓரளவு நல்ல மாதிரியாய் இருக்கும். மிஞ்சிப் போனால் திட்டுவான், முறைப்பான், அடி இருக்காது. இந்த நாட்களில் சற்று எச்சரிக்கையுடன் வீட்டில் இருக்க வேண்டும். இருந்தால் வீட்டு வேலைகள், கூட்டுவது, துடைப்பது, அவனுக்குச் சமைத்துப் போடுவது என்று தான் போகும் நாள். இதெல்லாமல் சில நாட்களில் திடீரென்று எழும்பி குந்திக் கொண்டு முகட்டைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பான். அது பயமானது. அவள் எதற்கும் தயாராக வேண்டும். எந்த நிமிஷத்திலும் அவன் சீற்றம் கட்டுடைக்கலாம். அவள் வருகைக்காக கதவின் பின்னால் காத்திருந்து திடீரென அவளை அவன் தாக்கிய நாட்களும் உண்டு. இவற்றையெல்லாம் விட அவன் கூடப்பயந்தது அவன் வீட்டிலிருந்து இரவிரவாய் தூங்காமல் அங்குமிங்கும் நடந்து, முணுமுணுத்துக் கொண்டிருக்கும் நாட்களைத்தான். அவனின் சீற்றம் எப்போதும் ஓர் அடியிலோ, அல்லது உதையிலோ அடங்கிப் போவதில்லை. நீண்ட நேரங்கள் தேவை அதற்கு. அவளை அவன் அடிக்கிற போதெல்லாம் தோள் பற்றி எரியும். நாள்பட்ட ஒரு புண்ணாக, தழும்பாக வேதனைப்படுத்தும். அவளின் இந்த அடிஉதை விளையாட்டுடெல்லாம் பெட்ரூமுக்குள்ளே காட்டுவான். எங்கிருந்தாலும் அதற்குள் இழுத்துக் கொண்டு போய்விடுவான். இதுவும் ஏதோ காதல் வீர உணர்ச்சிச் செயற்பாடு என்ற மாதிரியும், இதெல்லாம் அந்தரங்கமாகவே நடக்க வேண்டுமென்பது மாதிரியும் தான் அவளது நினைப்பு.

பெட்ரூமுக்குள் கூட்டிப்போவான். கழுத்தைத் திருகுவான், முடியைப் பிடித்து இழுப்பான். பின்னர் அடிதான். எத்தனை முறை அடிக்கிறான் என்று தெரியாதளவுக்கு இவள் சுய நினைவற்றுப்போய்விடுவார். முடியைப் பிடித்திருக்கிற கொடுமை தாங்காமல் அவள் அதனையும் வெட்டியும் விட்டிருந்தார். அடிவாங்கிய மறுநாட்களில் அடையாளங்கள் மறைந்திருக்கும். இவள் மனதிலும்தான். எல்லாம் மறந்து போயிருக்கும். கண்ணாடியைப் பார்த்துக்கையில் விழுந்ததில் ஏற்பட்ட உராய்வுகள் சிவப்பாய்த் தெரியும். எதையும் பெரிதுபடுத்தாமல் வீட்டை விட்டுப்போய்விடுவார். உடம்புதான் சிலவேளைகள் எதையும் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும். மற்றப்படிக்கு நடந்ததற்கானதோ, தொடர்ந்தும் நினைத்துக் கொண்டிருப்பதற்கானதோ எதுவும் இருக்காது.

அவள் கழுத்தில் அவன் விரல்களால் பதித்ததை தடவிப்பார்ப்பான். கைகளையும் தடவுவார். எல்லாம் அவனின் வீரத்தனங்கள். மனதுக்குள் வைத்து என்ன செய்வது? அவன் அடிப்பதற்கு முந்திய கணங்கள் மட்டும் பயங்காட்டுவதாய் அடிக்கடிவரும்.

அனு ஸ்கூட்டர்களுக்கெல்லாம் வழி விட்டு ஒதுங்கி நின்றார். ஒவ்வொரு நாளும் மாலையில் மழையென்றாலும் நடைதான். ஒபிஸ் ஆறரைக்குத்தான் முடுகிறார்கள் என்று அவனுக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். அது பொய்யென்று அவனுக்குத் தெரியும். தெரிந்தும் அது பற்றிக் கதைக்கவுமில்லை, கேட்கவு

மில்லை. அந்தப் பொய்யின் குற்றவுணர்வில் அவள் திளைக்க வேண்டும் என்று அவன் விரும்பினான். அவன் ஒவ்வொரு முறையும் அடிக்கிற போதும் அதன் தாக்கம் வெளிப்படவே செய்கிறது.

வீதியெல்லாம் சனக்கூட்டம் கடைக்குள் போவதும், வருவதும் நிரம்பிக் காணப்பட்டது. இவளும் சாமான்கள் வாங்க வந்தவள் போல் தன்னை ஆக்கிக் கொண்டாள். ஒரு பெரிய குடும்பம் வந்திருந்தது.

அவர்களில் ஒருவராய் இவளும் ஓரமாய் இணைந்து கொண்டாள். அவர்களும் இவளைப் பற்றி பெரிதாய் ஒன்றும் கணக்கெடுக்கவில்லை. அவர்கள் கதைக்கும் போதெல்லாம் இவளும் ஒருவராய் வலப்புறமாய்தான் நின்று கொண்டிருந்தாள். நாய்தன் குட்டிகளுடன் இருக்கிறதான அந்தப் பெரிய அறிமுகமற்ற குடும்பத்தின் ஒருத்தியாய் நிற்கிற உணர்வில் அவளுக்கு ஒருவகை மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. அந்தக் குடும்பத்தின் பெரியவளான அந்தப் பெண்ணின் முகம் விகாரமாயிருந்தது. அதில் சந்தோஷமோ, கவலையோ எதுவும் வெளிப்படவில்லை. அவள், தன் பிள்ளைகளை 'டர்ப்பிக்' பற்றி எச்சரிக்கை செய்தபோதோ, கணவனுடன் காரசாரமாகக் கதைத்தபோதோ அவள் முகத்தில் எம்மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. அவளின் முகத்தில் எப்போதுமே ஒரு இரக்கத்தனம், மலர்ச்சி இருந்திருக்காது போல் அனு நினைத்துக் கொண்டாள். இருந்தும், அவர்களுடன் தொடர்ந்தும் இருந்துவிட வேண்டும் போலவும் எண்ணம் தோன்றியது. அவர்கள் சனநெருக்கத்தூடே சத்தமிட்டுக்

கொண்டு, தர்க்கித்துக் கொண்டு வீதிவீதியாய் நடந்தார்கள். இவளும் தொற்றியவளாய் நடந்தாள். அவர்களுடனான இனத்தெரியாத பாகமாய் மாறினாள். அந்தப் பாகம் அவர்களால் சரியாய் பார்க்க முடியாததாயும், கேட்கமுடியாததாயும் இருந்தது. அவள் அவர்களுடனேயே இருந்தாள். திடீரென்று அந்தப் பெண் கதையை நிறுத்திவிட்டு இவள் பக்கம் திரும்பிப்பார்த்தாள். பின்னர் தன் கணவனின் காதுக்குள் ஏதோ குசுகுசுத்தாள். அனுவின் அருகே நின்றிருந்த இரண்டு பிள்ளைகளையும் தன்னருகே இழுத்துக் கொண்டாள். பின்னர் அவர்களிருவரையும் இழுத்துக் கொண்டு வீதியின் அடுத்த பக்கத்திற்குப் போனாள். ஒரு பெரிய யுத்தக் கப்பலொன்று துறைமுகத்திலிருந்து வெளியேறுவது போல் இருந்தது. இவ்விடத்தில் நின்றிருந்தவர்களிலே அந்தப் பெண்தான் பெருத்து உயர்ந்தவளாய் இருந்தாள். அவளது கணவன், தான் கைவிடப்பட்டது போல் உணர்ந்து அவர்களுக்கு பின்னால் ஓடினான். ஓடும் போது அனுவை உரசியவளாய் ஓடினான். எனினும், அவளின் முகத்தை அவன் பார்க்கவில்லை.

கடைகளையெல்லாம் மூடவாரம்பித்தார்கள். கூட்டமும் குறைந்து கொண்டிருந்தது. பஸ் ஸ்டான்டின் கியூவில் தான் கொஞ்சப் பேர் நின்றிருந்தார்கள். வீதியில் இனிமேல் நீண்ட நேரம் நின்றுகொண்டிருப்பதில் பயனில்லை போல் தெரிந்தது அனுவுக்கு. பஸ் ஸ்டான்டில் போய் நின்று கொண்டிருந்தாள். அங்கேயும் நீண்ட நேரத்தைச் செலவிட்டாள். யாரும் தன்னை அவதானிக்கமாட்டார்கள் எனவும் நினைத்துக் கொண்டாள்.

“ மனைவியை விட்டு விட்டு வந்தால் தான் படுப்பேன் என்று அவனுக்கு ஆயிரந்தடவை சொல்லியிருப்பேன். அவன் கேட்கிறானே இல்லை” என்ற குரல் அனுவின் பின்னாலிருந்து கேட்டது. இரண்டு அழகான இளம் பெண்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அதில் ஒருத்தி ட்ரவல் ஏஜென்ஸியில் வேலை செய்பவர்களைப் போலிருந்தாள். அவர்கள் தான், பஸ் நிலையத்துணுக்குப் பின்னாலிருந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கையில் ஒரு சுருளில் அவர்கள் ஏதோ 'சிப்ஸ்' வைத்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்ததை பார்த்த போதுதான் தான் இன்று ஒன்றும் சாப்பிடவில்லையென்பது ஞாபகத்தில் உதித்தது. விட்டுக்குப் போனதும் சமைக்க வேண்டும் என நினைத்தவளாய் நடந்து போகத் தீர்மானித்தாள். அதற்குள் பஸ்லொன்று வந்து நின்றது. சனம் முண்டியடிக்க இவளும் ஒருத்தியாய் ஏறிக் கொண்டாள். பஸ்ஸின் கடைசியில் வலப்பக்கமாக ஒரு சீட் காலியாயிருந்தது. அதில் போய் அமர்ந்து கொண்டாள். பஸ் எங்கு போவ தென்பது தெரியாமல், எங்கு போனால் என்ன? எந்தத் தூரத்தில் போய் நின்றாலென்ன? விட்டுக்குப் போய்ச்சேர ஒரு பசமாட்டினதைப் போலினதான கால்கள் இருக்கின்றனவே - எப்படியாவது வீடு போய்விடலாம் என்றெண்ணிக் கொண்டாள்.

அந்தப் பழைய பஸ் மிக மெதுவாய் நகர்ந்தது. இவளைப் போலவே விட்டுக்குப் போக விருப்பமில்லாமலும் களைத்தும் வீதிகளில் நடக்கிற மாதிரி அது நகர்ந்தது. இரவு முழுக்க இந்த பஸ்ஸுக்குள் இருந்துவிட்டு காலையில் நேரே ஒபிலுக்குப் போய்விடவேண்டும் போல் தோன்றியது அனுவுக்கு. எப்போதும் தனக்கென்று ஒரு வெறுமையான சீட்டாவது இருப்பது ஊர்ஜிதமாக்கப்பட்ட விடயமாக இருந்தது. பஸ் கண்ணாடியைப் பார்த்து புன்னகைத்துப் பார்த்துக் கொண்டாள். ஒரு கடவையில் பஸ் நின்றது. வெளியே மணமக்களைப் போல் பட்டுப் பாவாடை அணிந்த இரண்டு சின்னப்பெண்களைக் கண்டாள். அவர்கள் இமிடேஷன் நகைகளால் அலங்கரித்திருந்தார்கள். அவர்களின் மெலிந்த, இருண்ட முகத்துக்கு அது ஒரு வேறு நிறத்தையும், வடிவத்தையும் கொடுத்தது. சரியாக பஸ் நகரத் தொடங்கியதும் அவர்களிருவரும் இடுப்பை வளைத்து வளைத்து ஆடத் தொடங்கினார்கள். அதிலொருத்தி உடைந்த குரலில் பாடவும் தொடங்கினாள். அவர்களைக் கடந்து போனவர்களில் சிலர் சில்லறைகளை வீசியெறிந்து விட்டுப் போனார்கள். பஸ்,

கார்களில் போனவர்கள் ஜன்னலோடு தலையைப் பதிந்து அவர்களைப் பார்த்தார்கள். அவர்களில் ஒரு சிலர்தான் காகபோட்டார்கள். அனுவும் சில்லறை தேடி 'பேக்'கைப் பார்த்தான் - எல்லாம் தாள்களாகவே இருந்தன. ஓர் ஐந்து ரூபாய்த் தாளை எடுத்துச் சுருட்டி அவர்கள் பக்கம் வீசினான். அது பக்கத்தால் போன ஒரு காரின் 'பொனெட்டின்' மீது விழுந்து காரோடு சென்றது. இவள் போடுவதை அவர்கள் கவனிக்கவேயில்லை. இவளும் மற்றவர்களும் கடந்தார்கள். அவர்கள் ஆடிப்பாடிக்கொண்டேயிருந்தார்கள். அனு ஜன்னல் வழியாய் அவர்களை எட்டிப்பார்த்தான். ஏனோ தெரியாது அவளுக்கு கண்ணீர் முட்டியது. அழுதான். கன்னம் கழுத்தென்று கண்ணீர் 'பிளவுகை'யும் ஈரப்படுத்தியது. மௌனமாய் அழுதான். பக்கத்தில் இருந்தவள் கூட அவளைக் கவனிக்கவில்லை. தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். பழைய பஸ்ஸின் நகர்வும், அசைவும் ஒரு தொட்டிலாய் ஆற்றுப்படுத்தியது.

பஸ் போய் இறுதியாக நின்ற இடத்தில் இவள் இறங்கினாள். இறங்கிய இடம் வீட்டிலிருந்து வெகு தூரத்திலல்லாதது ஆறுதலாய் இருந்தது. தலையைத் திருப்பி தன் வீட்டுக்குப் போகும் வீதியைப் பார்த்தான். வீதி அவளை விட்டும் வளைந்ததாயும் மங்கிய வெளிச்சமிருக்கிற பழைய வீடுகளின் நிழல்பட்டு இருண்டதாயும் இருந்தது. அந்த வீதியின் எல்லா வீட்டு ஜன்னல்களும் முடியிருந்தன. இவள் அந்த வீதியால் வரும் நாட்களெல்லாம் இந்த ஜன்னல்கள் எப்பவும் முடியேயிருக்கின்றன. இது எப்போதும் திறக்கப்பட்டிருக்காது போல் அவளுக்குப்பட்டது. நடக்கத் தொடங்கினாள். ஒற்றைக்கயிற்றில் சாகலும் பண்ணி நடப்பவர்களைப் போல் இவளும் நிதானமாய் நடந்தான். வெறுமை பெற்ற வீதியால் வந்து அவன் குடியிருப்பை அடைந்தான். முன்னின்ற மரத்தில் பூக்கள் இருக்கவில்லை. இப்போதுதான் அதன் காலம் முடிவுற்றது போலிருந்தது. உடம்பைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு வீட்டில் நுழைந்தான்.

அவன் வீட்டுள் தான் இருந்தான். கதவைத் திறந்ததும் வியர்வை மணமும், சிகரட் நாற்றமும் அடித்தது. ஆனால் அவன் வழமைபோல் முன்னறியில் இவளுக்காக காத்துக்கொண்டிருக்கவில்லை. இவள் வாசலிலேயே நின்றாள். கதவு திறக்கிற சத்தம் கேட்டால் அவன் எங்கிருந்தாலும் வருவான். அந்த வீட்டுக் கதவு அவளால் தான் திறக்கப்படும். அங்கு வேறெவரும் வருவதில்லை. எனவே அவன் வருவான் என்று நின்றுகொண்டிருந்தான். இன்று அவன் முகம் என்ன மாதிரியிருக்கும்? இன்றைக்கு அவன் என்ன எதிர்பார்ப்பான்? என்றெல்லாம் இவளால் அறியமுடியாதிருந்தது. அவன் வரவில்லை. சிலநாட்களில் பாய்ந்து கொண்டு வருவான். வந்து அவனுக்காக ஏதாவது சாப்பிடக் கொண்டு வந்திருப்பாளா என்று பார்ப்பான். ஏதும் இருந்தால் நேரே குசினிக்குப் போவார்கள்.

போய் பலநாள் பட்டினி கிடந்தவன் போல் பார்சலைப் பிரித்து உண்பான். இன்று, வீட்டின் ஒரே மற்றொரு அறையான பெட்ரூமில் காத்துக் கொண்டிருக்கிறான் போல் தோன்றியது. அவ்வாறு மிக அருமையாகத்தான் காத்திருப்பான். இன்று எந்த அசைவுகளிலும் நம்பிக்கை கொள்ள முடியாமலிருந்தது. - பெட்ரூம்க்குள் போவதா அல்லது அவன் கூப்பிடும் வரை முன்னறியலேயே இருப்பதா? பல வருஷங்களாக உடல் ரீதியான உறவு அவர்களிடையே இருந்ததில்லை. கல்யாணம் முடித்ததிலிருந்தான இந்த ஐந்து வருட கால இரவுகளில் அவன் மீதான அத்தீ காதலை அவன் வெளிப்படுத்த முயற்சித்ததில்லை. கல்யாண நாளின் முதல் நாள் இரவில் என்ன செய்வதென்றே அறியாது குழம்பியும், பயந்துமிருந்த அவளுக்கு அவன் செய்தது அடிக்கத் தொடங்கியதே. அலங்கரிக்கப்பட்ட மலர்ப்படுக்கையில் இருந்த அவளிடம் அவன் என்ன எதிர்பார்க்கிறான் என்பதை அவளால் அறிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. மலர் தூவிய படுக்கையில் ஆணும், பெண்ணும் சிரித்துக் களித்தும் இன்னும் இன்புற்று விடிய வைக்கிற இரவுகளை அவன் சினிமாவில் தான் கண்டிருக்கிறான்.

அவன் அந்த இரவில் பலமுறை முயன்றான். இவள் புண்பட்டாள். அவளால் முடியவில்லை. அழுதான் ஒரு வளர்ந்த ஆண்மகன் அழுவதை இவள் எப்போதும் கண்டதில்லை. இவள் குழம்பிப் போனாள். அம்மா கொழுவி யிருக்கிற சிரித்தும், அழுதுமிருக்காத தன் அப்பாவின் முக உருவத்தை இவள் நினைத்துப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

மெதுவான ஒரு சத்தம் எழும்பும் வகையில் தன்னுடைய பேக்கை மேசையில் வைத்தான். தொண்டையை சரிசெய்து மெல்லிய ஒலியுடன் இருமினாள். கேவால் றுமை விட்டு வெளியே வந்து அவளைப் பார்த்தான். அவனின் முகத்தை இவளால் இன்று அளக்க முடியாதிருந்தது. நீலக் கோடுகள் போட்ட பழைய வெள்ளை ஷேர்ட் போட்டிருந்தான். அதை அவள் ஒரு தரம் தனது சாரியுடன் சேர்த்துக் கழுவி யிருந்தான். அடிவிழத்தான் போகுது இன்றும். தயாராக வேண்டியதுதான். மீளத்தாக்கத் தெரியாத ஒரு விலங்கினைப் போல் தன்னை மாற்றிக் கொண்டாள். தலையின் மீது கையை வைத்துக் கொண்டு அடிவாங்கத் தயாரானாள். அவள் சீறிவந்து அவன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒங்கி அறைந்தான். பின்னர் கையை உதறிவிட்டு தலையைப் பிடித்து பின்னால் இழுத்தான். இவள் வேதனையோடு 'சீலிங்கை' வெறித்தாள். எப்போதும் நடப்பதையும், இப்போதைக்கு நடக்கப்போவதையும் அவன் நிகழ்த்திக் காட்டினான். அவனின் வயிற்றில் அவன் முழங்கையால் ஒங்கிக் குத்தினான். ஒரு கூரிய வலி எடுத்தது. அலற வேண்டும் போல் இருந்தது அவளுக்கு. முடியவில்லை. பின்னர், அவள் கழுத்தை இறுக்கிப் பிடித்து சுவரில் சாய்த்து வைத்து அறைந்தான். இவள் ஒன்றும் செய்ய முடியாது மரத்தவளாய் எல்லாம் தாங்கி நின்றாள். பிறகு திடீரென்று அவளுக்கு அடிப்பதை நிறுத்திவிட்டான். இவள் சுவரில் முகம் புதைத்தழுதான்.....' எங்கேயடி இருந்தான்.....' என்று வாய்திறந்து கூவினாள். எனினும் உச்சலத்தாபிறந்து மெதுவாகவே சத்தம் வந்தது.... "அடி பரவே.... எங்கடி....?" வார்த்தை முழுமையுறாது வாய் குழறியது. ஏதோ மயக்கம் வந்தவளாய் நிலத்தில் இடித்து விழுந்தான். அனு இதைக் கவனிப்பாது சுவரில் சாய்ந்து தான் இருந்தான். அவன் எப்படியும் எழும்புவான் மீண்டும் தன் ஆத்திரத்தை தீர்ப்பான் என எதிர்பார்த்தவளாய் காத்திருந்தான். அவனின் எல்லாம் முடிந்ததும் முகத்தைக் கழுவிவிட்டு இரவுச் சாப்பாடு தயாரிக்க வேண்டும். "....." கொஞ்சம் தண்ணி தா...'' என்று கரகரத்த குரலில் மெதுவாய் அவன் கேட்கத்தான் இவள் திரும்பிப் பார்த்தாள். கடும் பயந்தவளாய் வேர்த்து விறைத்துக் கிடந்தான். அதுபோல் அவன் இருந்ததை இவள் என்றுமே கண்டதில்லை. தன் ஒரு கையால் கண்களைத் துடைக்கத் தொடங்கினாள். மற்றொரு ஒரு ஒலியத்துக்கு போஸ் கொடுப்பது மாதிரி தொடையில் கிடந்தது. கழுத்துத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது நெஞ்சருகே. அவளை இந்தக் கோலத்தில் என்றுமே கண்டிராத அவள் கலவரப்பட்டாள். பயத்தால் உறைந்தவளாய் அவளருகே நிலத்தில் உட்கார்ந்தாள். அவளை என்றுமே அவளாகத் தொடாதவள் அருகிருந்தே பார்த்தாள். பயம் கூடியது. அவன் எழும்ப முயற்சித்து தோற்றுப் போனான். ஏதோ அவளுக்குச் சொல்ல முயற்சிக்கிற தொனி தொண்டையில் சிறு சத்தமாய் வந்து ஒய்ந்தது. அவன் வியர்வையில் குளித்திருந்தான். திடீரென்று எழும்பிய அனு வீட்டுக்கு வெளியே ஓடிப்போய் பக்கத்து வீட்டுப்பையைக் கூப்பிட்டு டொட்கரை கூட்டிவர அனுப்பினாள். வீட்டுக்குள் வந்து பார்த்த போது அவன் ஊர்ந்து போய் கட்டிலின் கீழே கிடந்தான். கண்கள் பாதி திறந்திருந்தது. அது இப்போதும் கூட அவளை வெறுப்புடனேயே பார்த்தது. அவன் கால்கள் துடித்தன. மூச்சுவரக் கஷ்டப்பட்டது. இவள் அருகே அமர்ந்து கண்ணை மறைத்திருந்த அவன் கைகளை எடுத்துவிட்டுத் தடவிக் கொடுத்தாள். அது புது உணர்வாய் இருந்தது. வியர்வையப்பிய அவளது முகத்தைத் துடைத்துவிட்டாள். மிகுந்த கவனத்துடன் திறந்திருந்த இமையையும் துவாயால் துடைத்து முடினாள். அவன் உடம்பையும் எப்போதும் அவன் பாவிக்கிற சீற்றத்தையும் ஆற்றுப்படுத்த சற்று அழுத்தித் தடவினாள்.

தமிழ்ப்புகள்

-புவனன்

இராவத்தை வயிரவரில எனக்கு பயமிருந்தது. ஆனா நல்ல நம்பிக்கை- பக்தியுமிருந்தது. கோயிலுக்கு பின்னுக்கு நல்ல பத்தைக்காடுகள். முன்னுக்கு வயல் வெளி. ஆள் நடமாட்டம் குறஞ்ச இடமெண்டதாலயும் எனக்குப் பயமாயிருந்தது. கோயிலுக்கு முன்னால நிக்கிற புளியமரமும் வேற வெருட்டிக்கொண்டுதான் நிண்டுது. அந்தப்புளிய பேய் இருக்கிறதாயும் ஆக்கள் கதைக்கிறதால நான் சரியா பயந்துபோயிருந்தன். கோயிலுக்கு முன்னால ஒரு கிணறு இருந்தது. அது கோயில் கிணறுதான். அந்தக்கிணத்தில் ஆரும் தண்ணி அள்ளினதா நான் கேள்விப்படேல்ல. சுத்தவரவெல்லாம் வடிவாக் கட்டியிருக்கிற அந்தக்கிணறு, கொஞ்ச மழைபெய்தாலும் முட்டிப்போய்விடும். மாரி காலத்தில் எந்தக்கிணறு முதல்முட்டுது எண்டு நாங்கள் தேடித்திரியிற காலத்தில் அந்தக்கிணத்தடிக்குத்தான் முதல் ஓடுவம். தள்ளிநிண்டு பாத்திட்டு ஓட்டமா வந்திடுவம். அவ்வளவுதான். அப்பிடி முட்டிப்போயிருக்கேக்கதான் ஒருநாள் என் சினேகிதன் அம்மா விழுந்து தற்கொல செய்துகொண்டா. அந்தக் கோயிலுக்கு கணக்க ஆக்கள் போறதில்ல. பின்னேரத்தில் பூசைநடக்கேக்க கொஞ்சச்சனம் நிக்கும். பகல்பூசை நடந்தா சிலவேள ஐயர்மட்டும் நிப்பர். கோயில் பூசைநேரங்களில் அநேகமா 'இருபாலை அப்பாவை' காணலாம். அவர்தான் கோயில் கட்டினவராம். எண்பதுவயதான மெல்லிய ந்ண்போன அந்தஉருவம் தூணோரம் சாய்ஞ்ச இருமிக்கொண்டு இருக்கும். கோயில் கட்டினவர் எண்ட 'பெரியமனுசத் தனம்' எதுகும் கிடயாது. கடைசி வருத்தக்காலத்தில் அவரயும் காணக்கிடையாது. பகல்லகூட அந்தப்பக்கத்தால போகேக்க என்ரவேகம் என்னைஅறியாமல் கூடித்தான் நிக்கும். வாய் வயிரவரை நேந்துமுணுமுணுத்தபடி இருக்கும். வேகமா ஓடி மறைஞ்சிடுவன். ஆனாலும் சுத்திவர மதில் இருக்கிற அந்தக்கோயிலினர் ஆதிமூலத்துக்கு நேர லைன்பண்ணி ஒருக்கா, சின்னனா இருக்கிற கந்தசாயியர் கோபுரத்துக்கு நேரா லைன்பண்ணி ஒருக்கா, முப்பதுபாகையளவில் சரிஞ்சபோயிருக்கிற நோட்டில, கோயிலில் இருந்து ஐம்பதுமீற்றர்

தள்ளி மூலஸ்தானத்துக்கு நேரெடுக்கிற பொயினில ஒருக்கா எண்டு முண்டுதரம் ஸ்பொட்பண்ணி செருப்புக்களட்டி கும்பிடாமல் போறதில்ல. சுத்தவர ஆக்களப் பாத்துப்போட்டு, செருப்புக்களட்டுறது கும்பிடுறது எல்லாம் செக்கன் கணக்கில் நடக்கும். ஆக்கள் பாதா எனக்கு ஒருமாதிரி. என்னை ஏதாவது பைத்தியம் எண்டு நினைப்பினமெண்டோ அல்லாட்டி வேறஏதாவது காரணமிருக்கோ எனக்குத்தெரியாது. நான் ஆக்களுக்கு முன்னால கனவிசயங்கள் செய்யவிரும்புறதில்ல.

அண்டைக்கு வீட்டைபோன நேரத்தில் இருந்து அம்மாக்கு பக்கத்தில் ஒருக்கா, அன்றிக்குப்பக்கத்தில் ஒருக்கா, அம்மம்மாவுக்கு பக்கத்தில் ஒருக்கா எண்டு ராவத்தை வயிரவர் புராணம் பாடிக்கொண்டிருந்தன். எப்பிடியும் இந்தக்கிழமை அரிச்சனை செய்விக்கவேணுமெண்டது என்ர வேண்டுதல். வயிரவர்தான் என்னைப்போட்டு இந்தஆட்டு ஆட்டுறார் எண்டு உறுதியாய் நம்பினன். இதுக்கு எனக்கு இன்னொரு நியாயமான காரணமும் இருந்தது.

ராவத்தை வயிரவர்கோயிலுக்கு முன்னால வயல். வயலுக்கும் முன்னால ஒரு மாவளவு. மாவளவு, நாகநாதவாத்தியார் வீட்டுக்கு பின்பக்கமாயும் இருந்தது. மற்றப்பக்கமெல்லாம் வயல்வெளிதான். நல்லசோளக்காலத்தில் அந்தவெளிக்க கொடியேத்த எண்டு, செந்தில், தில்லை, சிறீ, ஜெயபால், அப்பன் எண்டு

நாங்கள் கொஞ்சப்பேர் வருவம். இவ்வளவுபெருக்கும் பள்ளிக்குடம் போறபாதையும் அது எண்டதால அந்தவயல், வயிரவர்கோயிலெல்லாம் நல்ல நட்பாயும் இருந்தது.

அண்டைக்கு நானும் ஜெயபாலும் மட்டும்தான் பட்டம் விட வந்திருந்தம். விளையாட்டு விளையாட்டாக் கட்டின சீனப்பட்டம் ஆச்சரியம் தாறமாதிரி புறந்திது. நாங்கள் கொண்டுபோன நூலெல்லாம் முடிஞ்சபோச்சு. எங்களுக்கு நல்லசந்தோசம். கடைசிநுனியைக் கொண்ட பூவரசங்கொப்பொண்டில கட்டேக்க ஜெயபால் கண்டிட்டான். நல்ல கிளிச்சொண்டு மாங்காயள். இவ்வளவு மாங்காயளும் இப்பிடி அநாதரவான வளவுக்க பூத்துக்குலுங்கினது எனக்கு நம்பமுடியாமல் இருந்தாலும் அதுக்கு காரணங்களும் இருந்தது. ஒண்டு நாகநாத வாத்தியாற்ற கண்காணிப்பில் இருந்தது. ரெண்டாவது வயிரவர்.

ஆராவது கல்லெறியத்தொடங்கினால் காணும் 'ஆரடா அது' எண்டுகொண்டு நாகநாதவாத்தியாரோ அல்லது அவற்ற பிள்ளையனோ வந்துவிடுவினம். இல்ல முந்திக்கொண்டு நாய்துரத்தத்தொடங்கிவிடும்.

ஜெயபால் மாங்காயளக் காட்ட எனக்கும் ஆசைவந்திட்டுது. அவன் கல்லெடுத்து அதுக்குள்ள குறிவைக்கத்தொடங்கிட்டான். தேவையில்லாத குறியள். அவனிட்டவேகம் இருந்தது. ஆனா அது மோட்டுத்தனமா நாயைக்கூப்பிடுற வேகம். அவனை நிப்பாட்டச்சொல்லொலிப்போட்டு, வைரவர நேந்து கொண்டு மெதுமெதுவா குறிவைச்சன். தொப்தொப்பெண்டு விழுந்தது. அவன் சந்தோசமா பொறுக்கி ஒவ்வொண்டொவ்வண்டா சேத்தான். நோட்டால சைக்கிள்-ஆக்கள் போறநேரங்களில் நாங்கள் ஆடிப்பாடி பட்டம் விட்டம். சைக்கிள் போக தொடந்தம். ஒண்டு, ரெண்டு, பத்து பதினைஞ்சு...எல்லாம் பெரிய பெரிய மாங்காயள். ஜெயபால் சண்டிக்கட்டுக்குள்ள போட்டான். இப்ப இவ்வளத்தையும் எப்பிடி வீட்டுகொண்டுபோறது. கொண்டுபோனால் உதைவிடும். ஜெயபால் தான் வைச்சிருக்கிறதா சொன்னான்.

நல்ல பலமா ஒருகாத்தடிச்சது. எங்கட பட்டம் எங்கள விட்டிட்டு ஓடத்தொடங்கிட்டுது. மாங்காயோட ஓடேலாது. ஜெயபால்

அவசரமவசரமாய் ஒரு பத்தேக்குள்ள மாங்காயள வைச்சான். நான் ஓடத்தொங்கிட்டன். ஞாயமான தூரம்வரையும் கலைச்சுப்பாத்தம். முடியேல்ல. தூரப்போய்..... பணையளுக்க போய் அது காணாமல் போட்டுது. 'சரி, இனி ஒண்டும் செய்யேலாது. திரும்புவம்' எண்டான் ஜெயபால். எனக்கு முடியேல்ல. அழுகைஅழுகையாய் வந்திது. திரும்பிவரவும் மனமில்லாமல் சோர்ந்தபடி வந்துசேந்தம்.

ஒரு பதினைஞ்சநிமிச இடைவெளிதான் இருக்கும். மாங்காயள வைச்ச இடத்தில் காணேல்ல. ஜெயபால் சுத்திச்சுத்தி எல்லாப்பக்கமும் பாத்தான். ஒண்டுகூட இல்ல. எனக்கு எல்லாம் வயிரவற்ற விளையாட்டாதான் பட்டிச்சுது. சரியா பயந்துபோனன்.

இது நடந்து இரண்டுமுண்டு நாளாலதான் அந்தச்சம்பவம் நடந்தது.

அண்டைக்கு பின்னேரம் முண்டுபாடமும் பிறீ. இருந்து என்னசெய்யிறது! வீட்டபோவமெண்டான் நிமலன். வீட்டபோனா ஏன் வந்தன் எண்டுகேள்விஇருக்கு. இருந்தாலும் நிமலன் சொன்னதும் ஞாயமாய்ப்பட்டதால் போறதெண்டு முடிவெடுத்தம். ஆனா நாங்கள் வீட்டபிழை என்னெண்டா, கொண்டு போன சாயாட்ட சாப்பிட்டு 'லஞ்சரம்' முழுக்க நிண்டு பந்தடிச்சுப்போட்டு, 'லஞ்சரம்' முடிய மணியடிக்க புத்தகத்தை தூக்கிக்கொண்டு வெளிக்கிட்டதுதான்.

நாங்கள் போக வைஸ் பிறின்ஸிப்பல் ராமசாமி மாஸர்ர் வழியில் வாறார். சைக்கிள மெதுவா ஸிலோவாக்கி 'எங்க போறியள்' எண்டார் அவற்ற கரகரத்தகுரலில்.

'சேர், இண்டைக்கு சேர் முண்டுபாடமும் பிறீ சேர். அதுதான் வீட்டபோறம் சேர்' எண்டு தடக்குத்தடக்கி தொண்டை விக்கலெடுக்க வரிசையாய் நிண்டு கோரஸ் பாடினம். 'நடவுங்கோ ஒவ்வீசுக்கு' எண்டுபோட்டு அவற்ற சைக்கிள் போய்க்கொண்டிருந்துது. நாங்கள் ஆளையாள் பாத்து முழுசினம். 'அவர் உவ்வளவு சோலிக்க எங்களளங்க ஞாபகம் வைச்சிருக்கப்போறார். நாங்கள் வீட்டபோவம்' எண்டான் நிமலன்.

'போறவழியில் திரும்பி வந்து பிடிச்சிட்டால்... 'சரி அப்ப குறுக்குப்பாதையால் போவம்' எண்டு சொல்லிக்கொண்டு அவன் வயலுக்க இறங்கிட்டான். நானும் பிறத்தால் ஓடினன். ஆரும் எங்களத்தூரத்தாமலே புதுப்புதுக் குறுக்குவழியளெல்லாம் கண்டுபிடிச்சு ஓடினம். வந்து சேந்திட்டம். எனக்கு களைச்சுது. சந்தோசமும் பயமும் கலந்து கண்முட்ட அதை சந்தோசமாயே ஆக்கி ரெண்டுபேரும் மாறிமாறி சிரிச்சம். இளைச்ச இளைச்ச சிரிச்சம்.

அவன் தன்ர் வீட்டுப்பக்கம் திரும்பினான். நான் என்றக்கம் திரும்பினன். ரெண்டு பேரும் ஆளையாள்பாத்து சிரிச்சுக்கொண்டே ஓடினம்.

திங்கள் கிழமை பள்ளிக்கூடத்தில் எந்தபிரச்சினையும் வரக்குடாது. ராவத்தை வயிரவரிட்டவேண்டிக்கொண்டன். ஆனாலும் சனி, ஞாயிறு என்னால நிம்மதியா இருக்கமுடியேல்ல. நித்திர கொள்ளமுடியேல்ல.

திங்கள் கிழமை, வீட்டுப்பாடவேலையளையெல்லாம் முடிச்சுக்கொண்டு நேரத்தொடயே பள்ளிக்கூடம் போட்டன். நிமலன் கொஞ்சம் பிந்தியே வந்தான். அவன் முகத்தில் பெரிய தழும்பு இருந்துது. என்ன எண்டு கேட்டன். அவன் ஒண்டும் சொல்லேல்ல. அவன் என்னோட கதைக்கவும் விரும்பேல்ல. எனக்கு பயம் பயமாய் இருந்துது.

முதல் பாடம் முடிஞ்சுது. எனக்கு எதுகும் ஏறேல்ல. நான் வயிரவரை நேந்தபடி வெருண்டுபோய் இருந்தன். முதல் பாடம் முடிஞ்சு ரெண்டாம் பாடம்

நடந்துகொண்டிருக்கேக்க உயர்வகுப்பு 'பிறிபெகற்' ஓரான் வந்து என்னையும் நிமலனையும் 'வைஸ்பிறின்ஸிப்பல்' வரட்டாமம் எண்டார். எனக்கு 'ஹாட்' நிக்கும்போல கிடந்துது. கண்முட்டிவிட்டுது. நிமலன் சர்வசதாரணமாய் முன்னுக்கு நடந்தான். கணக்குப்பாடம் எடுத்துக்கொண்டிருந்த ரோணீச்சுருக்கு என்னப்பாக்க சங்கடமாயிருந்திருக்கவேணும். ரோணீச்சுரின் விருப்பத்துக்குரிய மாணவனாயும் நான் இருந்ததால் 'என்ன என்ன! என்னவிசயம்' எண்டா பட்டத்தோட. நான் கதைச்சால் என்ற கண் விழுந்திடும். 'என்னெண்டு தெரியேல்ல' எண்டமாரி சைகையால் காட்டிப்போட்டு நிமலனுக்குப்பிறகால் ஓடினன்.

நிமலன் என்னப்பாக்க நான் அழுதுபோட்டன். அவன்ர தழும்பு பெரிசா தெரிஞ்சுது. 'தம்பிராசா மாஸர்ரிட்ட சொல்லிப்போட்டுத்தான் போனாங்கள் எண்டு சொல்லு' எண்டான். எனக்கு ஒண்டும் விளங்கேல்ல. ஆனாலும் அவன் என்னோடகதைச்சது தென்பாயிருந்துது. தழும்பு பற்றிக்கேட்டன். கண்ணுக்கு கீழ் முண்டங்குலநீளத்துக்கு குறிவைச்சது மாதிரி சிவந்துபோயிருந்துது. முதல் மாடடிச்ச காயம் எண்டான். மாடெப்பிடி உட்பிடி அடிக்கும். நீ என்னத்தயோ மறைக்கிறாய் எண்டன். அதேநேரம் அது மாடடிச்சகாயமாயே இருக்கக்கூடாதோவெண்டும் வேண்டினன். அவன் எதுக்கும் கலங்காதவன் கலங்கினான்.

'வீட்டுக்கு எல்லாந்தெரிஞ்சுபோய் அப்பா அடிச்சகாயம்' எண்டான். எனக்கு தலையெல்லாம் விறைச்சுக்கொண்டுவாற மாதிரிகிடந்துது. ஒண்டும் கதைக்கமுடியேல்ல. ராமசாமிமாஸர்ரினர ஒவ்வீசுக்கு முன்னாலபோய் நிண்டம்.

நிமலன்தான் சொன்னான். 'தம்பிராசாமாஸர்ரிட்ட சொல்லிப்போட்டுத்தான் போனாங்கள் சேர்' அவன்ர கதையில உணர்ச்சியொண்டும் இருக்கேல்ல. அவன் எல்லாத்தையும் கடந்தவன் போல இருந்தான். மாஸர்ர் அவன்ர தழும்பாத்தார். ஒண்டும் கதைக்கேல்ல. போய்த்தம்பிராசா மாஸர்ரை கூட்டிக்கொண்டு வரச்சொன்னார்.

எனக்கு உதறல் எடுக்கத்தொடங்கீட்டுது. 'நீ என்னத்துக்கு அந்தாள இதுக்குள்ள இழுத்தனி?' எரிஞ்சு விழுந்தன். தம்பிராசா மாஸர்ர் எங்கட வகுப்பாசிரியர். அவர் தம்பிராசா மாஸர்ர் எண்ணுறவிட தம்பிராசாவாத்தியார் எண்ணுறதுதான் பொருந்தம். அந்தக்காலத்து திண்ணப்பள்ளிக்குட வாத்தியார்போல இருந்தார். வகுப்பில இருந்து ஆரும் காலாட்டக்குடாது. ஆட்டினா அடி. வாயசைக்கக்குடாது. அசைஞ்சா அடி. ஒரு ஆள கேள்வி எண்டு எழுப்பினா அவர் பதில் சொல்லமாட்டாத கேள்விவரையும் கேள்வி தொடரும். பிறகு அடி. இன்ரேவல் ரைம்ல விளையாடுறதெண்டாலும் தம்பிராசாமாஸர்ருக்கு ஒழிச்சுத்தான் விளையாடவேண்டி இருந்துது.

நிமலன்ர மோட்டுத்தனத்தால் சட்டில இருந்து நெருப்பில விழுந்தகணக்கில இப்ப எங்கடநிலம்.

தம்பிராசா மாஸர்ரைக்கண்டஉடன நான் முகத்தைப்பொத்தி பீறிட்டு அழுத்தொடங்கீட்டன். என்றசொண்டெல்லாம் விம்மி வெடிச்சது.

தம்பிராசா மாஸர்ர் வந்தார். வெடிச்ச வெடிச்ச விசயத்தைச்சொன்னன். என்னையறியாமல் கை கூப்பிக்கொண்டுது. எங்களுக்கு உதவிசெய்யவேண்டாம் இப்பஎங்களுக்கு அடிக்காமலாவது காப்பாத்து எண்டதுதான் என்ற நேர்த்தி. நிமலனைப்பாத்தார். என்னடா கொப்பர் அடிச்சவரே! எண்டார்.

அனுபவம். என்னமாதிரி பிடிச்சது மனுசன். நிமலன் ஒண்டும் பேசாமல் நிண்டான்.

சரி, வாங்கோ எண்டார். பிறத்தால போனம். வழியில் அம்பலப்பிள்ளை மாஸர் கண்டிட்டார். அம்பலப்பிள்ளை மாஸருக்கும் தம்பிராசா மாஸருக்கும் அவ்வளவு சரியில்ல எண்டு அறிஞ்சிருக்கிறம். ஆனால் வீங்கி முட்டின என்முஞ்சியைப்பாத்திட்டு 'ஏன் மாஸர் அழுக்கிறாங்கள்' எண்டார். தம்பிராசா மாஸர் நிண்டு விசயத்தைச்சொன்னார். 'அப்ப நீங்கள் என்ன சொல்லப்போறியன்?' 'பொடியன் என்னட்ட சொல்லப்போட்டுத்தான் போனவங்கள்.' என்ற எண்ணுடம்பும் சில்லிட்டது. தம்பிராசா மாஸரின்ர காலல் விழுந்து குழறி அழவேணும் போல இருந்துது. 'சேர், நான் இவ்வளவுநானும் உங்களை திட்டினதுக்கு சரியான தண்டனதான் கிடைக்கப்போகுது. சேர், நீங்கள் அடிக்கலாம் சேர். இனிமேல் காலாட்டினா, கையாட்டினா எல்லாத்துக்கும் அடியுங்கோ சேர்' வார்த்தைகள் உதட்டுக்க நிண்டு அசைஞ்சு கொண்டிருந்துது.

'நீங்கள் செய்யிறது சரியான பிழை மாஸர்' எண்டார் அம்பலப்பிள்ளை மாஸர். ஐயோ! என்ன இது. தெய்வம் வரங்குடுக்க தடுக்கிற பூசாரியூட்டம். அம்பலப்பிள்ளை மாஸர் பிடிச்சத்தினுற கோவம் எங்களுக்கு. கொஞ்ச நேரம் அம்பலப்பிள்ளை மாஸரும் தம்பிராசா மாஸரும் தலையாலும், கண்ணாலும் கதைச்சுப்போட்டு விலத்திச்சினம். அந்தப்பேச்சுவார்த்தையில் திருப்தியில்லை யெண்டதும் அவயளுக்குள்ள இன்னும் இடைவெளி அதிகமாகுது எண்டதும் எங்களுக்கு விளங்கீச்சது.

தம்பிராசா மாஸர் ராமசாமிமாஸரின்ர ஒவ்வீசுக்க போய்க்கதைச்சுப்போட்டு வெளீலவந்தார். சோதினமறுமொழிக்கு காத்துக்கொண்டு நிக்கிற நிலமயில என்றநிலம். இதுக்குள்ள மற்றப்பக்கத்தில் அம்பலப்பிள்ளை மாஸரையும் கண்டன். எல்லாம் விளங்கிப்போச்சு. இனியென்ன! தம்பிராசா மாஸர் வெளில வந்தார். ஒரு அனுதாப்பார்வையை எங்களுக்குமேல் விழுத்திப்போட்டு கொஞ்சம் சங்கடப்பட்டபடியே போய்க்கொண்டிருந்தார்.

கொஞ்சத்தால ராமசாமிமாஸர் வந்தார். நிமலன்பாத்து நீ போகலாம், என்னப்பாத்து நாளுக்கு அப்பாவைக்கூட்டிவா எண்டார். நான் இப்ப அழுகிற நிலமயில இல்ல. நானும் எல்லாம் கடந்து கிட்டத்தட்ட சமாதரி நிலயில்தான் இருந்தன்.

வகுப்பில் ஆரோடயும் என்னால கதைக்கமுடியேல்ல. லைஞ்சுரைம், இன்ரெவல்ரைம் எல்லாம் வழமைமாதிரி நான் விளையாடப்போகேல்ல. மேசையில் தலையைக்குத்தி விக்கி விக்கி அழுதன். ஒருபொய்யை மறைக்கிறதுக்கு நான் கனபொய்யள் சொல்லவேண்டி இருந்திது.

இரவிரவா அழுதபடி. காலம் விடியமுதல் நேரத்தோடயே எழும்பி அம்மாக்குப்பக்கத்தில் போய்ப்படுத்தன். உருண்டு உருண்டு படுத்தன். அம்மா எழும்பிற மாதிரி இல்ல. மெள்ளவா அம்மாந்ர நாடியைத்தவிக்கொண்டு எழுப்பினன். அம்மா முழிச்சிட்டா. 'என்ன ராசா' எண்டார். எனக்கு உசார் வந்திட்டுது. 'அம்மா அம்மா! அண்டைக்கு பின்னேரம் பள்ளிக்குடத்தால வந்திட்டனல்லை! அதுக்கு ஒரு காயிதம் வேண்டிக்கொண்டு வரச்சொல்லி வைஸ்பிறின்ஸிப்பல் சொன்னவர்..... சுகமில்லை எண்டு எழுதினாஸ்போதுமாம்.' அம்மா திடுக்கிட்டு எழும்பினமாதிரி எழும்பினா. நான் பயந்துபோனன். ஆனா நிலமை அப்பிடி இருக்கேல்ல. அம்மாவுக்கும் உப்பிடி காயிதம் எழுது விருப்பம்போல. எனக்காவண்டி இப்பிடி காயிதம் எழுதிறதேவை முந்திஒருக்காலும் அம்மாவுக்கு வந்திருக்கேல்ல. நான் நல்ல ஒழுங்கு. அதால அம்மா கேள்வியொண்டும் இல்லாம உடன

எழுதித்தந்திட்டா.

வயல்வெளி நல்லாவே வரண்டுபோய்க்கிடந்திது. ராவத்தை வயிரவரில எனக்கு பயம் வரேல்ல. என்னைக் காப்பத்தக்கடின வல்லமை அவர் ஒருத்தருக்குத்தான் இருக்கெண்டு நம்பினன். நான் இப்ப ஆரோடயும் சேந்து பள்ளிக்குடம் போறதில்ல. முந்திப்போய் பிந்திவருவன். வயல்வெளிக்க ஆக்கள் காணாத இடமாப்பாத்து நிண்டுநிண்டு அழுவன். பள்ளிக்குடத்துக்கு கிட்டப்போனஉடன முகத்தை துடைச்சுப்போடுவன்.

இப்ப ராமசாமிமாஸரின்ர ஒவ்வீசுக்கு முன்னால போய்நிக்கிறன். வேற ஆக்களும் முன்னுக்கு வரியையாய் நிக்கினம். அவை முதல்நாள் பள்ளிக்குடம் வராதஆக்கள். லைன்ல நிக்க ஊசிபோடநிக்கிறமாரியும் கிடக்கு. கிட்டபோக கிட்டபோக நெஞ்சு பக்கக் கெண்ணுது. ஒருமாதிரி போட்டன். கடித்ததை வாங்கி வாசிச்சுப்போட்டு நிமிந்து பாத்தார். ஓரடி! சளார் எண்டுது கன்னத்தில. 'போய் நிலல்லா அங்கால ராஸ்கல்' அழுது கொண்டு வெளீல போய் நிண்டன். தெரிஞ்சு மாஸர்மா, ரீச்சர்மா எல்லாரும் பாத்துக்கொண்டு போகினம். எனக்கு உடம்பெல்லாம் கூனிக்குறுகுது. புத்தகத்தால முகத்தைமறைச்சுக்கொண்டு அழுதன்.

அந்தப்பக்கத்தால ஞானமக்கா வாறா. ஐயோ ஞானமக்கா காணப்போறா..... என்ற அழுகை சுதிசுடுது. சத்தம் வெளீல வராமல்தான் அழுகை. ஞானமக்கா கிட்ட வந்திட்டா. கண்டிட்டா.....இல்ல காணேல்ல. அவ கிட்ட வந்து என்னட்ட ஏதோ கேக்குமாப்போல கிடக்கு. நான் அவ என்னப்பக்காதமாரி சுத்திறன். சுத்திச்சுத்தி அழுகிறன். அவவும் சுத்திறா. கடைசீல என்ற சுத்து அவக்கு விளங்கிட்டுது. 'ம்...தம்பியர் இவ்வளவுக்கு வந்திட்டார் ம்...' ஞானமக்கா சொல்லறமாரிக் கிடக்கு. பிறகு ஆளக்கானேல்ல.

ராமசாமி மாஸர் வந்தார். அவருக்கு கனசோலி. 'நாளக்கு கொப்பரக்கூட்டியா' எண்டு போட்டு போட்டார்.

நான் முகத்தையெல்லாம் துடைச்சுப்போட்டு வகுப்புக்குப்போனன். பின்னேரம் கொஞ்சம் லேற்றாத்தான். புதுப்பாதயால போனன். வீட்டபோறதா அல்லாட்டி போறதில்லயா எண்டது என்றயோசின. எல்லாப்பக்கத்தால யோசிச்சாலும் அழுகையா வருகுது. நேர ராவத்த வயிரவரிட்ட போனன். கோயிலுக்கு உள்ளயேபோனன். கோயிலுக்க ஒருத்தரும் இல்ல. அதுகும் எனக்கு நல்ல வசதியாய் போச்சு. 'வயிரவரே ஏன் இப்பிடி என்னைச்சோதிக்கிறாய்! நான் உனக்கு என்ன கெடுதல் செய்தன்' நெஞ்சருகி வேண்டினன். கோயில சுத்திச்சுத்தியெல்லாம் சும்பிட்டன்.

வெளில வந்தன். கிணறு. என்ரசினேகிதன்ர அம்மா விழுந்து செத்த கிணறு. ஒருதரும் பாவியாத கிணறு. கிட்டப்போனன். முதல்முறையா கிணத்துக்கட்டத்தொட்டுப்பாத்தன். இதில விழுந்து செத்தா என்னா! எல்லாம் கணப்பொழுதில. மூள குறுக்கும்மறுக்கும் ஓடுது. அரும்பொட்டில விலத்திக்கொண்டன்.

வீட்ட போயாச்சு. என்ன எப்பிடியும் வயிரவர்தான் காப்பாத்திஆகவேணும். வேறவழிஇல்ல. வயிரவருக்கு அரிச்சனை செய்யிறது பற்றியும் வயிரவற்ற பெருமையள்பற்றியும் கதைச்சுக்கொண்டு..... இல்ல புலம்பிக்கொண்டிருந்தன். எல்லாரும் தங்களுக்கு சரிக்குமாப்போல இருந்துது. கடசியா அம்மம்மா என்னத்தடவிக்கொண்டு 'ஓம்ராசா ஒண்டுக்கும் யோசினையண வாறவெள்ளிக்கிழம அரிச்சின செய்விப்பம்' எண்டார். அவ என்னத்தடவேக்க அவவின்ர கண்ணும் கலங்கிப்போயிருந்துது. அப்பா 'வெளிக்கிடு ராமசாமிமாஸர் வீட்ட போவம்' எண்டார். நான் குனிஞ்சபடி போய் சைக்கிளில ஏறினன்.

©

சமாதானத்துக்கு சமர் புரிபவர்களும் அதனை ஊர்தியில் ஏற்றி வடமியுட்போரும், மற்றும் தெருக்கூத்தாடிகளும், இக்கதையைப் படிப்பதற்கு தடை செய்யப்பட்டுள்ளனர்.

அரங்கின்திரை விலகியது. அகன்ற வெளியிற் ஜே ஜே வென்ற ஐனப்பிரளயம். அநாதைகள், விதவைகள், அங்கவீனர்கள் ஈறாக அகதிகளும், அக்கரையிலிருந்து இக்கரைவந்து மீளவும் அக்கரை செல்ல நாதியற்றவர்களுமான கூட்டம். அரங்கைச் சூழவும் அரச சைன்யம் பலத்த பந்தோபஸ்து. ஈ எறும்பு கூட பறக்க முடியாத கண்காணிப்பு. அரங்கின் மையற்பகுதியில் தூய மஸ்லின் பட்டுத்துணியால் மூடப்பட்டு மிகப்பவித்திரமாய் வைக்கப்பட்டிருந்தது பேழை.

மைதானத்தில் குழுமியிருந்த மணங்களில் ஆர்வமும், அங்கலாய்ப்பும். நெஞ்சத்தீ சுடர்ந்தது. அரங்கின் இரு மருங்கிலும் அரச மரங்கள் புனிதத்தில் தோய்ந்த சருகுகள் ஐதாக மண்ணில் இறந்து கிடந்தன. கந்துகளில் கலர் பல்புகள் வர்ண ஜாலத்தை உமிழ்ந்து கொண்டிருந்தன.

அடி மரத்தில் சில நரிகளும் இன்னும் சில காகங்களும் குலாவிப்படி சுவராஸ்சியமா இருந்தன. சிங்கள கமிஷன், அறிக்கை குறித்து சூடான விவாதத்தில் மெய் மறந்திருந்தன. நிரந்தர நண்பனும் நிரந்தர எதிரியும் எதிலும் விதிவிலக்கு. காகங்களும் வடை சொட்டிய நரிகளில் நல்ல பிடிப்புப் பிரேமையும், அவர்களின் கும்மாளத்தில் அரசமரம் துளிர்ந்துச் சரித்தது.

மக்களின் ஆர்வம் மடை திறந்தது. “மஸ்லின் துணியை அகற்றுங்கள், நாங்கள் அதைப் பார்க்க வேண்டும்” கோஷங்கள் வலுத்தன். ஆர்வக்கோளாறு கும்பலில் ஆங்காங்கு வெடிக்கத் தொடங்கிற்று. வெகுஜனத் தொடர்பு சாதனங்களோ “பேழைப்புராணம்” பகுதியொன்றை புதிதாக ஆரம்பித்து, அதனது கீர்த்தியை தேசம் முழுக்க பிரச்சாரப்படுத்தின.

சீறிவந்த கூட்டம் அடங்கிப்போனது. சற்றைக்கெல்லாம் பரிவாளம் புடைசூழ வடக்குத் திசையிலிருந்து வெண்புறா இறங்கியது. அதன்மேனி வண்பும், வசீகர ரூபமும் அரங்கம் முழுக்க வியாபிக்கத் தொடங்கியது. அதன் வெண்மைச் சிறகிலிருந்து குருதி ஒழுகியது.

“புறா அழகாய் இருக்கிறது செளந்தர்ய ரூபமும் அற்புதம். அதன் சிறகிலிருந்து குருதி வழிகிறதே. கூட்டத்தில் இருந்த இளைஞன் அதிருப்தியாய் முணுமுணுத்தான். “அது குருதி குடிக்கும்” புறாவாக்கும். இளைஞனுக்கு விடையிறுக்குமாற்போல் ஒரு கிழவனின் குரல் ஓங்கி எழுந்தது.

நானொரு பட்டதாரி மாணவன். பல்கலைக்கழகத்தில் மிருகங்களின் பறவைகளின் குணவியல்பு குறித்து ஆராய்ந்து சிறப்புப்பட்டம் பெற்றவன். எனது பேராசிரியர்கள் இவ்விண்புறா குறித்து ஒன்றும் சொல்லவில்லையே! “சில பேராசிரியர்களுக்கு செங்குருதி ஷைத்தானாய் தெரிகிறது புறா மட்டுமல்ல. ஒலிவ் கன்றுகளும் உலகத்தில் மாபிசத்தையும் குருதியையும் புசித்துத்தான் வளர்கின்றன. முற்றாய்ப்பு வைப்பதைப்போல் கிழவர் உரையாடலை முடித்தார். அவர்களின் சம்பாஷணை பாக்குநீரிணையைக் கடந்து, உலகை வியாப்பித்து, பின் மீளவும் தேசத்தினுள் இறங்கியது.

இப்போது சனக்கும்பலில் இராணுவச் சிப்பாய்களும் சேர்ந்திருந்தனர். பெரும்பாலும் அவர்கள் போரிலிருந்து ஓய்வு கொடுக்கப்பட்டவர்கள். ஊன்றுகோலின் துணையுடன் சிலர் நின்றிருந்தனர். சற்கர நாகாலியில் சிலர் உருண்டனர். துடிப்புமிகு கரங்களையும் கவர்ச்சிமிகு கண்களையும் தேசத்திற்கு குருட்சணை கொடுத்தவர்களும் கணிசமாக நின்றிருந்தனர். அவர்களும் அரங்கில் இருக்கும் அலங்காரப் பேழையைக்காண அவாவற்று வந்திருப்பதாக தங்களுக்குள் கதைத்துக் கொண்டனர். நம்மைப்போல் நமது தோழர்களும் ஆகக்கூடாது. ஒரு சிப்பாய் ஆவேஷத்துடன் கூவினான். அவன் ஓற்றைக் காலன்.

புறாவின் பின்னாலிருந்த திரை உயர்ந்தது. அரங்கின் ஒரு பகுதியை

சூத்திரங்கள்

- ஓட்டமாவடி அறபாத்

அரச பிரதானிகள் அதைத்தங்கள் தோள்களில் சுமந்து தெருத்தெருவாய் அலைந்து திரிந்தனர். நாயலைச்சல் என்பார்களே அதுதான். அமைச்சர்களோ குளிர்நட்டிய வாகனங்களிலும், இறக்கை முளைத்த விமானங்களிலும் அதனைக்காவி அயல் கிராமத்திற்கும் இன்னும் சிலர் கடல் கடந்தும் அலைந்தனர்.

மறுபடியும் ஐனப்பிரளயம் கோஷமிட்டது. பேழையைத் திறந்து காட்டுங்கள், நாங்கள் அதை தரிசிக்கத்தான் இத்தனை சிரமப்படுகிறோம்.

அரங்கையும் பேழையையும் வலம் வந்து கொண்டிருந்த பட்டாளத்தானின் காதில் கோஷம் தைத்தது. நித்திரையில் காதுக்குள் புகுந்து குடையும் சிற்றெறும்பாக கோஷம் கடுகடுத்தது. உருவிய வாள்களை ஓங்கியவர்களாய் புயலெனச்சீறி மைதான நடுவில் தொம்மென குதித்தனர்.

ஆர்ப்பாட்டாம் வேண்டாம், பேழையை திறந்துகாட்ட இன்னும் நேரமிருக்கின்றது. இராஜகுமரரத்தி வராமல் பேழையை நீங்கள் தரிசிக்க முடியாது. நீங்கள் மௌனமாமாய் பார்த்துக் கொண்டிருங்கள். வெறும் பார்வையாளர்களாய் இருந்தால் போதும், பங்காளியளாய் வேண்டாம்.

பொங்கி வந்த வெள்ளத்தை மண் குடத்தில் நிறைத்தது போல்

அடைத்தவாறு ஒரு பக்கம் செங்கற்களும் பழைய புத்தகங்களும் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. “தாத்தா அதோ புத்தகங்கள், ஜேம்ஸ் பாண்ட் கதை ஒன்று வாங்கித்தாருங்கள்.” ஒரு சிறுவன் அடம்பிடிக்க ஆரம்பித்தான். அவனைத் தொடர்ந்து பல சிறுவர்கள் மாயாவி, முகமுடி மாயாத்மா, புத்தகங்களைக்கேட்டு ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர். தாத்தாமார்கள் பேரப்பிள்ளைகளுடன் சமரசம் செய்தனர். “அதைப்படிக்கத் தரமாட்டார்கள் பிள்ளைகள்” “ஏன் தாத்தா?” “குறிப்பிட்ட காலம்வரைக்கும் அது அடுக்கில் இருக்கும்.” “அப்பறம்...?” “சகல இறமையும்கொண்ட அரசாங்கத்திற்கு அதுவெல்லாம் தேவை.” “அப்படியா.... செங்கல் எதற்குத் தாத்தா?” “நமது நூலகம் எரிந்தபோது மாரடைத்து, உயிர்வெடித்து ஏங்கிச் செத்தோரின் கல்லறைகளைப் புதுப்பிக்க.” “அந்தக் கற்களால் எரிந்துபோன நமது சிகரமும், விலைமதிப்பற்ற ஏடுகளும் உயிர்க்குமா தாத்தா?” “இல்லை” “அந்தக் கற்களால் நமது பசித்ருமா?” “இல்லை” “அந்தக் கற்களால் இறந்துபோன நமது அம்மாவும், அண்ணாவும் வருவார்களா தாத்தா?” “இல்லை குழந்தையாய், அதெல்லாம் தெருக்கூத்துக் காரர்களுக்கு ஒப்பணையிடத்தேவை.”

அதோ தாத்தா.....

தங்கக் கூண்டினிருந்து புறா அரங்கின் மத்திக்கு வந்தது. அப்போது வெள்ளைக் கழுதை தன் பரிவாரங்களுடன் அரங்கில் பிரவேசித்தது. புறா எதிர்கொண்டு வரவேற்றது. மிகுந்த மதுபற்றுள்ளதாய் தன்னைக் காட்டிக்கொள்ளவோ என்னவோ, மந்திரங்களை உச்சாடனம் செய்து தனது சொற்பொழிவை ஆரம்பித்தது கழுதை. பேழையை ஊர்ஊராய் சுமந்து திரிவதில் கழுதைக்கு மிகுந்த பாக்கியதை உண்டு. சமயத்தில் அரேபிய தீபகற்பத்திற்கு சென்று, ஷேக்மார்களின் அந்தப்புர லயத்தினில் இருந்து, பேழை குறித்து கத்திக் கொண்டிருக்கும். அதற்கோர் அற்ப ஆசை. அதன்கீழ் ஒரு சிற்றரசு இருக்க வேண்டும். நாம் உயிருடன் இருக்கு மட்டும் அது நடக்காது. அரச மரத்தடியில் உரையாடிக் கொண்டிருந்த நரியும், காகமும் கழுதையை முறைத்தபடி முணுமுணுத்தன.

பேழையை கடவுளின் சிம்மாசனத்திற்கு நிகர்த்து, புறா முக்கியது. அதன் புகழோங்கப் பாடுபடுவது நம்மினத்தின் கடமையென கழுதை கத்தியது. அதை ஊர்தியில் இருத்தி ஊர்ஊராய் செல்வதென முடிவாயிற்று. பேழையைக்குழு அரசவை பிரதானிகளும், மந்திரியாரும் நின்றுருந்தனர். மக்களின் கொதிப்பு தணியவில்லை. பேழையைத் திறவுங்கள்..... நாங்கள் அதைப் பார்க்க வேண்டும். இனிபும் எங்களால் சாக முடியாது. அந்தப்பேழையினுள் போர் நிறுத்தம் இருப்பதாக சொன்னார்கள். நாங்கள் விதவையா இருக்கின்றோம். நாங்கள் அநாதையா இருக்கின்றோம். நாங்கள் உறவை வாழ்விடத்தை ஏன் சுயத்தைக்கூட இழந்தவர்களாய் இருக்கின்றோம்.

அதைத் திறவுங்கள். தாகம்தீர் அதைப்பருக வேண்டும். இன்றாவது எங்களுக்கு விடுதலை வேண்டும்.

“மக்களே பேழை உங்களுக்குத்தான். அமைதியாய் இருங்கள் இதோ திறக்கப்போகிறேன். புறா மஸ்லின் துணிமேல் சொண்டை வைத்தது. திக்குத்திக்கென ஐனப்பிரளயத்தின் மார்புகள் ஒலியெழுப்பின. அந்தரம் முற்றிய ஆவலின் பரிதவிப்பு, கூட்டம் முண்டியடித்து நெருக்குப்பட்டது.

மஸ்லின் விலகியது பேழையின் கைப்பிடியைத் திருகியது. உள்ளே அகில் புகையின் வீச்சம். காகமும் நரியும் வெஞ்சினத்தில் தூடித்தன. அரச மரக்குந்துகளில் கரணமடித்து காகம் தன் இனத்தாரை கூவி அழைத்தது. நரி ஊளையிட்டது. பேழையைத் திறக்கவேண்டாம் பற்களை நெறித்தபடி புறாவை நெருங்கியது. சிப்பாய்கள் ஓடிவந்து நரியை இழுத்து அரங்கிலிருந்து அப்புறப்படுத்தினர்.

யார் தடுப்பினும், என்ன விலை கொடுத்தேனும் பேழையைத் திறந்து, பொக்கிசத்தை மக்களுக்கு கொடுப்பேன். புறா குளுரைத்தது. பேழையைத்திறக்க எதிர்புத் தெரிவிப்பார்கள் சமாதானத்தின் வைரிகள். இப்போது அரங்கைக்குழவும் சனத்திரள் குழுமியிருந்தது. புறா பேழைக்குள் சொண்டைவிட்டு, காற்றுப்போன பலான் ஒன்றை வெளியே எடுத்தது. அதன் விழிகளில் பூரிப்பின் மிணுக்கம். வெற்றியின் மதர்ப்பு. எதிரி நாட்டுப்படையினை வென்று வீரக்கொடி நாட்டிய தேவதைக் கர்வம். பூரிப்புத்தழுமப் இதுதான் என்றது.

“இதுவா....! என்னது காற்றுப்போன பலான்?”

இதுதான் நாம் எங்களுக்குத் தரப்போகும் தீர்வுப்பொதி. நீங்கள் எவ்வளவு ஊதினாலும் உப்பிப் பெருக்காத அழகியபொதி.

சனங்களின்முகம் கறுத்தது. மிகுந்த ஏமாற்றமும் அவமானமும் வழிய சிறுத்துப்போய் நின்றனர். செங்கற்களையும் பத்தகங்களையும் வெறுப்புடன் நோக்கினர். பின் புறாவின் காலிடுக்கில் தொங்கும் காற்றுப்போன பலானில் அவர்கள் பார்வை குத்தியது.

“இது உங்களுக்குப் பிடித்திருக்கின்றதா?” புறா கேட்டது. கரும் சினத்துடன் கூட்டம் திரும்பியது. புத்தகம் கேட்ட பேரப்பிள்ளைகளையும், காற்றுப்போன பலானை ஏக்கமுடன் வெறித்து நிற்கும் இளவல்களையும் இழுத்துக்கொண்டு, தாத்தாமார்களும் திரும்பினர். மைதானம் சற்றைக்கெல்லாம் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது.

ஓவியங்கள் :

அம்மாலை அழகுபடுத்த
ஓவியங்கள் தேவை.

உங்கள் உங்கள் ஆக்கங்களுக்குப்
பொருத்தமான ஓவியங்களை தேடி
அனுப்புவிர்களானால் நல்லது.

உங்களுக்கு அருகில் ஓவியர்கள்
இருந்தால் அவர்களையும்
உற்சாகப்படுத்துங்கள்!

அம்மாவின் அட்டைவரை ஓவியங்கள்
விரும்பப்படுகிறது.

எங்காவது புத்தகங்களில்
கத்தரித்ததாக இருந்தால்
புத்தகம் பற்றிய விபரம் முக்கியம்.

படைப்பாளிகளுக்கு!

கணனி வசதி உள்ளவர்கள்

உங்கள் ஆக்கங்களை

கணனிமூலம் பதிப்பித்து

உதவுவீர்களானால் உதவியாக இருக்கும்.

எழுத்துப்பிழைகளும் தவிர்க்கப்படும்.

படைப்புக்களில் வரும் எழுத்துப்பிழைகள்

பாரதாரமானவைதான். இவை

அசட்டையினமாக விடுபடுவையல்ல.

இயலாமையே காரணம். நேரத்துடனே

ஆக்கங்களை அனுப்பி

உதவுவீர்களானால் கணனியில்

பதிவுசெய்தபின் உங்களிடமே திரும்பவும்

அனுப்பிச் சரிபார்த்துக்கொள்ளுதல்

இன்னுமொரு சுலபமான

வழியாக இருக்கும்.

கீந்த இதழை கணனிமூலம்

பதிப்பிக்கு உதவியவர்கள் :

பண்ணாகம் துரைசுதன்

ஸ்ரீஸ்கந்தராஜா

இளவாலை விஜயேந்திரன்

எஸ். சச்சிதானந்தம்

எம். கே. எம். சகீப்

கங்கா

சந்திரிகா சண்முகராஜா

பொ. கருணாஹரமூர்த்தி

இராசையா ஜெயக்குமார்

வடிவமைப்பு : புலனன்

ஓவியங்கள் :

அ. தேவதாஸன்

றஷ்மி

ஒரு காலை ஞாயிறு.
குண்டு குண்டாய் நீர்த்துளிகள்.
இவை வெறும் நீர்த்துளிகளாயில்லை.

நினைவுகளாய்..... மகிழ்வாய்.....
ஏதோவொரு உணர்வாய்.....

சாளரத்தை திறந்துவைத்துக்கொண்டு
வெளியில்.....
மரங்கள்மேல்... வீடுகள் மேல் பொழியும்
மழையை சகாயன்
பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவன் அம்மா இன்னும் கட்டிலை
விட்டெழவில்லை.
காலை மணி: 9.00. அப்பா வேலைக்குப்
போய்விட்டார்.
தங்கச்சி இதோ அம்மாவின்
அணைப்புக்குள்....
நெஞ்சக் கூட்டுக்குள்
முடங்கிக்கிடக்கிறாள்.

மழை ஓ..வெண்பெய்கிறது.

வீட்டிற்கு முன் தரித்துநிற்கும் கார்களில்
பட்டுத்தெறித்தோடுகிறது நீர்.
சகாயனுக்கு ஊர் நினைவுகளும் மனதில்
சிதறிக்கிளம்புகிறது.

அம்மா தோசை சுடுவா. கோழி கூவும்.
இருட்டாயிருந்து விடிஞ்சு கொண்டு
வரும். தங்கச்சி அடுப்படிக்குள் தவம்
கிடப்பாள். நான் தோசையை சாப்பிட்டு
சாப்பிட்டு அடுக்குவேன். அப்பா
வெளிநாட்டில்.

மழை பெய்யும்.

வீட்டுக் கூரை நனைஞ்சு ஒழுகும்.
தங்கச்சி சட்டிவைப்பாள் நானும் சட்டி
வைப்பேன்.

கப்பல் செய்வா அம்மா.
தங்கச்சிக்கு குடுப்பா. நான் சண்டை
பிடிப்பேன்.

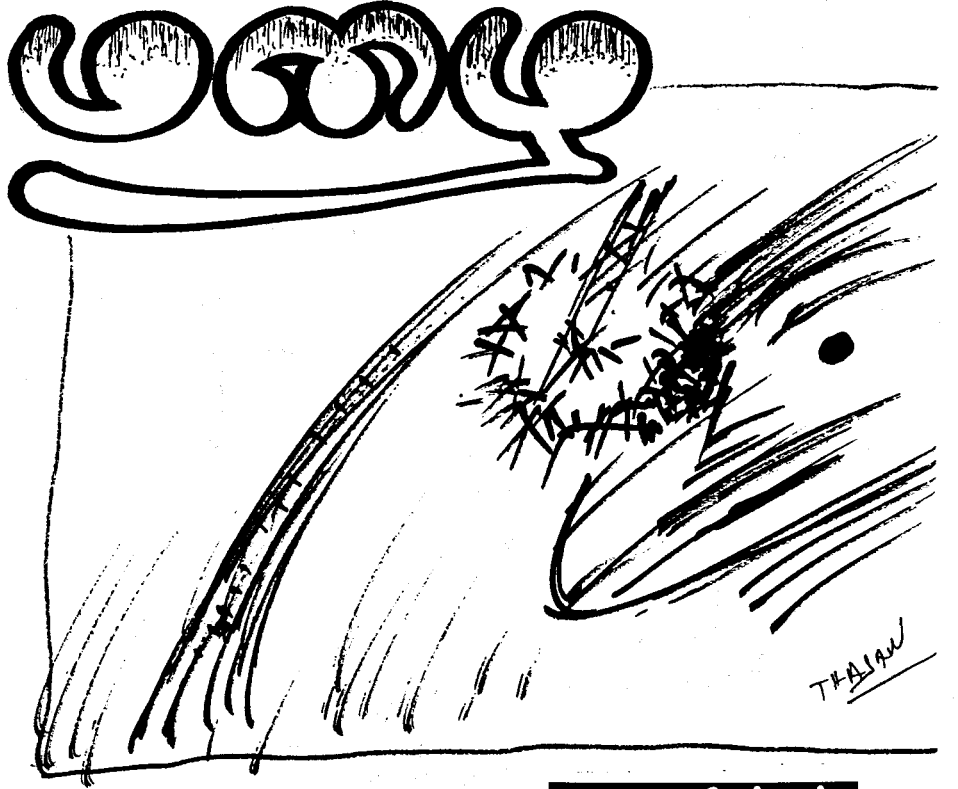
இஞ்ச அம்மாவைப்பார்க்க எரிச்சல்
வருகது.
அம்மா இன்னும் நித்திரை. தங்கச்சி
அம்மாவைக் கட்டிப்பிடிச்சுக்கொண்டு
நித்திரை கொள்ளுறாள்.

மழை பெய்யுது.

அம்மா தோசை கடவில்லை.
தங்கச்சியை அடுப்படிக்குள் காணவில்லை.
அவன் அப்பா வேலைக்குப் போய்விட்டார்.

சகாயன் வெறித்து வெறித்து
மழையைப்பார்த்துவிட்டு குசினியைப்
பார்க்கிறான்.
யாவும் வெறுமை. மீளவும் மழைபொழியும்
வாளைப்பார்க்கிறான். மனவெளியெங்-
கும் ஊர் நினைவுகள் உதிர்ந்தபடி.

அம்மா பொங்கலுக்கு புது அடுப்புச்
செய்வாள்.

ப.வி. சிறீரங்கன்

கிணற்றில் தண்ணியள்ளும் கை
வாளியுக்கை மண் போட்டு
அடுப்புக் கல்லு வெட்டுவா.

தொட்டுப்பார்த்து உடைச்சப்போட்டன்.
தங்கச்சி காட்டிக்குடுத்திட்டாள். கக்காப்
பெட்டை.
அம்மா நல்லா அடிச்சவா. நான்
அப்பாவிட்டை சொல்லிச் சொல்லி
அழுதனான்.

அப்பா சொன்னார் அப்பு பொங்கித்தருவா
அம்மா. ராசா அடுப்பை
உடைக்க கூடாது ஐயா! எண்டு.

நான் விக்கி விக்கியழுதேன்.

அப்பா. அச்சா குஞ்சு சகாயன்.
பிள்ளைக்கு பூரீஸ் வேண்டித்தருவன்
அழாதே
குஞ்செண்டு தோட்டப்பக்கம்
தூக்கிக்கொண்டு போனார்.

இஞ்சே அப்பா அட்டையை பாருங்க
ஓ.. சிவப்பு அட்டை!
தங்கச்சி அட்டையை கண்டால்
துள்ளிக்குதிப்பாள்.
அவள் அட்டையைப் பிடித்து ஈக்கால்
குத்தி காட்சிலு
செய்து பார்ப்பாள். அவளுக்கு நல்ல
புளுகு இப்படிச்செய்ய.

எப்பவும் இவள் இப்படித்தான்.
எனக்கு அட்டையைப் பார்க்க எரிச்சல்
வரும். அது கக்கா.

சகாயன் நினைவுகள் கலைய மீண்டும்
அடுப்படியைப் பார்க்கிறான்.

ஒருத்தருமில்லை.

அடுப்பில் தோசைக் கல்லு இல்லை.
அம்மா செய்த கல்லடுப்பில்லை.
இது ஏதோ மெஷின் அடுப்பு.
பைப்பு இருக்கு. தண்ணிக்குடத்தை
காணவில்லை.
மூக்குப்பேணியில்லை. செம்பில்லை.
வெள்ளிப்பேணி
இருக்கு. விறகு இல்லை.

மழை

ஓரே மழை வெளியில். சகாயன்
பார்க்கிறான்.

மழைக்காலமென்றால்
வீட்டுக்குப்பின்னாலுள்ள கோடியில் விறகு
கொத்தி
அடுக்கி வைப்பா அம்மா. சகாயன்
விறகுகளை தொட்டுப்பார்த்துச் சலிச்சு
விடுவான். தங்கச்சி அம்மாவுக்குச்
சொண்டு சொல்லுவாள். சகாயனுக்கு
பூசை
செய்வாள் அம்மா.

அப்பா தோட்டத்துக்குள் நின்று அம்மா
தேத்தண்ணி பெண்டு கத்துவார்.
அம்மா தேத்தண்ணிக்கேற்றிலும்
மூக்குப்பேணியும் கொண்டு
தோட்டத்துக்குப்
போவா. தங்கச்சியும் சகாயனும் பின்னால்
ஓடுவார்கள்.

தொட்டுப்பார்த்துக்கொள்வான்.

புகையிலக் கண்டுகள் அச்சா.
பாக்க பாக்க ஆசையாய் இருக்கும்.
வெங்காயச் செடியும் மிகாய்செடியும்
தங்கச்சிக்கு விருப்பம்.
புகையிலைக் கண்டில் பாணி
இருக்கெண்டு அவளுக்கு
விருப்பமில்லை. வெங்காயத் தாளில்
சகாயன் பிப்பி செய்து
ஊதுவான். தங்கச்சி அழுவான்.

அப்பா மேற்குப்பக்கத்தைக் காட்டி
இதுதான் உன் வெங்காயத்தோட்டம்.
பிள்ள அது
அவன் தோட்டம் நீ அழாதேயம்மா
எண்டு தங்கச்சிக்குச்
சொல்லுவார்.

வேதாள வெங்காயம் பூக்கும்.
சகாயன் புடுங்கிச் சாப்பிடுவான்.

தங்கச்சி புகையிலைக் கண்டைக் காலால்
அடிப்பான்.

ஐயோ எண்டு சகாயன் அழுவான்.

நீ என் வெங்காயத்தை புடுங்கினீ நான்
உன்
புகையிலைக்கு அடிப்பன். எண்டு
சொல்லிச் சொல்லி அடிப்பான்
பிறகு எருக்கும்பிக்கு மேல்
முளைத்திருக்கும் பேய்க்காளானைப்
புடுங்கி மழைக்குக் குடைபிடிப்பான்.
சகாயன் அதை கசக்கி உடைப்பான்.

திட்டுவான். கத்துவான்.

அம்மாவும் சில வேலைக்காரப்
பெண்களுமாக பளிப்பெய்கிற
வெள்ளைக்காலமையில்
புகையிலைக்கண்டுகளை
ஓலைச்சட்டத்தால் கட்டுவார்கள். அப்பாவும்
சில வேலைக்கார மனுசன்களும்
பாத்திகட்டுவார்கள்.

சகாயனும் தங்கச்சியும் பாத்திகட்டின
புகையிலைக்கண்டுகளை அவிட்டு
விடுவார்கள். அதுகள் இலையை
ஆட்டிச்சிரிக்கங்கள். பிறகு வாய்க்கால்
இழுக்காத ஊடுகளுக்கூடாக கார் பஸ்
ஓடுவார்கள் சகாயனும் தங்கச்சியும். அப்பா
வாய்க்கால் ஊடு இறுகிய
பின் மண்வெட்டியால் வாய்க்கால் கீறுவார்.
தாய் வாய்க்கால் மகள் வாய்க்கால் குட்டி
வாய்க்கால் கை வாய்க்கால் எல்லாம் ஒரே
மூச்சோடு கீறி இழுப்பார்.
கடைசியாகவாய்க்கால் ஊடுகளில் உள்ள
புகையிலைக் கண்டுகளை சகாயனும்
தங்கச்சியும்
போட்டி போட்டு அவிழ்ப்பார்கள்.

விடிஞ்சா “கண்கழுவல்” தண்ணியிறைப்பு.
அப்பா மெஷின் துடைச்ச ஓயில் பார்த்து,
மண்ணெண்ணை விட்டுவைப்பார்.
சகாயனுக்கு கால் நிலத்தில் நிற்காது.
ஆகாயத்தில் பறப்பான். மெஷினுக்கு
பக்கத்திலே போயிருப்பான்.
நீர்.....நீர்.....எண்டு சொல்லிச்சொல்லி

அப்பா விடியலில் மிஷின்பூட்டுவார். டிக்,
டிக், சத்தம்கேட்டு சகாயனும், தங்கச்சியும்
எழுந்துவிடுவார்கள். அம்மா தண்ணிஅள்ளி
மெஷின் பம்புக்குள் விடுவான். அப்பா
அக்ஷிலேட்டரை அழுக்கி
வேகப்படுத்துவார். மெஷின்
கரும்புகைதள்ளி கரும்புகை கக்கும்.
சகாயன் தண்ணியைத்தொட்டு
விளையாடுவான். தண்ணிலுளிருது. சீசீ
கூடாது. தங்கச்சி திரும்பவும்
போய்ப்படுத்துக்கொள்வான். சகாயன்
மெஷின் சூட்டில் குளிர்காய்ந்தபடி
உட்கார்ந்திருப்பான்.

“அப்பு பள்ளிக்குப்போகவேணும். போய்
கொஞ்சநேரம் படு குஞ்சு” என்றுவிட்டு
அம்மா போறைப்பெட்டியுடன்
தோட்டத்துக்குள் இறங்கி போறை
எறிவான். அப்பா தண்ணி மாறுவார்.
சகாயன் மெஷினை விட்டு
அரக்கமாட்டான். பளி கொட்டும்.
பணைகளிலிருந்து அணில் விலிடிக்கும்.
காகங்கள் கிணற்றுடியிலுள்ள
கழுவிபூற்றிய இடங்களில் கிடக்கும்
சோற்றுப்பருக்கைகளை கொத்தியுண்ணும்.

மெஷின், டிக்...டிக்... என்று விட்டு
ஓரேடியடியாய் நின்றுவிடும். அப்பா
ஓடிவருவார். மெஷனை நோட்டமிடுவார்
எண்ணை பார்ப்பார். முடிந்தபோயிருக்கும்
மீளவும் ஊற்றி ஸ்ரூட் செய்வார்.

“அப்பு பள்ளிக்குப்போடி, இப்ப அம்மாவை
அனுப்புறன், முகம் கழுவிற்று சாப்பிட்டு
ஓட்டி பள்ளிக்கு.”
ம்கூம் நான் போகமாட்டன் தங்கச்சியோட
நிக்கப்போறன். சிணுங்கிக்கொள்வான்
சகாயன். அப்பாவுக்குத்தெரியும்.
சகாயனுக்கு மெஷினெண்டால் உயிர்.
அதை அவன் துடைப்பான்; சாக்கால்
முடுவான். அவனின் பள்ளிக்கு போகாட்டி
ஒண்டும் குறையப்போவதில்லை.
அப்பாவிடம் எண்ணாயிரம்
கண்டுத்தோட்டமுண்டு. சகாயன்
அதைப்பார்த்தாலே போதுமென்பதுதாம்
அவர் நினைப்பு. அம்மாவுக்கு இது
பிடிக்காது. அவளுக்கு, பிள்ளைகள்
உத்தியோகம் பார்க்கப்படிக்கணும்.

அம்மா வருவான்.

தொற, தொறவென
இழுத்துக்கொண்டுபோய் பல்பொடியை
வாய்க்குள்ளுள்ளி ஏதோ பண்ணி, சாப்பாடு
தீத்தி, புத்தகங்களை சுமக்கவைத்து
பள்ளிக்குத்தூர்த்துவான். தங்கச்சி
பார்த்துப்பார்த்துச் சிரிப்பான்.

அரைவழியில் கால்சட்டையில் கக்கா
இருந்து பள்ளிக்கு கள்ளமொழிப்பான்
சகாயன். அம்மா ஏசி ஏசி
கால்சட்டையைத் தோய்ப்பான். அப்பா

வாஞ்சையுடன் சகாயனைக் கொஞ்சுவார்.
தங்கைச்சி மல்லிகைப்பந்தலுக்கு கீழ்
நின்று பூ பொறுக்குவான்.
□ □ □

அப்பா வெளிநாட்டுக்குப்போய்விட்டார்.
தோட்டஞ் செய்ய ஆருமில்லை.

அப்பா இல்லாததால் தங்கச்சியும்
சகாயனும் அழுவார்கள்.

அம்மா அடிக்கமாட்டா. அப்பா
வெளிநாட்டுக்குப்போனபின் அம்மா அச்சா

அப்பா காச அனுப்புவார்.

அம்மா, சகாயனுக்கும் தங்கைச்சிக்கும்
உடுப்புவேண்டிக்கொடுப்பா. பள்ளிக்கு,
புதிசுபுதிசாய் போட்டுக்கொண்டுபோவான்
சகாயன்.

இப்படி ஒருநாள்
புதியசட்டைபோட்டுக்கொண்டு பழுகியபடி,
பள்ளிக்குச்செல்கையில், “ஆமிக்காரங்கள்
ஊருக்குள் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்”
என்று கூறிக்கொண்டு வீட்டைவிட்டு
எல்லோரும் அம்மன்கோவிலுக்கு
ஓடிக்கொண்டார்கள். சகாயனும்,
அம்மாவும், தங்கச்சியும் கூட ஓடவேண்டிய
நிலைக்குவந்து ஓடிக்கொண்டார்கள்.

சகாயனுக்கு தண்ணிஇறைக்கும்
மெஷினை விட்டு ஓட விருப்பமில்லை.
ஓடிப்போய் தூக்கிப்பார்த்தான். அவனால்
முடியவில்லை. அப்பா வெளிநாடுபோனபின்
பலமாதங்களாக மெஷின் இருந்த
இடத்திலேயே இருந்தது. அவனுக்கு
அழுகைவரும்போல இருந்தது. அம்மா
அவனை கட்டிப்பிடிச்சு
அனைத்துக்கொண்டான்.
ஆமிவரப்போறார்கள் என்ற அம்மாவின்
அவசரத்தில் எல்லோரும் கோவிலுக்கு
ஓடிக்கொண்டார்கள். அங்கே, குஞ்சியம்மா,
சின்னம்மா, பக்கத்துவீட்டு சிவா, குமார்,
கௌரி எல்லோரும் நின்றார்கள்.
சகாயனும் தங்கைச்சியும் துள்ளித்துள்ளி
வளையாடினார்கள். நேரம்போவதே
தெரியாமல் விளையாடினார்கள்.

அம்மா கட்டுச்சோறு கொண்டுவந்து
கொடுத்தாள்.
இவர்தான் “அருள்”மாமா என்று ஒரு
தாடிக்காரரை காட்டிச்சொன்னா. அவர்தான்
எல்லோருக்கும் சோறுதந்தவர். என்றும்
அவரைக்காட்டிச்சொல்லி நன்றிகூறினார்.

ஆமிவந்துபோன பிறகு எல்லோரும்
வீட்டைபோனார்கள். வீட்டெல்லாம்
வெடிச்சவெடிச்சுக்கிடந்தது. அம்மா
திட்டினாள். திரும்ப திரும்ப
ஆமிவந்தாங்கள்.

அருள்மாமாதான் சகாயனையும்,
தங்கைச்சியையும் தூக்கிக்கொண்டும்,
அம்மாவைபிடிச்சுக்கொண்டும் கோவிலுக்கு
ஓடுவார்.

அவர் அச்சா.

முந்தி அப்பா மாதிரி.

இப்ப இந்த அருள்மாமா விளையாட்டெல்லாம் காட்டுவார். ஆமியிட்டையிருந்து சகாயனை, தங்கைச்சியை அம்மாவைக் காப்பாத்துவார்; தங்கைச்சிக்கும், சகாயனுக்கும் சோறு தீத்துவார். அம்மாவுக்கும் சோறுட்டுவார். அவர் அச்சா.

இப்ப, அம்மா அவரைப்பற்றிக்கதைச்சால் அடிக்கிறாள். “அப்பாவுக்கு முன்னால் கதைச்சா கொல்லுவன்” என்று எச்சரிக்கிறாள்.

இப்போது சகாயன் இதுபற்றிக் கதைப்பதில்லை.

ஊரிலுள்ள அம்மா அச்சா. ஜேர்மனி வந்தபிறகு அம்மா சரியான கக்கா.

□□□

மழை பொழிந்து கொண்டேயிருந்தது.

அம்மா எழுந்துவிட்டாள். கூடவே தங்கைச்சியையும் எழும்பவைத்துள்ளாள். தங்கைச்சி சுமதி சகாயனை வைச்சகண்வாங்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“ஊர் தெரியுதம்மா” எண்டான் சகாயன்.

அம்மா அவனை இழுத்துக்கொண்டுபோய் பாற்றுமுக்குள் தள்ளினாள். பல்லு மினுக்கி முகம் கழுவ உத்தரவுபோட்டாள். “ரோஸ்ட்டரில்” பாண்வாட்டி ஜாம்பூசிக் கொடுத்தாள். சுமதியும், சகாயனும் கொறித்தார்கள்.

“நாளைக்கு ஸ்கூலைக்கு (Schule பாடசாலை) உடுப்புக்கள் இருக்கா? இல்லை எல்லாத்தையும் ஊத்தையாக்கியாச்சா? “ச்சீ ஸ்கூலை கூடாது” “ஏன்ரா முதேவி?” அம்மா கடிந்து கொண்டாள்.

“போணையம்மா, ஸ்கூலை கூடாது” சுமதியும் சகாயனோடு சேர்ந்துகொண்டாள். “ஆச்சி, அப்பு ஸ்கூலைக்குப் போனாத்தானே நல்லாப்படிச்ச பெரிய உத்தியோகம் பார்க்கலாம். இல்லாட்டி அப்பாமாதிரி கோப்பைதான் கழுவவேணும்” “அம்மா, அப்பா.....” இது சுமதி. “அம்மா, அப்பா ஏன்மமா எங்களோட விளையாடவாராறில்லை? எங்கயம்மா அப்பா? - இது சகாயன்.

“அப்பா வேலைக்குப்போயிட்டார் குஞ்சுகள். ரெண்டுவேலை செய்யிறார். நிற்கிற நேரத்திலயாவது உங்கனோட விளையாட நீங்கள் கேக்கலாம்தானே?” அம்மா திருப்பி கேள்விக்கணைபோட்டாள்.

அப்பா பகல்ல நிக்கிற நேரமோ இரண்டுமணிநேரம். இதற்குள் சாப்பிட்டுவிட்டு கொஞ்சநேரம் ஷோபாவில் கிடந்து ரி.வி. பார்த்துக்கொண்டு நித்திரையாகி, மற்ற வேலைக்குப்போக மனைவியின் அதட்டலில் விழித்து எல்லோரையும் கொஞ்சி வேலைக்குப்போவதில் அப்பாவின்வாழ்வு...

“ச்சீ இந்த அப்பா கூடாது!; ஊரில் இருந்த அப்பா எவ்வளவு அச்சா. எங்களை கோயிலுக்கு கூட்டிக்கொண்டுபோய் சாமிகாட்டுவார். கச்சான், கிலுக்கட்டி வேண்டித்தருவார்.”

குமரனுக்குக் காட்டிக்காட்டி கிலுக்கட்டியை கிலுக்குவான் சகாயன். சுமதி விசில் ஊதுவாள்.

அப்பாவுக்கு என்ன வந்தது? சகாயனுக்கு பிடிபடவில்லை.

ஸ்கூலைக்குப்போக அவர்களுக்கு விருப்பமில்லை. பேசாமல் தங்கைச்சியோடு ரெலிபோன் கதைக்கலாம். அங்கே நெருப்புப்பெட்டியில் நூல்கட்டி ரெலிபோன் பேசியது. இஞ்ச நிஜமாகவே “கின்டர் அறையிலிருந்து” “கோலுக்குள்” தங்கைச்சியோட ரெலிபோன் கதைக்கலாம். இதில் தங்கைச்சிக்கும் சகாயனுக்கும் மகாப்பெரிய சந்தோசம். பெட்டிக்குள் இருந்து ஆட்கள் கதைக்கிறார்கள். அம்மாவிடம் ஆட்கள் பலமுறை கேட்பார்கள். “அம்மா எப்படியண ஆக்கள் இதுக்குள்ள போனவை?” “பின்னால போனவை, பேசாமல் இருங்கடா” என்று அம்மா அதட்டுவாள்.

ரி.வி.யைப்பற்றி அப்பாவிடம் கேட்கலாம். அப்பா கக்கா. அருள்மாமா இருந்தால் கேக்கலாம். அவர் இல்லை. இலங்கைக்கு ஊருக்குப்போகலாம். அம்மா அடிப்பாள். ஆமி சுடுமாம்.

ஸ்கூலையில் ஒண்டும் விளங்கேல்லை. “வஸ், புஸ், எண்டு சொல்லுகினம். ஆனா, ஆவன்னா எண்டு செல்விரீச்சர் சொல்லித்தருவா. செல்வி ரீச்சர் அச்சா. நிறையக்கதை சொல்லுவா. சாமிக்கதையள் சொல்லுவா. சிவாவும், நானும் “நாயும் பூனையும்” விளையாட்டெல்லாம் செய்து காட்டுவோம். செல்வி ரீச்சர் “சொக்கா தருவா.

இஞ்ச ஸ்கூலை கூடாது. சிவா இல்லை, குமார், கௌரி கூடியில்லை. எல்லாரும் வேற ஆட்கள். சிவப்பு நிறமும், பூனைக்கண்ணும், செம்பட்டத்தலையும். இவர்கள் யாரு? “ஏன் தங்கைச்சிக்கு, சிவாவுக்கு, குமாருக்கு, கௌரிக்கு எல்லாருக்கும் இப்படியில்லை?

அம்மாவைக்கேட்டால் அது அப்படித்தான் எண்டுறா. அப்பாவிட்ட கேட்கமாட்டன். அப்பா கக்கா. அருள்மாமா இருந்தால் அவரிட்ட கேட்கலாம். அவர் அச்சா.

சகாயனுக்கு சாப்பாடு இறங்கவில்லை. யோசித்தபடியே வெறித்துப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

எக்கச்சக்கமாக அடிபோட்டாள் அம்மா.

“ஏன்ரா சாப்பிடாமல் என்ன யோசிக்கிறாய்? முளைச்ச முண்டிலை விடேல்லை. அதுக்குள்ள பெரியாள்மாதிரி மழையைப்பற்றி கதையளக்கிறாய். தின்னடா பாணை; நீ என்னடி பாக்கிறாய்? உனக்கும் வேணுமா அடி? “அம்மா கிடலரை விட மோசமான ஆளாய்போனாள்.

“ம்கூம் நான் அச்சா. அண்ணா கக்கா” என்றாள் சுமதி. “ஓமடி, ஓமடி” என்ற அம்மா அடுப்படி கருமத்தில் முழுகிப்போனாள்.

சகாயனுக்கும் தங்கைச்சிக்கும் இப்ப, ஸ்கூலையும் பிடிக்கேல்லை. அப்பா, அம்மாவையும் கூட பிடிக்கவில்லை. சகாயனின் மனவெளியெங்கும் அருள்மாமாவின் நினைவுகள்.

அம்மா, அருள்மாமா இப்ப துவக்கால ஆமியைச்சுடுவாரா? கேட்கவாபெடுத்தான். அம்மாவின் கட்டளை பிடரியில் அடிக்க மௌனமானான். சாளரத்துக்கூடாக மீளவும் தன் கருவிழிகளை வெளியிலெறிந்தான். மழை சோவென்ப பொழிந்துகொண்டிருந்தது.

(முற்று)

வர்ப்பெற்றோம்!

கவிதாசரண்

(படைப்பிலக்கிய மாத கிதழ்)
31, டி. கே. எஸ். நகர்
சென்னை - 600 019

சக்தி

(காணொடிதழ்)
Boks 99 Oppsal
0619 OSLO 6
Norway

கற்பகம்

(மாத கிதழ்)
Bostboks 103,
DK- 7400 Herning,
Denmark

ZORA NEALE HURSTON

அமெரிக்காவில் புகாரிடா எத்தோனாவில் ஒரு அமெரிக்க கறுப்பினப்பெண்ணாக பிறந்துவளாந்த சோரா நல் கோஸ்டன் (1901 - 1960) இலக்கியத்தில் குறிப்பிடத்தக்க பரிசோதனைமுயற்சிகளை மேற்கொண்ட

ஓர் எழுத்தாளர் இற்றை வரைக்கும் கறுப்பினப்பெண்எழுத்தாளர்களில் முன்னோடியாகவும், முதன்மையானவராகவும் இவர் கருதப்படுகிறார். "கண்கள் பார்த்தபடி இருக்கின்றன கடவுள்" "முட்டாளர் கழுதையும் ஆண்களும்" "சொல்லு குதிரையே" "புனிதப்படுத்தப்படுத்தப்பட்ட தேவாலயங்கள்" போன்ற பலநூல்களுடன் இவரது "கேரோல்டன் வாழ்க்கை" என்ற ஆராச்சிநூலும் முக்கியமானதாக கருதப்படுகிறது.

ஆயிரக்க அமெரிக்க கறுப்பின மொழியாடலைமொழியாகக்கொண்ட இச்சிறுகதை ஒரு கறுப்பினப்பெண்ணின் நிறுத்தண்பம் நக்ரோ என்பது வெள்ளை சமூகத்தின் தூசணம் அந்த அவலம்

கறுப்பினமணங்களுக்குள்ளும் தனிக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளச்செய்யப்பட்டது கிராமத்தவர்களின் வெற்றுப்பேச்சும், கையாக்காலத்தனமும் இவரது பலகதைகளில் காணப்படும் பொதுக்குணங்கள்.

இக்கதையின் நாயகி பரவாயில்லை. சக்கையாகிவிடப்பட்டபொழுது ஒருவீடாவது இருந்து அதுவுமில்லாமல்தான் தெருக்களில் இனிப்புப்போய் கிடந்து இறந்திருக்கிறார்கள் எத்தனைபோய் கறையுங்கள். பெயர்களை மட்டுமயாற்றிக்கொண்டால் போதும் இது எம்சமூகத்து - எம் அவலங்களை காட்டும் கதையாகிப்போய்விடும்.

- சேனன் -

புகாரிடாவின் இளவேளிற்றொழுது இரவு 12 மணி. நாளை திங்கட்கிழமையாக இல்லாமலிருந்தால் 2 மணி நேரத்துக்கு முன்பே டெலியா யோன்ஸ் நித்திரை கொண்டு விட்டிருப்பாள். சனி முழுவதும் தோய்த்த உடுப்புகளைக் கொடுத்து ஊத்தை உடைகளை சேகரித்து ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் சேர்ச்சிறகு போய்வந்த பின் ஊறவிட்டு தோயலைத் தொடங்குவது அவள் வழக்கம். அறைக்குள் இருந்த கொழுவிடில் வெளுத்த துணிகள் காபந்தன. கட்டுக்கட்டாக கிடந்த ஊத்தைத் துணிகளுக்குள் அவை பளிச்சென்று மிளிர்ந்தன! அவள் வேலையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்போதுதான் நீண்ட உருண்ட வழுவுப்பான ஒன்று அவளது கழுத்தில் விழுந்து மெதுவாக இறங்கியது! அவளுக்கு உள்ளம் கால்கள் குளிர்ந்து எச்சில் தொண்டையில் சிக்கியது. முள்ளம் தண்டுகள் குளிர்ந்து ஒரு முழு நிமிடத்துக்கு அவளால் அசையவோ, கத்தி அழுது தன் பயத்தை பறைசாற்றவோ முடியாது கால்கள் சமைத்து நின்றாள். அது வாகனம் ஓட்டும் பொழுது தன் பருஷன் கொண்டு திரியும் றப்பர் துண்டு என்று சில நிமிடங்களின் பின்புதான் அவள் முளைக்கு ஏறியது. அதன்பின்தான் அவள் கதவடிபயம் பார்த்தாள். சிரிப்புடன் அவள் பயத்தை ஏளனித்துக்கொண்டு அவன் நின்றான்.

'சையக் இது ஏன் எனக்கு மேல எறிஞ்சனி? பார்த்தா சரியா பாம்ப்போல கிடக்கு. எனக்கு பாம்ப்புக்கு பயமெண்டு உனக்கு தெரியாதா? அவள் கத்தினாள். 'எனக்குத் தெரியும் அதான் எறிஞ்சனான்.' தொடையில் பலமாகதட்டி அவன் விழுந்து விழுந்து சிரித்தான். 'சின்னப் புழுவுக்கும் நூலுக்குமே

பயப்படுறனி என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனா நீ எவ்வளவு பயப்பட்டாலும் எனக்கு கவலையில்ல' 'நீ இப்பிடிச் செய்யாத; கடவுளுக்குப் பொறுக்காது. ஒரு நாளைக்கு விளையாட்டு விளையாகப் போகுது.' 'நீ ஒரு அழுக்குக்கார நக்ரோ கறுப்பி' அவன் திட்டியபடி அறைக்குள் நுழைந்தான். அவள் அவனுக்கு பதிலளிக்கவில்லை. ஆனால் வேலையை நிறுத்திவிட்டு பார்த்தபடி நின்றாள். 'நான் உனக்கு எத்தனை தரம் சொன்னான் இந்த வெள்ளை நாய்களினர் உடுப்பை இஞ்ச கொண்டு வராதையெண்டு'

அந்த றப்பர் துண்டை எடுத்து அவள் முகத்துக்கு முன்னால் ஆட்டியபடி அவன் நின்றான். டெலியா பேசாது வெளியே போய் பாஸ்கட்டை எடுத்து வந்தாள். அதற்குள் சையக் எல்லா உடுப்புகளையும் உதைத்துத் சிதறிவிட்டு ஒரு வாய்ச் சண்டைக்கு தயாராக நின்றான். டெலியா மேலும் அமைதியாக அவனைச் சுற்றிச்சென்று எல்லாவற்றையும் ஒழுங்குபடுத்தத் தொடங்கினாள்.

'அடுத்தமுற எல்லாத்தையும் வெளியிலான் எறிவன்' டெலியோ பேசவில்லை. 'ஞாயிற்றுக் கிழமை மாசில இருந்து வந்துபோட்டு தோய்க்கிறது ஊத்த ஊடுப்ப.

எல்லாவையும் போல நீயும் ஒரு மொக்கு வேதக்காரி. அங்க விசரில பாடி அழுது கத்துகத்தெண்டு கத்திப்போட்டு இஞ்ச வந்து வெள்ளக்காரற்ற ஊத்தைய தோய்க்கிற' அவன் அங்கிருந்த வெள்ளைத் துணிகள் கட்டியிருந்த முட்டையில் உதைத்து அவற்றைச்சிதறினான். அவள் அறையைக் கடந்து வந்தவள் ஆச்சரியத்துடனும் சற்று பயத்துடனும் அவனைப் பார்த்துவிட்டு எல்லாவற்றையும் அடுக்கினாள்.

'சையக் தயவுசெய்து இது நிப்பாட்டு நான் இப்ப துவங்காட்டி எப்படி அடுத்த சனிக்குள்ள முடிக்கிறது?'

'நீ முடிச்சா என்ன, முடிக்காட்டி என்ன? இனி இந்த வெள்ளக்காரற்ற துணியள் என்ற விட்டில இருக்காது என்று நான் எல்லாருக்கும் சொல்லிப்போட்டன். கடவுளுக்கு சொல்லிப்போட்டன். அடுத்த தடவ உன்ர மண்டைய உடைச்சுப் பிளந்து போட்டுத்தான் விடுவன்.'

அவளுடைய பயந்த சபாவத்தையும் மீறி கைமுட்டியை மடித்தபடி எழுந்து அவள் கத்தினாள்.

'இஞ்சபார் சையக் நீ வரவர கூடிக்கொண்டு போறாய். நான் உன்னக் கலியாணம் கட்டி 15 வருசமாகுது. இந்த 15 வருசமும் நான் தோச்சபடிதான் இருக்கிறன். உனக்கு இனிச்சு இனிச்சு இனிச்சு கசத்துப் போச்சு! வேலை செய்திட்டு வந்து இனிச்சு! அழுதுபோட்டு இனிச்சு! சேர்ச்சில கும்பிட்டுப்போட்டு வந்து இனிச்சு!'

'எனக்கும் இதுக்கும் என்ன சம்மந்தம்? அர்த்தமின்றி அவன் ஆவேசமாக கேட்டான். 'என்னவோ? நான் இனிக்கக் கூடிய அளவுக்கு இந்த வீட்டுக்கு இனிச்சுக் குடுத்துட்டன். இப்பிடி தொடந்து இனி என்னால இருக்கேலாது.

மொழிபெயர்ச்சியாகதை

ZORA NEALE HURSTON
தமிழில் : சேனன்

கருமிய

இனி நான் எனக்கு இனிச்சு வாழோணும்.' அவன் வேகமாக அவளை நோக்கி ஓடினான். அவள் எட்டவ் அடியிலிருந்து எடுத்த இரும்பு கம்பியுடன் தயாராக நின்றாள்.

'இப்ப அடி பாப்பம்?' 'நீ கொண்டு திரியிற பெட்டையை இஞ்ச கொண்டுவந்து வைச்சு என்ற சந்தோசத்தையும் இனிப்பையும் இரத்தத்தையும் குடிக்கலாம் என்று கனவு காணாத. நீ ஒரு செலவும் செய்யேல்ல இந்த வீட்டுக்கு. இது நான் கட்டின வீடு. சாகும் வரைக்கும் இஞ்சான் இருக்கப்போறன்.'

'நீ என்ன துரத்தாலாமெண்டு பாக்காத. நீ நினைக்கிறத விட கெதியெண்டு தோச்சு தோச்சே செத்துப் போயிடுவ..... உன்னோட இருந்து எனக்கு அலுத்துப்போச்சு. எனக்கிறத தொக்கைப் பொம்பிளையைக் கண்டாலே வெறுப்பாக்கிட்டு.

டெலியாவை இச்சொற்கள் தாக்கியது. தனக்குப் பின்னால் கதவை அடித்துச் சாத்தியபடி வெளியே சென்றான். அவன் எங்கே போகிறான் என்று சொல்லாவிட்டாலும் டெலியாவுக்கு தெரியும் எங்கு போகிறான் என்று. அவன் இப்போதைக்கு திரும்பப் போவதில்லை என்று அவளுக்குத் தெரியும். தனது வேலைகளை முடித்து விரைவில் அவள் படுக்கைக்கு சென்றாள். தூக்கம் வரவில்லை. நினைவுகள் தான் வந்தன. ஒன்றுவிடாமல் எல்லாம் ஒருசேர வந்தன. அவளது இதயத்தின் அடியில் இருந்து பிரவகமாகி அழுத்தின! அவளது அழகைகள் இனிப்புகள் குருதி எல்லாம்! அவள் அன்புக்காக சேர்ந்தாள், அவன் வெறும் உடலுக்காக சேர்ந்தான்.

கல்யாணம் முடிந்து இரண்டு மாதம் முடிவதற்குள்ளேயே அவனது முதலாவது அடி உதைகளை அவள் சந்தித்தாள். அவளுக்கு எல்லாம் இன்றுபோல் ஞாபகத்தில் இருந்தது. தனது சம்பளப்பணம் முழுவதையும் எடுத்துக்கொண்டு அவன் திரும்பத்திரும்ப ஓர்லாண்டோ போனதும் ஒவ்வொரு முறையும் வெறும் கையுடன் திரும்பி வந்ததும், எல்லாம் ஒரு வருசத்துக்குள்ளேயே. அப்பொழுது டெலியா மிருதுவாகவும் இளமையாகவும் இருந்தாள். ஆனால் இப்பொழுது தன் கால்கள், கைகள் எல்லாம் அவளால் ரசிக்க முடியவில்லை. முள்ளை விழுங்கியதுபோல் அமைதியின்றி கட்டிலில் வெறுப்புடன் தாழ்விரக்கத்துடன் புரண்டாள். காதலிப்பதற்கும், காதலிக்கப்படுவதற்கும் காலம் கடந்து விட்டது. அவனுக்கு பெர்த்தா இல்லாவிட்டாள் இன்னொருத்தி. எல்லாம் காலம் கடந்துவிட்டது. இந்தவிடுதான் அவளுக்கு ஒரேகதி. அங்குலம் அங்குலமாக இதற்காக தான்பட்ட கஷ்டத்தை அவள் அறிவாள். ஒவ்வொரு மரம் செடிகளையும் கூட பார்த்துப் பார்த்து நட்டாள். இது அருமையானது மிக்க அருமையானது. அவளுக்கு இருந்த ஒரே சந்தோஷம் அதுதான்.

'என்னவாக கிடந்தா என்ன கடவுள் அவனைச் சோதிக்காம விடார். சில வேளையில் மற்றாக்களோடயாவது அவன் நல்லா நடக்கிற

படியாத்தான் விட்டுவைச்சிருக்கிறார்' என்றபடி அவள் தூக்கத்திற்குள் போனாள். அவன் போர்வையை இழுத்து கால்களைத் தள்ளி தன் வரவை உரைக்கும் வரை அவள் தூங்கினாள். அவன் இதுவரை செய்ததுக்கு எதிர்மாறாக முணுமுணுத்தான். அவன் மௌனமாக தொடர்ந்தான்.

2

நாட்களை வழமைபோல் வேலை விழுங்கித்தள்ளியது. அடுத்த சனியிலும் அவள் வெள்ளை கொடுத்து ஊத்தை வாங்கினாள். யூலைக் கடைசி உச்சிவெய்யில் மண்டையைப் பிளந்தது. யோ கிளார்க்கின் கடை வாசலில் கரும்புச் சக்கைகள் குவிந்து கிடந்தன.

'டெலியா போலகிட்டு....?' தெரு முலையில் அவள் திரும்பும் போதே கண்டு விட்டான். கூடைக்குள் நிரம்பி வழிந்த வெளுத்த துணிகளுடன் வந்துகொண்டிருந்தாள் டெலியா.

'ஓம் போலான் கிடக்கு....' யோ லின்ட்சேய் ஆமோதித்தார். 'வெக்கையோ குளிரோ, வெய்யிலோ மழையோ கிழமையள் போய்க் கொண்டிதான் கிடக்கு. இவளும் ஒவ்வொரு சனியும் வெளுத்துக் குடுக்கிறாள்.'

'அவள் முந்தி நல்ல வடிவு. இவன் என்னென்றோ மடக்கிப்போட்டான்.' அவர்களைக் கடந்தபோது டெலியா மெதுவாக தலையாட்டினாள்.

'அடி உதையெண்டா கொஞ்ச நஞ்சமான உதையா எந்தப் பொம்பிளையும் நாசமாத்தான் போலாள்.' எலியா மொஸ்லி தொடர்ந்தாள். 'என்னததுக்குத்தான் அவளைப்போட்டு இந்தச்சாத்து சாத்துறானோ? வெறுக்கிற அளவுக்கான பொம்பிளையில்ல அவள்.' 'அவள் கொஞ்சம் தொக்கையல்லோ அதான் முக்கிய காரணம். அவனுக்கு குண்டுப் பொம்பிளையைளைப் பிடிக்காது. ஆள் வேறையாரும் கிடைச்சிருந்தா எப்பவோ மாறியிருப்பான். உங்களுக்கு ஒரு விசயம் சொல்ல மறந்து போட்டன். ஒருக்கா இவர் என்ற மனிசிக்குப் பின்னால் அலைஞ்சு பாத்வர் பூவும் ஆளும் பட்டபாடு, என்ற மனிசிக்குக் காரி சொல்லிப் போட்டாள் மரியாதையா எல்லாதையும் எடுத்துக்கொண்டு திரும்பிப் பாக்காம போய்ச்சேர் எண்டு. இவள் உவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு வேலைசெய்து குடும்பத்த கொண்டு போறாள், இப்படியொரு பொம்பிள இவனுக்கு! கையில மட்டும் கிடைச்சாளெண்டுவை இடுப்ப உடைச்சு நெருப்பில போடாம விடான்.' ஜிம் பொரிந்தான்.

'உத்ததான் அவன் பொஞ்சாதிக்கு செய்யிறான். பெரிசா எது கிடைச்சாலும் வெளுத்துப் போடுவான். ச்சேய் 15 வருசத்துக்கு முந்தி அவன் என்ன வடிவு.....! இவனுக்கு வந்து வாச்சு..... ஆனா அவருக்கு அப்ப பயம் கண்டியோ இவள் மாறிக்கீறி போடுவானோ என்று அப்ப கொஞ்சம் புருசனை மாதிரி நடந்தவர். காலம் மாறிப்போச்சு இப்ப.' 'இவன்கள் என்னென்னிதான் மாத்தறதோ....?' 'சட்டத்தாலையும் ஏலாது, சரித்திரத்தாலையும் ஏலாது. கன ஆம்பிளையள் இண்டைக்கு

பொம்பிளையள கரும்பாத்தான் நினைக்கினம். உருவத்திலையும் சரி, சுவையிலையும் சரி எல்லாச் சொட்டு சந்தோசத்தையும் உறிஞ்சிப்போட்டு கரும்புச் சக்கையை எறியிற மாதிரி எறிஞ்சு போடுவாங்கள். தெரிஞ்சும் செய்யிறது கடைசியா அவள் ஐயோ நான் சாகப்போறன் என்று கத்தினாப்பிறகு அவளை விட்டுட்டு இன்னொண்டுட ஓடுறது.'

முதல் தடவையாக வாயைத்திறந்து கிளார்க் இதுதான் உலகமென்று தன் கருத்தைப் பகிர்ந்தார்.

'வடக்கத்து வெள்ளச்சியைப் பிடிச்சு பிடிச்சுப்போட்டான் கண்டியோ. கையில காசு புழங்குதுபோல. ஆளைப் பிடிச்சு அடிச்சுக் கொண்டாத்தான் சரி.' கிழவன் ஆண்டர்சன் ஆலோசனை வழங்கினான். எல்லார் முகங்களும் ஆமோதித்து இருப்பினும் கடும் வெக்கை அவர்களின் ஊர் கரிசனத்தை தள்ளிப்போட்டது.

'யோ.... அந்த மொலோனை வெட்டப்பா. ஒரே புழுக்கமாக கிடக்கு. 'எலிசா மொஸ்லி கிளார்க்கைப் பாத்து கத்தினாள்.

'எனக்கு விடாய்க்கிற விடாய்க்கு மெலோன் தண்ணிதான் சரி.' வால்டர் தோமஸ் சேர்ந்து பாடினான்.

'யோ.... உன்னிட்டதான் தொடர்ந்து சாமான் வாங்கிறனாங்கள். இண்டைக்கெண்டாலும் எங்கள் நீ முறையாக கவனிக்கோணும்.' 'நானென்னத்த செய்யிறது. ஆளுக்கு 20சதம் எண்டாலும் தந்து போடுங்கோ பழத்த பங்கு போடுவம். எனக்கும் ஒரு துண்டு திண்டா நல்லம்போல கிடக்குத்தான்..... பொறுங்க கத்தியை எடுத்தண்டு வாறன்.'

எல்லாரது காசுகளும் சேர்ந்து அந்தப் பெரிய மெலோன்பழம் முன்னுக்கு வந்தபோது சைக்கும் பெர்த்தாவும் வந்தார்கள். எல்லாரையும் மௌனம் தின்றது. மெலோன் வெட்டுவது நின்றுது. கிளார்க் கத்தியை வைத்துவிட்டு முன்னுக்கு ஓடி வந்தான்.

'யோ... எனக்கொரு ஸ்ராபெரியும், ஒரு பவுண்ட் கோப்பியும் தாப்பா.'

"மறந்தே போனன்.....இண்டைக்கு சனிக்கிழமை நேரத்துக்கு விட்ட போகோணும்.'

எல்லோரும் நடுவினர். சைய்க் உரத்த குரலில் பெர்த்தாக்கான சாமான்களை கேட்டுக்கொண்டிருந்த பொழுது, டெலியா வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தாள். சைய்க்குக்கு டெலியா தன்னைப் பார்த்தது பெருமையாக இருந்தது.

'பெர்த்தா கண்ணு உனக்கு என்ன வேணுமெண்டாலும் கேட்க.... பொறு யோ இவனுக்கு ஒரு போத்தல் ஸ்டாபெரி சோடாவும், காறாத்தல் வறுத்த கடலையும், ஒரு பைக்கட் சயிங்கமும் குடு.'

ஞாபகமுட்டியபடி அவனைக் கூட்டிச் சென்றாள். சாமான்களை எடுத்தபடி 'இந்த டவுனே என்றதான் வேணுமெண்டா உனக்குத்தான் என்று பெர்த்தாவுக்கு ஞாபகமுட்டியபடி அழைத்துச் சென்றாள். அவன் போனவுடனையே மற்றவர்கள் எல்லாரும் மெலோன் விருந்துக்கு கூடினர். 'எங்கையப்பா பிடிச்சான் இவளை...?'

லிண்ட்சேய் கேட்டான்.

'டவுனுக்கு வெளியால இருக்கிறவன். ரோட்டுக் கூட்டுறவன் என்று நினைக்கிறன். ஆளுக்கு கனக்க தலைமயிர் கிடக்கே தவிர வேறொரு மசிரும் இல்லை.' 'அவள் இளிக்கிற இளிப்பைப்பாரன். கிழட்டு முதல் கூட பல்லக் காட்டேக் கவடிவாக் கிடக்கும்.' அவர் களின் ஊர்க்கரிசனம் தொடர்ந்தது.

3

பெர்தா மூன்று மாதமாக டவுனில்தான். டெஸ்லா லூயிசைத்தவிர அவளுக்கு அறை வாடகைக்கு விட யாருமே சம்மதிக்கவில்லை. அறைக்கான வாடகையை சையக் தான் கட்டிக் கொண்டிருந்தான். அடிக்கடி பெர்தாவை அவன் பார்த்துக் கூட்டிச்சென்றான். டவுனில் பெரிய மனிதன் தான்தான் என்று அவளை இன்னும் நம்ப வைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

'கட்டாயம் அந்த வீடு உனக்குத்தான். அந்தப் பெட்டைக் கழுதையை கலைச்சு பிறகு எல்லாம் உனக்குத்தான். என்ன வடிவான உடம்படி உனக்கு அளவா பெருக்காம.... நீ என்ன வேணுமெண்டாலும் என்னைக்கேள். உடன வருதா இல்லையாவெண்டு பார். இந்த டவுனே என்றான். வேணுமெண்டா உனக்குத்தான்.

இந்த நாட்களில் பெர்தாவின் சும்பற் கால்கள் மிதப்பில் பூமிக்கும் கல்வாரி மலைகளுக்கும் வானுக்குமாக தாவித்திரிந்தது. டெலியாவும் சையக்கும் அடிக்கடி சண்டை பிடித்தனர். மெளனத்தில் உண்டு மெளனத்தில் உறங்கினர். இரண்டு மூன்று தடவை டெலியா முகத்தை மலர்த்தி சகஜத்துக்காய் முயற்சித்தாள். வேகமாக பலத்துடன் மறுதலிக்கப்பட்டாள். பிளவு மேலும் பிளந்தபடி இருத்தல் நியதியானது. சூரியன் யூலையை எரித்து ஆகஸ்டுக்கு வந்தது. வெக்கை கதிரகளை வாரி இறைத்தது. புற்கள் காய்ந்தன, இலைகள் கருகின, பாம்புகள் குருடாகித் திரிந்தன, நாய்க்கும் மனிதனுக்கும் விசர் பிடித்தது.

என்றமில்லாமல் அன்றைக்கு அவள் வீடு திரும்பியபோது அவளிருந்தான். விடிப்புடன் நுழைந்த அவளை குசினி வாசலில் மறைந்தபடி அவன் நின்றான். அவனுக்குப்பின்னால் அந்தப் பெட்டி தெரிந்தது. அவன் அதை கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும். அவள் அவன் கைகளுக்கூடாக புகுந்துபோக எத்தனிக்கையில் சிரிப்புடன் தள்ளி விட்டான்.

'இண்டைக்கு உனக்கெண்டு ஒண்டு கொண்டு வந்திருக்கிறன்.' பெட்டியை காட்டினான். அவன் தடுமாறி பெட்டியின் மேலேயே விழிப்பார்த்தான். உள்ளே இருப்பதை கண்டதும் மெய் உலர்ந்தது. (அவன் இவளுக்கென்று எதையும் வாங்கி வந்ததில்லை.)

'சையக் ஐயோ சையக் கடவுளான இந்தப் பாம்ப வெளிய கொண்டுபோ..... ஐயோ கடவுளே....'

'சாகும் வரைக்கும் இது இஞ்சான் இருக்கப்போகுது. என்ன இவர் கடிக்கேலாது ஆள எப்பிடி சமாளிக்கிறதெண்டு எனக்குத் தெரியும். உன் சொந்தக் காலுக்க வாரதுக்கு அதுக்கு தைரியம் வராது பிரச்சனையில்ல.' 'இல்ல இல்ல சையக் எனக்கு பயமாக்கிடக்கு அத இங்க வையாத, எனக்கு புழுவுக்கே பயமெண்டு உனக்குத் தெரியும். இது பாம்பு... நான் பாத்தனான். கெஞ்சிக்கேக்கிறன் வெளிய கொண்டு போயிடு.'

'என்னைக்கேட்டு பிரயோசனமில்ல இது இஞ்சதான் இருக்கப்போகுது. நான் கடைசி வரையும் கொல்ல மாட்டன். இது உன்னைவிட நல்ல சாமான் விளங்குதோ. விருப்பமில்லையெண்டா வெளிய போ.' சையக்கின் பாம்பைப்பற்றி விரைவில் ஊர் கேள்விப்பட்டு அதைப் பார்க்கவும் கேள்விகள் கேட்கவும் வந்தது.

'என்னண்டாப்பா பிடிச்சனி இந்த ஆறடிப் பாம்பை...? தோமஸ் வியந்தான். 'எக்கச்சக்கமான தவளையை விழுங்கிப்போட்டு, ஆள் அசையாமக் கிடந்தார் ஒரே அமுக்கா அமுக்கிப் போட்டன். இதென்ன பெரிய விசயம், பாம்புகளைப் பத்தி எனக்குத் தெரியாதா...? நினைச்செண்டா ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொண்டு பிடிப்பன்.' 'இதிண்ட மண்டையில் ஒண்டு முறையாப்போட்டாத்தான் சரி.' 'இல்ல வால்டர் உனக்கிதுண்ட அருமை தெரியேல்ல'

பெருமை கலந்த குரலில் மறுத்தான் சையக். ஊர் வால்டரை ஆமோதித்தது. ஆனாலும் பாம்பு வீட்டிலேயே இருந்தது. வயரால் சுற்றிக் கட்டப்பட்டு குசினி வாசலில் அசையாமல் கிடந்தது. சில நாட்களில் எல்லாத் தவளைகளும் செமித்து அதற்கு உயிர்

வந்தது. நினைத்த நேரத்தில் குசினிக்குள்ளும் முற்றத்திலும் தாராளமாக நடமாடியது. ஒருமுறை தனது நச்சுப் பற்களை ஈக்காட்டி குசினிக்குள் நிமிர்ந்து நின்றது. வழமைபோல் டெலியா பதறி ஓடவில்லை. அசையாது நீண்ட நேரம் அதைப் பார்த்த படியே நின்றாள். கோபத்தில் அவள் முகம் கொடுரமாகச் சிவந்தது. தன்னை வதைத்துக் கொல்ல வந்த யமனாக அதைப் பார்த்தாள் டெலியா.

அன்றிரவு சையக் சாப்பிட மேசையில் அமர்ந்த கையுடனேயே விசயத்தை தொடங்கினான். 'தயவு செய்து இந்த பாம்பை வெளியில் கொண்டுபோயிடு. நீ அடிச்ச உத்ச்ச ஏதும் கேட்டனானோ? இத இஞ்ச கொண்டுவந்து என்ற உயிர ஏன் வாங்கிற? எனக்குள்ள நான் செத்துப்போனன். கொண்டே போட்டுட்ட பதில் சொல்ல முதல் சையக் ஒருகப் நிறைய கோப்பியை ஊற்றி அவசர அவசரமாக குடித்தான். 'நீ உள்ளுக்குள்ள செத்தா என்ன, வெளியில் செத்தா என்ன? அதைப்பத்தி எனக்கு பிரச்சனையில்ல. நான் விரும்பிற வரைக்கும் இந்தப் பாம்பு இஞ்சான் இருக்கப்போகுது. அடிஉதை இன்னும் நீ என்னிட்ட முறையா வாங்கேல இனித்தான் நீ முறையா வாங்கப்போற.' டெலியா தனது கோபப்பையை வேகமாக தள்ளிவிட்டு எழுந்தாள்.

'உண்மையில் எனக்கு உன்ன கண்ணில் காட்டேலாமக் கிடக்கு. உன்ன எவ்வளவு விரும்பினேனோ அவ்வளவுக்கு இப்ப வெறுக்கிறன். வரவர நீ அளவுக்கு மிஞ்சிப்போற உன்ர உபத்திரவம் இனி வேணாமெண்டுதான் என்ன வுட்பிரிட்ஜ் சேர்ச்சுக்கு மாத்திப்போட்டன். உன்னோட சேந்து கும்பிடவும் தேவேல்ல, கழுத்தறவும் தேவேல்ல. அந்த பொட்ட நாயைத் தூக்கண்டு திரி. அவனோட போய்க்கிட. என்ற வீட்டுபக்கம் மட்டும் தலைவைச்சுப் படுக்காத. சொல்லிப்போட்டன். நாயிலும் கேடுகெட்ட மிருகம் நீ.'

ஆச்சரியத்தால் பிளந்த வாயிலிருந்து பாண் துண்டுகள் விழாக் குறையாக தடுமாறி முயற்சித்து பேச்சில் அதிகார தொனியை வரிந்து இழுத்தான் சையக்.

'நீ என்ன வெறுக்கிறது நல்லதாப்போச்சு. உன்னோட இருந்து இருந்து அலுத்துப் போச்சுது..... அலுத்துப்போச்சு..... வெறும் பிசாக நீ. நான் உன்ன வெறுக்கிற மாதிரி நீ என்ன வெறுக்கேலாது. வருசக் கணக்கா உன்னை நான் வெறுக்கிறன்.'

'கறுப்பு நாயே..... உன்ன எனக்கு எந்த விதத்திலும் தேவையில்லை. நான் என்ற வீட்டை விட்டுபோட்டு ஓடிப்போயிடுவன் என்று மட்டும் நினையாத. இனி இஞ்சாலப் பக்கம் வந்தா எனக்குத் தெரிஞ்சு வெள்ளைக்காரர் எல்லாரிடமும் சொல்லவேண்டி வரும் சொல்லிப்போட்டன்.'

டெலியா பயங்களை துறந்தவளாக கத்தினாள். அவளை வெருட்டியபடி எதையும் செய்ய முடியாத நிலையில் குரைத்தபடி வெளியேறினான் சையக். அந்த இரவு அவன் வரவில்லை. அடுத்தநாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை வுட்பிரிட்ஜ்சிற்கு நான்கு மைல்கள் நடந்துபோக முதல் நிதானமாக சண்டை சச்சரவு இன்றி

வெளிக்கிடலாம் என்பதை எண்ணி அவள் மனசுக்குள் சந்தோஷப்பட்டாள். இரவு பிராத்தனைக்கும் நின்று வந்தாள். 'அன்பு விருந்து' அடிமனதுக்கு அமைதியும் அன்பும் சேர்த்தது. அவளுடைய கிளர்ந்த மனதில் வீட்டுத் தொல்லைகள் கரைந்தது. வீடு திரும்பும்போது மனம் தானாகவே பாடியது. 'ஓர் அமைதிப்பொழுதில் அச் சோலையைக்கடக்கவிரும்பும் உயிரையன்றி உடலைக்குளிர்ச்சி செய்தபடி குளிர்ந்தண்ணீர் ஓடும் அச் சோலையை ஓர் அமைதிப்பொழுதில் கடக்க விரும்புகிறேன்"

உள்ளே வந்து குசிவி வாசலுக்கு வரும் வழியில் சடாரென நின்றாள். 'என்ன சங்கதி சத்தம் போடாம கிடக்கிற சனியனே?' அமைதியாக கிடந்த பாம்புப்பெட்டியை பார்த்து சத்தம் போட்டாள். 'உதவிக்கு வெள்ளைக்காரருட்ட போட்போறன். எண்டோன்ன ஆள் பயந்திட்டார் போல கிடக்கு. பிழை விட்டுப்போட்டன் எண்டு நினைப்பானோ?'

அவள் மனதில் மீண்டும் வீடு புகுந்தது. 15 வருட அடக்குமுறை அவள் மனத்தை தாண்டிய ஒரு சிறு ஒளிக்காகவும் ஏங்க வைத்தது. எட்டவ்வுக்கு பக்கத்தில் கைவிட்டு நெருப்புப்பெட்டிக்காக தேடியபோது ஒரு குச்சி மட்டும் கிடைத்தது.

'நீக்ரோ நாய் ஒரு சாமான் வாங்கினது கிடையாது. நான் வாங்கிறதகளை மட்டும் முடிக்கத் தெரியுது. ஒரு இரவுக்குள்ள அரைவாசியை முடிச்சுப் போட்டான்.'

'அந்தப் பெட்டையோட இங்க வந்து போயிருக்கிறான் போல கிடக்கு.'

ஒரு நெருப்புப்பெட்டி விசயத்தில கூட புருஷனைப் புரிந்துகொள்ள பெண்களால் முடியும். நினைக்க நினைக்க அவளுக்கு நெஞ்சு பற்றிக் கொண்டு வந்தது. கறுவியபடியே வெள்ளைத்துணிகளை ஊறப்போட கூடையை எடுத்து வந்தாள். அவனில் லாததால் இம்முறை துணி காயப்போடும் காய்பரை வெளியே கொண்டு வரத் தேவையில்லை' என நினைத்தபடி சின்ன விளக்கை எடுத்துக்கொண்டு உள்ளே சென்றாள். அந்த அறை சிறியது. காயவிடும் கொழுக்கி அங்கிருந்த இரும்புக் கட்டிலில் இறுக்கப் பட்டிருந்தது. கட்டிலில் அமர்ந்த படியே துணிகளை அவளால் ஒழுங்குபடுத்த முடிந்தது.

'ஓர் அமைதிப்பொழுதில் அச் சோலையைக்கடக்கவிரும்பும்.....'

அவள் மீண்டும் பாடினாள். 'அன்பு விருந்து மனதில் மீண்டும் வந்தது....' திடீரென அவள் பாஸ்கட்டை எறிந்தாள்! அதிர்ச்சியும் பயமும் உந்த அவள் வாசலை நோக்கி ஓடினாள். பாஸ்கட்டுக்குள் கிடந்த பாம்பு முதலில் மெதுவாக வெளிவந்தது. ஆனால் பயத்தின் உச்சியில் நின்று அவள் அங்கும் இங்கும் ஓடி மேலும் கீழும் பாய்ந்ததால் ஏற்பட்ட குழப்பத்தில் வெருண்ட பாம்பும் அங்கும் இங்கும் ஓடியது.

இறுதியாக அது கூடையிலிருந்து படுக்கைக்குள் போவதை அவள் கண்டாள். விளக்கை கீழே போட்டுவிட்டு எவ்வளவு வேகமாக ஓட முடியுமோ அவ்வளவு

வேகமாக அவள் குசிவிக்குள் ஓடினாள். அங்கிருந்த யன்னல் துவாரத்தால் சிறு ஒளி மட்டும் விழுந்து கொண்டிருந்தது. இருள் அவள் பயத்தை மேலும் கூட்டியது. கதவை இறுக்கி அறைந்து சாத்தியபடி அவள் வெளி முற்றத்திற்கு ஓடிவந்தாள். நிலத்தில் நிற்பதற்கே அவள் கால்கள் கூசி நடுங்கியது. வைக்கற குவியலுக்குமேல் ஏறி இருந்து கொண்டாள். நேரமாக ஆக அவள் நடுக்கம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குறைந்து கொண்டிருந்தது. கழிவிரக்கம் பயம் எல்லாமாக சேர்ந்து அவளை கொடிய மௌனத்தில் தள்ளியது. அந்த மௌன அழுத்தத்தால் மெதுவாக நித்திரைக்குப் போய் (அரைகுறை மயக்க) : வானம் வெளுக்கத் தொடங்கும் பொழுதில் விழத்தாள். கீழே பெரிய சத்தம் கேட்டது. உற்றுக் கேட்டாள். சைபக் வந்திருந்தான். பாம்புப் பெட்டியைப் போட்டு உடைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

வானம் மேலும் வெளித்தது. டெலியாவுக்கு பயம் குறைந்திருந்தது. அவள் குனிந்து படுக்கையறை யன்னலுக்குள்ளால் ஏதாவது தெரிகிறதா என்று பார்த்தாள். வீட்டு நிழல் விழுந்து மறைந்து நின்றது. அந்த மெல்லிய சுவர்கள் சத்தமின்றி அமைதியாக நின்றது.

'அந்தச் சனியன் முழிச்சிட்டுது.....'

எல்லாக் கிராமத்தான்களையும் போல் அந்த 'உாள்.....' என்ற சத்தம் அவள் மனதுக்குள்ளும் கேட்டது. எல்லாருக்கும் அது என்னவென்று தெரியும். அது போலியானதென்றும் தெரியும். முன்னுக்கு பின்னுக்கு வலம் இடம் காலின் கீழ் எங்குமே கேட்கும்! ஆனால் எங்கே அது...? நாசமாய்ப் போனது. மணக்கிலி நிற்கும் வரைக்கும் கேட்கும் சிலவேளை எந்த சலசலப்புமின்றியே தாக்கும்.

உள்ளே சைபக்கிற்கு எதுவும் கேட்கவில்லை. எட்டவ்வில் நெருப்புக்குச்சி தடவும்போது அவன் தட்டிவிட்ட பெட்டி விழும் சத்தம் மட்டும் கேட்டது. அவன் எல்லா குச்சிகளையும் பெர்தா வீட்டில் முடித்து விட்டிருந்தான். எட்டவ்வுக்குள் இருந்த பாம்பு விழித்துக் கொண்டது. கண்டுகொண்ட சைபக் சடாரென படுக்கை அறைக்கு தாவினான். அவன் குடிச்சிருந்த 'ஐன்' போன இடம் தெரியாமல் வெறி குலைந்தது. மண்டை தெளிந்து 'ஐயோ கடவுளே....' அவன் கத்தினான்.

சலசலப்பு ஒருகணம் நின்றது. கைகால்கள் விறைத்து அவன் கல்லானான். அவன் அசையாது காத்து நின்றான். பாம்பும் அவனுக்காக காத்து நின்றது போல் பட்டது.

'சனியன் பிடிச்ச லைற் எங்க?... இதுக்கு வருத்தம் ஓடாதெண்டு நினைச்சா.....' அவன் தனக்குள் பேசிக்கொண்டான். 'உாள்.....' சத்தம் மீண்டும் கேட்டது. நெருங்கி நெருங்கி வந்தது இம்முறை. மிகக்கிட்ட காலுக்கு கீழேயே கேட்டது. யோசித்து செயற்படக் கூடிய தன்மையை சைபக் எப்பொழுதோ இழந்து விட்டிருந்தான். அவனுடைய பய உணர்வுகள் சேர்ந்து அவனை கட்டிலில் விழுத்தியது.

வெளியே டெலியா மோசமான ஒரு அவலக்

குரலைக் கேட்டாள். ஒரு சிம்ப்சியைப்போல் ஒரு கொரில்லாக் குரங்கைப்போல் பயங்கர கொடுமையான மனித வாடையற்ற திகில்தத்தம். ஒரு மனிதன் மிகமோசமாக எவ்வளவு கத்த முடியுமோ அவ்வளவு கத்தினான். உள்ளே பயங்கரக் குழப்பம் நிகழ்ந்தது. மீண்டும் மிருகச் சத்தங்களை டெலியாவும் வெளியும் கேட்டது. யன்னல்மேல் விழுந்திருந்த நிழல் சீர் குலைந்து அங்கு மெதுவாக வானச்சிவப்பு விழுந்தது. பெருத்த செங்கை யன்னல் சட்டங்களை உதைத்தது. பாம்பின் சத்தம் திடீரென வற்று மரத்தில் ஏற்பட்ட உதைப்பில் சோர்வு ஏற்பட்டது.

யன்னலின் பின்னாலிருந்த அவனிடத்திலிருந்து டெலியா எல்லாவற்றையுமே கேட்டாள். பார்த்தாள். அது அவளை துன்பப் படுத்தியது. குனிந்து பார்த்து மெதுவாக நிலத்தில் இறங்கி கைகளையும் கால்களையும் நீட்டி நோவெடுத்தாள்.

'டெலியா.... டெலியா ....' பதிலை எதிர்பாராது வந்த சைபக்கின் வதங்கிய குரலை அவளால் தெளிவாக கேட்க முடிந்தது. சூரியன் எழுந்தது. அவன் கத்திக்கொண்டே இருந்தான். அவளால் அசைய முடியவில்லை. கால்கள் சோர்ந்து விழுந்தது. அவள் நகரவேயில்லை. சூரியன் மேலும் உதித்தது. அவன் குரல் கேட்பபடி இருந்தது.

'ஐயோ.... என்ற கடவுளே....' அவன் முன்கலை அவன் கேட்டான். 'கடவுளே.... கடவுளே....' அவன் தடுமாறிக் கத்தி அவளது பஞ்சு மெத்தையில் எழுந்திருக்க முயலும் சத்தத்தைக் கேட்டான். சூரிய வெக்கை கூடக் கொண்டிருந்தது. அவன் கதவை நெருங்கிய பொழுது. சைபக்கின் நம்பிக்கைக் குரல் கேட்டது.

'டெலியா.... டெலியா நீயா? நான் இஞ்ச இருக்கிறன்.'

அவன் தன் கைகளினாலும் முழங்கால் களினாலும் நின்று தவள முயல்வதை கதவன்மையில் வந்ததும் டெலியா கண்டு கொண்டாள். அவளை நோக்கி சிறு சிறு அசைவுகள் செய்ய முயன்று தோற்றான் சைபக். வீங்கி விறைத்திருந்தது கழுத்து, ஒற்றைக்கண் வீங்கி மூடி, மறுகண் பாதி திறந்திருந்தது. எல்லாவற்றையும் அவள் பார்த்தாள். அவன் பாதிக்கண்ணில் அனுதாபத்தேடல் வழிந்தது. அவன் நம்பிக்கையுடன் பார்த்தான். அக் கண்களிலிருந்து அவள் வெறுப்புடன் விலகிக்கொண்டாள். அவனது கண்கள் பாஸ்கட்டையும் விழுந்து கிடந்த விளக்கையும் பார்த்தது.

ஓர்லாண்டோ தனது டாக்டர்களுடன் தொலைவில் இருந்தது. அவள் பின்வரி செடியையும் தேடிக் கண்டுபிடிப்பது அரிது. அவள் சூரிய வெக்கையில் காத்திருந்தாள். மனசுக்குள் குளிந்த நிரோடை துள்ளித்துள்ளி ஓடியது. 'அந்தக் கண்களின் நினைப்பை' எரித்து அழித்தபடி ஓடியது. இந்நேரம் இவளுக்கு தெரியும் என்று அக் கண்களுக்கு தெரிந்திருக்கும்!

☺

அடக்கம்

கெருடை ராஜன்

நாங்க குடியிருக்கிற வீடு குடிசை. சின்னதா, எங்கள் எல்லாருக்கும் அளவாயிருக்கும். சத்திவர வேலி. அது பெயரளவுக்குத்தான்.

அதால, பக்கத்து வீட்டுப் பரமேஷக்காவும், பணக்கார ராசம்மாக்காவும் எங்களை மதிக்கிறதேயில்லை.

அப்பா வாத்தியாரெண்டு பள்ளிக்கூடத்தில எங்களுக்குக் கொஞ்சம் மதிப்பு, அப்பாவுக்கும்தான்.

ஏன்? ஊரிலையும் சின்னத்தம்பி வாத்தியாருக்கு எங்கடை அண்ணாவையும் அக்காவையும் நல்லாப் பிடிக்கும். அக்கா பத்தாம் வகுப்பிலை கனக்க 'D' எடுத்தவவாம் எண்டு எந்த நாளும் கதைக்கேக்கை சொல்லுவார்.

"உங்களின்ரை பிள்ளையளிட்டுடைப் படிப்பிருக்கு. அதுகள் அஞ்சாறுபேர் மதிக்கத்தக்கதா முன்னேறியிருங்கள்" எண்டு அம்மாட்டையுஞ் சொல்லுவார். ஆனால் எங்களை ஊரிலை ஒருசனமும் மதிக்கிறதாத் தெரியேல்லை. ஏனெண்டு எனக்கு விளங்குமில்லை. ஒருநாள் நான் அம்மாட்டைக் கேட்டனான்.

"எங்களிட்டைக் காசில்லையடா. அதாலதான் ஒருசனமும் மதிக்கினமில்லை" எண்டு அம்மா சொன்னா. அப்பாதான் வாத்தியாரா மாதம் மாதம் 'மூவாயிரம்' உழைக்கிறாரே, அது காசில்லையே? காசெண்டோன்னதான் ரூபகம் வருகுது. நேற்று, அம்மாவுக்கும், அப்பாவுக்கும் நல்ல சண்டை.

"ராசம்மாக்கா கடன் காசு கேட்டு வந்தவா" அம்மா, அப்பாவுக்குச் சொன்னவா.

"யாருன்னை அவவிட்டைக் கடன் வாங்கச் சொன்னது?" அப்பா திருப்பிக் கேட்டார்.

"ஓ உங்கடை பிச்சைச் சம்பளத்திலை எப்பிடிப் பிள்ளையணைப் படிப்பிக்கிறதாம்"

பிச்சைச் சம்பளம் எண்டோன்னை அப்பாவுக்குக் கோவம் வந்திட்டுது. காசாலதான் அம்மாவுக்கும், அப்பாவுக்கும் சண்டை. அப்பாவுக்குக் கோவம் வந்தா, சாப்பிடாமல் படுத்திடுவார். பிறகு அம்மாதான் எழுப்பிச் சாப்பாட்டைப் போடுவா. நான் அம்மாவோடைதான் கிடக்கிறனான். அண்ணாதான் விடியவிடியக் குப்பி விளக்கிலையிருந்து படிக்கிறவன். "அவனுக்குச் சோதினை வருது, அவனைக் குழப்ப வேண்டா"மெண்டு அம்மா சொன்னவா. இரண்டு மாசத்துக்கு முன்னாலையும், அக்கா படிக்கேக்கை நான் விளக்கை நூத்திட்டன் எண்டு அம்மா அடிச்சவா.

பக்கத்து வீட்டு மோகனன்னை 'லைற்'றிலைதான் படிக்கிறவர். 'லைற்' எரியிறது நாங்க படிக்கேக்கையும் தெரியும். என்னெண்டு அது எரியுதெண்டு பாக்க எனக்கு ஆசை. அம்மா, அங்கை போக விடமாட்டா.

நான் எங்கடை ஓட்டை வேலிக்காலை எட்டி எட்டிப் பாக்கிறனான். அண்டைக்கொரு நாள் நான் 'லைற்' எரியிறதைப் பாக்கேக்கை அண்ணா ஏதோ சொன்னவன். எனக்கு வடிவா விளங்கேல்லை. நான் திருப்பி அம்மாட்டைக் கேட்டன். அம்மா சொன்னா;

"பக்கத்து வீட்டுச் சேவல் எங்கடை காணிக்கை வந்து

எங்கடை கோழியளோடை சேட்டை விட்டிருக்கு, அதை எங்கட சேவல் கண்டிட்டுது. விடுமே! நல்ல சண்டை! அதைத்தான் கதைச்சனாங்கள்" எண்டா.

"எங்களட்டைச் சேவல் நிண்டநாடித்தானே அந்தச் சேவலைக் கொத்திக் கலைச்சது. இல்லாட்டி அந்தச் சேவலின்ரை ஆட்சிதானே இங்கயும்" எண்டு அண்ணா சொன்னான்.

"அதுக்குத்தான் நான் அப்பவே சொன்னனான், சேவலுக்கு நல்ல சாப்பாடு போடோணும் எண்டு" அப்பாவும் சொன்னார்.

அப்பா சொன்னபிறகுதான் எனக்கு விளங்கிச்சது, எங்கடை சேவலுக்குச் சாப்பாடு போடோணும் எண்டு. நான் எங்கடை வீட்டிலை ஒருத்தருக்கும் தெரியாம அரிசியை எடுத்துக்கொண்டே சேவலுக்குப் போட்டனான். நான் சேவலுக்கு அரிசி போட்டது அம்மாவுக்குத் தெரியாது. தெரிஞ்சா ஏசுவாவோ தெரியேல்லை. அம்மா அதுகளுக்குப் போடுறதுக்கெண்டே குறுணல் வைச்சிருக்கிறா. எங்கடை சேவலுக்குத்தானே நான் அரிசி போட்டனான். பக்கத்து வீட்டுச் சேவலுக்கும் அவை இப்பிடிச் சாப்பாடு போட்டால், அதுவும் வளர்ந்திடுமெல்லோ. அவை பணக்காரர். தங்கடை சேவலுக்கு நல்ல சாப்பாடு போடுவினம். போட்டால் என்ன? நான் எங்கடை சேவலுக்கு, அப்பாட்டைச் சொல்லிச் சண்டை பழக்குவன்.

எனக்கு இப்ப நெடுகலும் சேவலின்ரை நினைப்புத்தான்.

OOOOOOOOOO

நீண்ட நாளைக்குப் பிறகு வாழ்க்கையின் சிறுபருவத்தை நினைத்துப் பார்க்கையில் மனதை ஏதோ வருடியது. ஆளுக்கொரு திசையில் பிரிந்து சென்ற எங்கள் முழுக்குடும்பமும் வீட்டு வாசலில் கூடியிருப்பதும், அப்பா கதை சொல்வதும் ரூபகம் வந்தது. அப்பா சொல்லிக் குறையிலே விட்ட கதையொன்று....

"ஒரு கோழி கஷ்டப்பட்டு அடைகாத்துக் குஞ்சுகளைப் பொரிச்சதாம். அதைப் பருந்திட்டையிருந்து காப்பாத்தத் தனது செட்டையுக்கையே மறைச்ச வைச்ச வளர்த்திச்சாம். தீனியைத் தானே தேடிக்கொடுத்ததாம். காலப்போக்கிலை குஞ்சுகளும் வளர்ந்திட்டுதாம். வளர்ந்து என்ன செய்திச்சதுகள் தெரியுமோ?

அம்மா

தங்களுக்குள்ளையே அடிபட்டுச்சதுகளாம். இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு வளர்த்த தாயோடையும் சண்டை பிடிச்சதுகளாம். ஏன் சண்டை பிடிச்சதுகள் எண்டு தெரியுமோ?

அதைத்தான் அப்பா சொல்லவில்லை. அது எனக்கு விளங்கவில்லை, புரியவில்லை. அம்மா புரியவில்லை. எனக்கு விளங்காமக் கதைக்கிறதில்லை என்றை வீட்டுக்காரருக்கு ஒரு தனிச்சந்தோசம்.

நான் 'அவங்களோடே' சேராமல் இருக்க எவ்வளவு பாடுபட்டிச்சினம். கடைசியாக் கனடாக்குப் பிடிச்ச அனுப்பிப்போட்டினம்.

கனடா வாழ்க்கை எனக்கு அலுத்துப்போச்சு. நானே உழைக்கோணும். பிறகு நானே படிக்கோணும். வாகனங்களுக்குப் பெற்றோல் அடிக்கிறதுதான் என்றை வேலை. ஆரம்பத்திலே ஒரு மாதிரித்தான் இருந்தது. என்றை 'டிகிரி'யை முடிக்கோணுமெண்டால் இதைச் செய்துதான் ஆகோணும். அம்மான்ரை ஆசை 'டிகிரி'. அதை நிறைவேற்றவேணும். இது முக்கியம்.

'ஸமர்' முடிஞ்சு 'வின்னர்'தொடங்கும். 'வின்னர்' முடிஞ்சு 'ஸமர்'. இதுதான் இங்கத்தைய வாழ்க்கை. காலத்தைப் போலத்தான் இங்கத்தைய ஆட்களும். தாங்களும் மாறுங்கள், ஆட்களையும் மாத்துங்கள். என்றை 'றும்மேற்' குமாரும் இப்பிடித்தான், மூன்றாவது ஆளை மாத்திப்போட்டான். இப்ப அவன் ஒரு வெள்ளைக்காரியோடே திரியிறான்.

எனக்கென்பாக் குமார் செய்யிறது பாவம் போலை கிடக்கு. அல்லது..... என்றை இயலாமையான பாவம் எண்டு நினைக்கச் சொல்லுதோ தெரியேல்லை.

ஆரம்பத்திலே அகதியா மேற்கொண்ட வாழ்க்கை. இப்ப எல்லாம் பழகிப்போச்சு.

கனடாவிலையிருந்தா நிம்மதியா இருப்பானெண்டு அம்மா நினைச்சிருப்பா. "துப்பாக்கியால் குடு", "கத்தியால் குத்து...." இப்படிக்கொத்த 'நியூஸ்' இடைக்கிடை வந்து போகும். அந்தக் காலம் ஊரிலை படை வந்து போற மாதிரி.

OOOOOOOOOO

ஒருநாள் இரவு, நான் நித்திரையாயிருக்கேக்க அப்பா அவசரமா என்னை எழுப்பினார். என்னெண்டு பாத்ரா ரோட்டிலை ஒரு வாகனச் சத்தம். அப்பா ஓடிப்போய் வேலி ஓட்டைக்கிளால வெளியில பாத்ரார். நானும் பாத்ரன். ரோட்டிலை யாரோ நடந்து போறாங்கள். அதோடே சரியான மணம். அப்பா என்னையும் இழுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்கை

ஓடினார். வீட்டைப் பூட்டினார். அண்ணாவும், அக்காவும் முழிச்சிக்கொண்டு இருந்திச்சினம். எனக்குப் பயமாயில்லை. ஆனா, அக்காவையும் அண்ணாவையும் பாக்க எனக்குப் பயமாயிருந்தது.

பிறகு வாகனச் சத்தம் கிட்டவந்து... தூரத்துக்குப் போட்டுது. அப்பவும் அந்த மணம் போகேல்லை.

நாங்கள் 'கள்ளக் கறன்ற்' எடுத்திருந்தனாங்கள். உடனை வயறை இழுத்து வெட்டித் தாட்டிச்சினம். 'அந்த'ப் புத்தகங்களையும் தாட்டிச்சினம். ஏன் அந்தப் புத்தகங்களைத் தாட்டவை? நல்ல படங்கள் எல்லாம் அந்தப் புத்தகத்திலை கிடக்கு. எனக்கு அப்பாவிலையும், அண்ணாவிலையும் கோவம்தான் வந்தது. அவை நல்லா எதுக்கோ பயப்படுகினம்.

கொஞ்ச நேரத்தாலை 'ஏதோ' பெரிய சத்தம் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து ஒரே சத்தம். பழகிப்போன அந்தச் சத்தங்கள் எனக்குப் பயத்தைத் தரேல்லை.

வாக அண்ணை அண்டைக்குச் செத்துப்போனார். வாக அண்ணை இடைக்கிடை எங்கடை வீட்டுக்கு வாரவர். கழுத்திலை ஒரு கறுத்த மாலை போட்டிருப்பார். நான் அவரோடே பழகிறது அம்மாவுக்குப் பிடிக்காது. அவர் வர்றதைக் கண்டாலே புறுபுறுப்பா. அது அவருக்கும் தெரியும். மாலை போடுறதுக்கு முதலும் அவர் வீட்டுக்கு வாரவர். அப்ப அம்மா ஒன்றும் சொல்லமாட்டா. மாலை போட்டபிறகுதான் எங்களையும் கதைக்கவிடமாட்டா.

அதைக் கடிச்சத்தான் வாக அண்ணை செத்தவராம்.

இப்ப, அம்மா அழுகிறா. நல்லா அழுகிறா. ச்சே... என்ன இந்த அம்மா, அவர் வரேக்கை கதைக்க விடமாட்டா, தானும் கதையா. இப்ப அழுகிறா. முதலைக்கண்ணீர் வடிக்கிறா போலை, இல்லை, நல்லாத்தான் அழுகிறா.

அம்மா வாக அண்ணாவிலை எவ்வளவோ பாசம் வைச்சிருந்திருக்கின்றா, அந்த மாலைதான் அதை மறைச்சுப்போட்டுதெண்டு எனக்கு நல்ல விளங்குது.

எங்களை வெளியிலை அனுப்புவது பற்றியும் கதைச்சுக்கொண்டிருக்கினம்.

OOOOOOOOOO

அம்மா அன்று போட்ட விதை. நான் இன்று கனடாவில் மரமாக நிற்கிறேன். என்னைக், கிளைவிட்டுப் பரந்த விருட்சமாகப் பார்க்க அம்மா ஆசைப்பட்டிருக்கலாம். உண்மையிலேயே நான் ஒரு மரமாகத்தான் நிற்கிறேன். கடைசியா ஒருக்காக்கூட அம்மாவின் முகத்தைப் பார்க்கமுடியாதவளாக வெறும் மரமாக நிற்கிறேன்.

அண்ணாதான் 'கோலெ'டுத்துச் சொன்னவன். வன்னியிலை குண்டுபோட்டு, அகதியாயிருந்த அம்மாவைக் காலன் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றுவிட்டான்.

அப்பா இப்பவும் அகதியாய்த்தான் இருக்கிறார். 'கோலெ'டுத்துச் சொன்ன அண்ணாவும் இப்ப 'கம்பி' எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார். பொறியியல் பீடத்தில் இறுதியான படித்துக்கொண்டிருந்தவன். சந்தேகத்தின் பேரில் கைது செய்யப்பட்டு விசாரணைக்காக அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

எனது கைகள் இறுகக் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. வாய் பேசமுடியாமல் ஊமையாகிவிட்டது. அழுவதைத் தவிர வேறொன்றும் செய்யமுடியாமலிருக்கின்றது.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் செத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். வாழ்க்கையெண்டால்..... விம்பல், விசம்பல், சிறுபுன்னகை என்பது என் வாழ்க்கையில் உண்மையாகிவிட்டது.

உறவுகள்

**உயிரோட்டமுள்ள பாத்திரங்கள்
கலையாக்கப்படுவது
திருப்தியாய் உள்ளது**

.....வழக்கத்தை விட அம்மாவின் உள்ளடக்கம் தேர்ச்சிபெற்றுள்ளது. 'தேவதைகளின் தேவைகள்' மிகவும் என்னைப் பாதித்தது. வாழ்க்கையுடன் போராடி, களத்திலிருந்து குருதிசொட்ட, விழுப்புண்களைத் தடவியபடி, பிறக்கும் சிருஷ்டிக்கு என்றுமே சாவில்லை. அது அமரத்துவத்தின் நித்திய சாதனை.

அம்மாவில் பிரசுரமாகும் கதைகளின் தரத்தையும், அடர்த்தியையும் பற்றிச் சொல்வதைவிட அதன் நிஜத்தனைத்தைப்பேசுவதே இங்கு பொருத்தமென நினைக்கிறேன். ஒரு சமுதாயத்திற்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதியான மனப்பதிவுகள் ஒருகாலகட்ட, பட்டாளபிரவரங்களின் எதிர்வினைகள் சிறந்த உயிரோட்டமுள்ள பாத்திரங்களினூடாக கலையாக்கப்பட்டு வருவது பரமதிருப்தியாய் உள்ளது.

பிற்காலத்தலைமுறை அவற்றை நனவிடை தோய்தலின்றி உயிரிடை, துய்ந்து, படித்துணரவேண்டும். அந்த இலக்கை எய்தும்வரை அம்மா உழைக்கவேண்டும். அதன் வியாபகம், வானம் உள்ளவரை கூட, நீண்டிருக்கும், அல்லது நீக்குமிழியின் சைகைபோல சட்டென மறையும் எதுவென்றாலும் இருளைச்சுப்பித்துக்கொண்டிருப்பதைவிட விளக்கொன்றை ஏற்றிவைக்க அம்மா புறப்பட்டிருப்பது எம்போன்ற மனிதநேயநெஞ்சங்களுக்கு ஆறுதலான சமாச்சாரம். அண்மையில், அரசபொலிஸ்காடையர்கள், சென்றல்காம்பு பகுதியில் ஆடிய ருத்ரதாண்டவம் பெரும் அதிர்வை தோற்றுவித்தது. அரசின் சமாதானம், வீதிநாடகங்களாக தெருத்தெருவாய்

இழுபட்டு சாகும் தருவாயில், இங்கு வாழ்க்கை மரணத்துள் முச்சடங்கி உள்ளது. எதிலும் லயிப்பின்றி பற்றற்று வாழ்வின்மீதான எரிச்சலில், எதையுமே செய்யாமல் பிரமைபிடித்து வீற்றிருத்தல் தேவலாம் போலுள்ளது.

- ஒட்டமாவுடி அற்பாத்

**இன்றைய படைப்புக்கள்
வருங்கால ஆவணங்கள்**

.....பார்த்திபனின் 'ஒருபிரஜை ஒருநாடு' கதையின் கரு நன்றாய் உள்ளது. ஆனால் அதை கதாசிரியர் நன்றாய் சொல்லியுள்ளாரா என்றால் இல்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். எப்படி ஒரு சிற்பம் நுண்ணியதாய் செதுக்கிசெதுக்கி மெருகேற்றப்படுகின்றதோ அதேபோன்றுதான் எழுத்துக்களும், அப்பொழுதுதான் அந்தப்படைப்பு வெற்றிபெறமுடியும். ஆனால் இது முதல்பிரதிபோன்றுள்ளது. எங்கணர் எழுத்தாளர்கள் சொல்லுவார்களே ஒரேமுகத்தில் எழுத்தேன் என்று அதுபோன்றுதான் திது உள்ளது. எம்மவர்களின் பெரும்பாலான படைப்புக்கள் கோஷங்களாகவும் மேடைப்பேச்சுக்கள் போலவும் அமைவதற்குக்காரணம் எழுத்தில் பொறுமை கடைப்பிடிப்பதில்லை.

இக்கதையில் கதாசிரியர் காலதிகதி குறிப்பிட்டுள்ளார். அப்படிக்குறிப்பிடும்போது அவை சரியானவைதானா என்பதை உன்னிப்பாகக்கவனிக்கவேண்டும். இன்றைய படைப்புக்கள் வருங்கால ஆவணமாகும் என்பதையும் எழுத்தாளர்கள் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

இலங்கையின் தேசியஇனப்பிரச்சியில் மிககொடுமாமகமேற்கொள்ளப்பட்ட முதல்

இராணுவநடவடிக்கை 'லிபரேசன் ஒப்பிரேசன்' ஆகும். இது 1987 மே 26ல் தொடங்கி யூன் 1ம் திகதியுடன் முற்றுப்பெற்றது. வடமராட்சி என்பது ஒரு ஊர் அல்ல. பல ஊர்களைக்கொண்ட ஒரு நீண்ட பிரதேசம். தொண்டமனாற்றிலிருந்து கடடைக்காடுவரை பரந்துள்ளது. அந்தச்சிறுவன் பாடசாலை செல்லாதற்கு ஆசிரியர்களும் காரணங்களைப்பார்க்கும் போது ஆசிரியர் நாட்டைவிட்டு வெளிக்கிட்டுப் பலவருடங்களாகிவிட்டன எனத்தொகிறது. எந்த நிலையிலும் யாழ்.மக்கள் கல்வியை விடவில்லை. லிபரேசன் நடவடிக்கை தொடங்குவதற்கு முதல்நாளும் பாடசாலைகள் நடந்தன.

ஐமுனா ராஜேந்திரனின் 'ஞாபகம்' ஷோபா சக்தியின் 'காய்தல்' பற்றி அபிப்பிராயம் சொல்லமுடியவில்லை. இவை எங்களுக்கு அந்நியமானவை. எங்கள் குழல் வேறு. உயிர்வாழ்தலை பெரும் பிரயத்தனமாக உள்ளது எமக்கு.

கருணாஹரமூர்த்தியின் 'பகையே ஆயினும்' நன்றாக வந்துள்ளது. மனிதர்களுக்கிடையேயான ஒத்துப்போகா மனோநிலையும், வரட்டுத்தனமான மேல் உணர்வும், கழிவிரக்கமும் அழகாக எடுத்துச்சொல்லப்பட்டுள்ளது. மோப்பாசானின் 'நாட்டுப்புறத்தில் ஒரு கொண்டாட்டம்' ஒரு சுமாரான கதை. அவரின் வேறு நல்லபடைப்புக்களை மொழியாக்கம் செய்திருந்தால் பயனுள்ளதாய் இருந்திருக்கும்.

'கேப்ரியல் கார்ஸியா மார்க்வேஸ்' பற்றிய கட்டுரையை யமுனா ராஜேந்திரன் இயல்புகொடாமல் மொழியாக்கம் செய்துள்ளார்.

வண்ணதாசனின் 'சொல்ல முடிந்தது' தமிழில் வந்த நல்ல சிறுகதைகளுள் ஒன்று. ஒரு கதாசிரியன் ஒவ்வோரு சம்பவத்தையும் எவ்வளவு உன்னிப்பாய்க் கவனித்துச்சொல்கிறான்

என்பதைக்காணமுடிகிறது. அந்த முந்திரித்தோட்டம் விழுந்துகிடக்கும் பழங்கள் அதைப்பறித்துச்செல்லும் கிழவன் எல்லாம் நம்முன்னே நிஜமாக்கப்படுகின்றன.

'தேவதைகளின் தேவைகள்' ஒரு யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் சமூகவெளிப்பாடு. இது இன்றமட்டுமல்ல பலதலைமுறைகளாக தொடர்ந்துவரும் தேவைகள். காலத்துக்குகாலம் அவைமாறுபடும். ஆனால் அந்த இயல்பு தொடர்ந்தே வருகின்றன. கல்வி பின் உத்தியோகம் பின் சகோதரங்களுக்கான சுமைதாங்கி. இவ்வாறான ஒவ்வொரு யாழ்ப்பாணத்து ஆண்பிள்ளைகளின் தொடர்ச்சித்திரம். 'பொறி'. போர் அதன் சூழல் எல்லாம் மனித விழுமியங்களை விழுங்கிவிட்டது. வெளிநாட்டுக்கு ஆட்களை அனுப்பும் முகவர்கள் மாத்திரமல்ல, கல்விமாண்கள் வீதியோரவியாபாரிகள் எல்லோரும் சுயநலத்துடன் சந்தர்ப்பங்களைப்பயன்படுத்தி தங்களை உயர்த்திக்கொள்வதிலே கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கிறார்கள். இன்றையமனிதர்களின் தவிப்புக்கள், ஏமாற்றங்கள் யாவற்றையும் பொறிக்குள் வைத்துள்ளார் ஆசிரியர்.

'பிரமை' 'மைசூர்ராசா' வழயைான சாதாரண கதைகள் தான். 'ஜோசியனின் ஒருநாள்' மொழியாக்கம் அவ்வளவு இயல்பாய் இல்லை. மூலப்பிரதியில் வாசிக்கும்போது ஏற்பட்ட உணர்வு இதைவாசிக்கும்போது ஏற்படவில்லை.

- சூ. குலசிங்கம்.
'நீலவாசா' புலோலி கிழக்கு, பருத்தித்துறை.

கலையைப் புரிந்துகொள்ளாமல் விமர்சிக்கமுடியாது

Indeed the Idols I have loved so long
Have done my credit in mens eye much wrong:
Have drownd my Honour in a shallow cup,
And sold my Reputation for a Song
-Omar khayyam

ஒரு படைப்பாளியை அவனுக்கு முத்தங்கள் விற்பது உமர்க்யாம் காலத்திலிருந்து நடக்கிறது. உலக நடப்புக்களிலிருந்து, உண்மைகளிலிருந்து தூக்கி விசப்பட்டு பற்றிக்கொள்ளத் தத்துவமின்றித்தான் சிலர் கார்ல் மார்க்ஸின் காலப்பற்றி கொண்டு கத்துகிறார்கள். அந்த மகாஞானியின் மானத்தை வாங்குவதற்கென்றே இந்த நூற்றாண்டில் இன்னும் சிலர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். பரிட்சைக்குப் பாடமாக்குவது போல் பாடமாக்கி அங்கங்கே மேற்கோள் காட்ட முயல்வதால் வரும் வில்லங்கங்கள் இவை.

'ஒரு படைப்பாளி இச்சமூக யதார்த்தத்தை முதலில் காண வேண்டும் அடுத்த கட்டத்தில் அந்த யதார்த்தம் எந்த வர்க்கத்திற்கு சேவை செய்கிறது அல்லது எதுண்டையது என்பார்க்க வேண்டும்' "....படைப்பு எப்போதும் மனிதனின் யதார்த்தத்தை கேள்விக்கு உட்படுத்துவதும் அதேநேரம் மனிதனின் நல்ல பண்பை உயர்த்துவதையும் நோக்கமாகக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்"

ஐயோ முதலில் கதையைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். எந்தத்தத்துவத்தை என்றாலும் பிறகு தலையிற் காவுங்கள். ஆனால் புரிதலுக்கு கொஞ்சம் இடம் கொடுங்கள். நயாகரன் சொன்னதை மனதில் வைத்துக் கொண்டால் எந்தப்படைப்பையும் வெளிக்கொணர முடியாது. வெறும் சாதாரண வார்த்தைகளைக் கூட புரிந்து கொள்ளாமல், விலங்குமல்லேன் எனும் திருநாவுக்கரசரை, தன்னை விலங்கு என்று கூறும் தலித் என்பது போல் ஏன் படைப்பாளியை வெட்டிச்சிதைத்து சித்திரவதை செய்து கொல்கிறீர்கள். அம்மா கதைகளை மிக சீரியசாக விமர்சிக்கும் நயாகரனின் மேலும் சில பொன்மொழிகளைப் பார்போம்.

"அஸ்வதியின் கதை, ஒரு கதைக்குரிய அடிப்படை விடயத்தை காணத் தவறுகிறது. கதை எதைச் சொல்ல விரும்புகிறது என்பதையே காணமுடியாத அளவுக்கு பல்வேறு பிரச்சனைகளை உள்ளடக்கி விடுகிறது. அரசியல் வாழ்வியல் இருப்புடன், வாழும் கருத்துடன் உழைக்கும் கலையுடன் என பலவற்றிற்குள் பார்க்க வேண்டும். மாறாக பார்த்த மாத்திரத்தில் அழகை ரசிக்கும் போக்கு ஆணாதிக்கம் சார்ந்த உழையாத பிரிவின் புலம்பலாகும்." (மகிதாவின் சாவு கதை பற்றி அழகு விளக்கம்) என்ன இது? உழைப்பு, ஆணாதிக்கம், ஏகாதிபத்தியம், ஒடுக்குமுறை, முதலாளித்துவம், தொழிலாளி, மார்க்ஸ், அல்துசர் என்ற சொற்களை பாவித்தால் மட்டும் போதும் - முற்போக்கு வட்டத்திற்குள் அனைத்தும்தெரிந்த தன்மைக்குள் வந்துவிடலாம் என்று நயாகரன் நினைப்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. கலையைப் புரிந்து கொள்ளாமல் படைப்பில் தான் விரும்பும் அரசியல் வசனங்கள் இல்லை என்பது விமர்சனம் அல்ல. ஊக்குவிப்பும் அல்ல. மட்டகரமானதிசை திருப்பல்.

பரந்த தளத்திற்கு வருங்கள் பிரபஞ்சமனிதனாய் வாருங்கள் என்றால் உலகத்து நாட்டுக் கதபாத்திரங்களையெல்லாம் வைத்து கதை செய்வது அல்ல பிரபஞ்சத்தளம். மனிதம் பற்றி அதன் உணர்சிகள் செயற்பாடுகள் பற்றி பேசுவதே பிரபஞ்சத்தளம். முரண்பாடுகளை உள்வாங்கி பிரபஞ்சத்தில் விளங்கிக்கொள்வதே அதற்கான தோற்றம்.

மேற்கோள்கள் தத்துவங்களுக்கு ஊடாக படைப்பை வலிந்து இழுக்கும்போது படைப்பின் சுதந்திரம் பறிபோகிறது. இனம், மதம், மொழி, பேய், பிசாசுகள், விளக்குகள், செருப்புகள், துடைப்பங்கள் (தலித்துகளுக்கு சமர்ப்பணம்) என்பவை ஒரு தாய் வயிற்றுப்பிள்ளைகள். அவை மனிதத்திற்கு அப்பாற் பட்டு இயங்குவதில்லை. இந்த மனிதம் தான் வாழும் சூழலை பிரதி பலிக்கும். அவ்வாறும் ஒரு நல்ல படைப்பு வரலாம். தவிர ஒரு நல்ல படைப்பிற்கு பின்புலங்கள் வரையறை அற்றவை. கதையோ, கவிதையோ, கலாநிதிக்கோவையோ, உலக்கையையோ தூக்கிக்கொண்டு சமூகத்தின் அழுக்குகளை நோக்கி ஓடப்போவதில்லை. அவை மனரதியில்தான் மனிதனைத் தாக்குகின்றன. ஒரு சமூகமாக உட்கார்ந்து கொண்டு படிப்பதுமில்லை. தனித்தனியாக வாசிக்கப்படும் இலக்கியம் ஒவ்வொரு தனி மனங்களுக்குள்ளும் வாசிக்க வேண்டிய மனிதமே படைப்பு. இந்தச் சின்ன விசயங்களை யதார்த்தத்தை பற்றிப் பேசுபவர்கள் எழுதுபவர்கள் தயவு செய்து கவனிக்கவும். (நாங்கள் ஏன் இன்னும் தத்துவ உலகில் பின்தங்கி உள்ளோம் என்பது புரியாத புதியில்லை).

அம்மா-3ல் வந்த கதைகளில் சோபா சக்தியின் 'மைசூர் ராசா' முக்கியமான கதை. வெறும் பருப்புக்கு வழியற்ற மனிதன் மேல் விணக தத்துவங்கள் திணிக்கப்படுவதையும் அவனது மனித நடைமுறைத்தேவைக்கு அப்பாற்பட்ட விசயங்களால் அவனை அசடனாக்குவதையும் கதை மிகநன்றாக விமர்சித்துள்ளது. இதை விட சொல்லப்பட்ட விதமும் எழுத்து நடையும் முழுமையாக அமைந்துள்ளது. இக்கதையில் யதார்த்தத்தை தேடமுடியாது. பாத்திரங்கள் வேண்டுமென்றே கொண்டு வரப்பட்டவை. கதையின் விமர்சன நோக்கை திருப்திப்படுத்தும் காரணத்துடன் இயக்கப்படுபவை. எப்படி எல்லோரும் லாச்சப்பலில் வரிசையாக வந்துகதைக்க முடியும்? (அதுவும் தத்துவம்) என்று கேட்காதீர்கள். பருப்பின் விலையைப் பற்றி விவாதிக்காதீர்கள். பாத்திரங்கள் பேசும் தத்துவங்களிலும் பெயர்களிலும் பிழை சரிகளை கண்டு பிடிக்காதீர்கள். அவற்றைச் சொல்லுவதல்ல கதையின் நோக்கம்.

இக்கதை முடிவு ஏதோ அம்புலிமாமா, பாலமித்திரா கதைகள் முடிவதுபோல்தான் இருக்கிறது. நீங்களும் வாருங்கள் ஆகாசத்தை பூமிக்கு இறக்குவோமென்று இருப்பினும் இக்கதையின் முடிவு கதையைப்பெரிதாக பாதிக்கவில்லை. கதையின் நோக்கம் வெண்நிலாவையோ, விண்மனையோ பிடிப்பதில்லை ஒன்லி பருப்பு.

உதிரிப்புகள், இந்தப்பக்கங்களை வெறும் வெற்றுத்தாள்களாகவே விட்டிருக்கலாம். குறை நினைத்திருக்கமாட்டோம்.

அதேபோல் செந்தமிழர் நிரப்பிய பக்கங்கள் ஒரு புரட்சிகர உலகினைப்படைக்க உதவியுள்ளன. சோபாசக்தியை விட்டுவிட்டு றயாகரன் தயவுசெய்து இவைகளைக் கவனிப்பாராக.
- சேனன்
(பாரிஸ்)

சிவக்கொழுந்து பரமானந்தனுக்கு பாராட்டுக்கள்!

..... 2வது அம்மாவில் ரஜாகரனின் அழகியல் பற்றிய கட்டுரையை வாசித்தபின்னர் அம்மாவின் அழகு சம்பந்தமாக நான் வைத்திருந்த ஒரு படிமத்தை மூன்றாவது அம்மா கலைத்துவிட்டாள். முதலிரண்டு அம்மாக்களையும் சுருட்டி சட்டைப்பையினுள் வைத்துச்சென்ற என்னை மூன்றாவது அம்மா தடுத்துவிட்டாள் என்பதைமகிழ்வுடன் கூறுகிறேன். ஒட்டமாவடி அறபாத் கடிதங்களுக்கு அதிகபக்கம் கொடுத்து விண்டித்துவிட்டார்கள் என்று ஆதங்கப்பட்டிருந்தார். படைப்பாற்றல் இல்லாத சமூகம் எப்படி எழுச்சி கொள்ளமுடியாதோ அதேபோல் விமர்சனம் இல்லாத படைப்புக்களும் எழுச்சிக்கொள்ளமுடியாது.

அம்மாவின் முன்னுரை, தாங்கும் படைப்புக்கள் என்பவற்றில் அதிககவனமெடுத்துக்கொள்ளல் அம்மாவின் தரத்துக்கு நல்லது. இன்றைய எழுத்துக்கள் அத்தனையும் வரலாறுகளின் பதிவுகளாகும். ஒவ்வொரு சஞ்சிகையும் ஒவ்வொரு பதிவேடு ஆகிறது. எனவே தவறான பதிவுகளுக்கு அம்மா இடம்கொடுக்காது தனித்தோங்கவேண்டுமென வேண்டுகிறேன்.

படைப்புக்களைப்பொறுத்தவரை மொழிபெயர்ப்புக்கதைகளில் தரமான கதைகளை தேர்வுசெய்து பிரசுரிக்கவேண்டும். "தேவதைகளின் தேவைகள்" மொழிபெயர்ப்பு கட்டாயம் தேவையானது. இதுபோன்ற மொழிநடைச்சிறப்புடைய கதைகளை

அம்மா தேடித்தரவேண்டும். சிவக்கொழுந்து பரமானந்தனுக்குப் பாராட்டுக்கள்.

அடுத்து, இலகுநடை, உணர்வுத்தெறிப்பு, புதியவிச்சு என பலகோணங்களில் இட்டுச்செல்லும் கதைகளை கண்ணன் தரவேண்டும். 'வண்ணருதுவும் வசந்தமலர்களும்' (கி.மேற்கும்) போன்ற தரமான கதைகளை அம்மா தரவேண்டும்.

- தேவிகேசன்

அம்மா என்ன குடா?

"அம்மாவும்" புலம்பெயர் இலக்கியமும் சில விமர்சனக் குறிப்புகள்.

அம்மா 2, 3 இதழ்களில் புகலிட இலக்கியம் தொடர்பாக வெளியான அபத்தங்களுக்கு பதில் எழுத வேண்டியிருப்பது ஒரு அநாவசிய நிர்ப்பந்தம்.

"புலம்பெயர் இலக்கியம்" என்பதனையே அசூசையாக அருவருப்போடு பார்க்கும் வக்கிரப் பார்வையே "அம்மா"வின் ஆசிரியர் தலையங்கம் வெளிப்படுத்துகிறது. "புலம்பெயர் இலக்கியம்" என்று யாராவது எழுதிவிட்டாலே அது அம்மாவிற்கு இலக்கியத்திற்கு அப்பாற்பட்ட சங்கதியாகப் போய்விடுகிறது "புலம்பெயர் இலக்கியம்" என்ற இலக்கியப் பிரைக்கையோடு எழுதப்படும் ஒரு சிருஷ்டி, அப்படிச் சொல்லப்பட்டு விட்டதாலேயே இலக்கியத்திற்கு அப்பாற்பட்ட சங்கதியாக எப்படிப்போய்விடும் என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை.

இலக்கிய வரலாற்றில் வெவ்வேறு சமூக எழுச்சிக் கட்டங்களில் வெவ்வேறு இலக்கியக் கண்ணோட்டங்கள் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளன. இது ஒன்றும் இலக்கியத்திற்கோ அல்லது அவ்விவிலக்கியம் செயற்படும் சமூகத்திற்கு எதிரானதோ அல்லது அதற்கு அப்பாற்பட்ட சங்கதியோ அல்ல. சோவியத் புரட்சியின் பின் போர்க்காலம் பூண்டு புதிய சமூககாணத் தூடித்த சமூகத்தில் மரக்களம் கார்க்கி வலியுறுத்திய "சோசலிச யதார்த்த இலக்கியம்" பாரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்திய ஒரு சொல் நெறியாகவே திகழ்ந்தது.

ஈழத்திலும் ஈழத்தின் தனித்துவ இலக்கிய மரபை வலியுறுத்திய ஈழத்து இலக்கிய கர்த்தாக்கள் தேசிய இலக்கியம் என்ற உன்னதப் பாதையை அம்மாவின் பாஷையில் நக்கலாக "பெனரை" உயர்த்திப் பிடித்தனர். கைலாசபதி, சிவதம்பி போன்ற ஈழத்து இலக்கிய விமர்சகர்கள் இந்தத் "தேசிய இலக்கியம்" என்ற கோட்பாட்டை மிகுந்த பற்றுறுதியுடன் வளர்த்தெடுத்தமை ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு நமக்குக் கற்றுத்தரும் பாடம்.

இதேபோல ஈழத்து பண்டித சனாதன மரபுக்கு எதிராக கே. டானியல், டொமினிக் ஜீவா, என்.கே. ரகுநாதன் போன்றோர் நடாத்திய இலக்கியப் போராட்டம் "முற்போக்கு

இலக்கியம்" என்ற அடித்தள மக்கள் திரளிலிருந்து எழுந்த இலக்கியங்களை கிண்டலடிக்கவும், கேவலப்படுத்துவதும் முற்போக்கு இலக்கியம் என்ற மக்கள் கோஷத்தினை பெனராக எள்ளி நகையாடியவர்கள் சமூக ஓட்டத்தின் சனாதன எதிரிகள் என்பதை இன்று நாம் அறிவோம். பெனர் விரித்து வைத்துவிட்டு கீழ் இருந்து எழுதுவது போன்ற அம்மாவின் தலையங்க வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் ஒரு ஆழ்ந்த வாசிப்பில் மிகுந்த வக்கிரத்தை வெளிப்படுத்துவதாகும். இம்மாதிரிக் கிண்டல்கள் ஒரு மேட்டுக்குடி பார்வையின் எள்ளலாகும். இன்று தலித்தியம் என்ற கோஷத்தின் கீழ் திட்டவாட்டமான தலித்திய பிரக்ஞையுடன் "நாங்களும் மனிசங்க தாண்டா" என்று எழுதப்பட்டு வரும் இலக்கியங்களையும் "வேறொதாவது பெனர் விரித்து வைத்துவிட்டு கீழ் இருந்து எழுதுவது" என்று அம்மா கிண்டலாக நோக்கலாம். ஈழத்தின் போர்க்கால இலக்கியம் என்று வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் இலக்கியங்களையும் பெனரை அல்லது சீலைத்துண்டை விரித்து வைத்துவிட்டு எழுதிய இலக்கியம் தானென்று கூறுகிறாரா? பெண்ணிய எழுத்துகளும் இன்று பிரக்கை புர்வமான பெண்ணியக் கோஷங்களில் கோட்பாட்டின் பின்னணியிலே வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. இத்தகைய புதிய இலக்கியப்போக்குகள் புதிய கோஷங்களையும் புதிய பாதுகாைகளையும் முன் நிறுத்துவது ஒரு போராட்டத்தின் மாறுதல்களின் அடையாளமாகும். இவற்றை பேனர்களாக கொச்சைப்படுத்தி கிண்டலடிக்கும் இவர்கள் தங்களை எங்கே இனம் காண்கிறார்கள் என்பதை நாம் விபரிக்க வேண்டியதில்லை.

'புலம்பெயர் இலக்கியம்' என்பதைக் கிண்டலாகவும் பெனராகவும் நோக்கும் அம்மாவின் தலையங்க வரிகள் ஆரோக்கியமான இலக்கியப் பார்வையை வெளிப்படுத்துவதாக இல்லை' இங்குள்ள சிலர் தமது இலக்கியங்களை "புகலிட இலக்கியம்" என்று நாமம் சூட்டிக்கொண்டு எழுதுவதைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்? என்ற கி.பி.அரவிந்தன் சுந்தரசாமியிடம் லண்டனுக்குப் போய்க்கேட்ட கேள்வியிலும் வெளிப்படுவது இதே மனோபாவம்தான்.

"உதிரிப்பூக்கள்" என்ற நா.கண்ணன் அம்மாவில் எழுதியுள்ள கதையில் புகலிட இலக்கியம் என்பதனை அவர் எவ்வளவு கிண்டலாக நோக்குகிறார் என்பதை எந்தக் கலைஞனின் செய்நேர்த்தி கூட இல்லாமல் அவர் நிர்வாணமாக வெளிப்படுத்துகிறார். நா.கண்ணன் எழுதுகிறார் புகலிடக்கதை வேண்டுமாம். புகலிடத்தில் நிகழும் நிகழ்வு குறித்து அதாவது சொந்த ஊர்க்கதையெல்லாம் கூடாது. நடக்கும் நடப்பைப்பற்றி எழுதச்சொல்கிறார்கள். அப்படித்தானே?

..... ஆம்பிள சமைஞ்சு கதையில ருசி இல்லையா? இருக்கும் தான். எழுத வேண்டியதுதானே? அது புகலிட இலக்கியத்தில் அடங்காது. பெண்ணியம் பற்றி எழுதலாம் அது முற்போகாகத் தெரியும்.

ஆணியம் என்று எதுவும் கிடையாது. புகலிட இலக்கியம் என்றால் என்ன? எஸ். பொ.வைத்தான் கேட்கவேண்டும். (உதிரிப்புக்கள்) என்ற சிறுகதையில்.

புகலிட இலக்கியம் பற்றிய அவரது கருத்துக்கள் வெளிப்படையான கிண்டலாக இங்கு வெளிப்படுகிறது. “புகலிடகதை வேண்டுமாம்.....” என்கிறார். புகலிட வாழ்விற்கு அழுத்தம் கொடுத்து ஒரு இலக்கிய ஆக்கத்தினை ஒருத்தர் கோருவதையோ அல்லது புகலிட வாழ்வு பற்றிய ஒரு சிருஷ்டிக் புக அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து வாசிப்பதையோ பெரிய குற்றமாக கருத என்ன இருக்கிறது?

புகலிடத்தில் இருந்துகொண்டு ஒரு எழுத்தாளன் தான் வாழ்ந்த சொந்த ஊரைப்பற்றியோ அல்லது எதைப்பற்றியோ எழுதலாம். அது அவனின் எழுத்துலகம் சார்ந்தது.

நாட்டைவிட்டு வெளியேறி 15 ஆண்டுகள் கழிந்த நிலையில் போர்க்கால நிலைகள் பற்றிய எவ்வித நடப்பியல் ஞானமுமின்றி நாடு பற்றிய கதைகள் தயாரிக்கும் எழுத்தாளர்களையும் நாம் அறிவோம்.

புகலிட வாழ்வை -தாம் சந்தித்துள்ள இந்த புதிய வாழ்வை ஒரு எழுத்தாளன் எவ்வாறு நோக்குகிறான் என்பதை அறிய ஒரு புகலிட இலக்கிய ஆர்வலன் அக்கறை காட்டுவது அவ்வளவு பெரிய பாவமாக எனக்குத் தெரியவில்லை. புகலிட இலக்கியம் என்றால் என்ன? எஸ்.பொ.வைத்தான் கேட்கவேண்டும் என்கிறார் நா.கண்ணன்.

எஸ்.பொ.விடம் போய் புகலிட இலக்கியம் என்றால் என்ன என்று கேட்டுக்கொண்டுதான் புகலிட இலக்கியம் படைக்கவேண்டும் என்று எதுவுமில்லை.

“பெண்ணியம் பற்றி எழுதலாம் அது முற்போகாகத் தெரியும்” என்பதில் அவரது எழுத்து, சமூகம் பற்றிய குறுகிய கிண்டல் மனோபாவம் மிகத்தெளிவாக வெளியாகிறது. பெண்ணியம் சார்ந்த எழுத்துக்களில் இருந்தே தமிழன் தலித்திய எழுத்துக்கள் புதிய உத்வேகத்தை பெற்றிருப்பதாக எழுதுகிறார்கள்.

நா.கண்ணனுக்கோ பெண்ணியம் பற்றி எழுதலாம் அது முற்போகாத தெரியும்.

நா.கண்ணன் போன்றோருக்கு புகலிட இலக்கியம், பெண்ணியம் பற்றிய விஷயங்கள் எல்லாம் சுமமா எழுதிவிட்டுபோகிற விஷயங்கள்தாம். அம்மாவில் வெளியான கதை வெளிப்படுத்தும் புலம்பெயர் இலக்கியம், பெண்ணியம் விகாரமான வெளிப்பாடுகள் இவை.

“புலம்பெயர் இலக்கியம் என்றோ அல்லது வேறு எதாவது பெனர் விரித்தோ வைத்துவிட்டு கீழ் இருந்து எழுதுவது இலக்கியத்திற்கு அப்பாற்பட்ட சங்கதி. ஆயினும் சொந்த வாழ்விடத்தை விட்டு புலம்பெயர்ந்தவர்களால் படைக்கப்படும் இலக்கியம் புலம்பெயர் இலக்கியமாகக்

கொள்ளப்படுகிறது.” என்கிறது அம்மாவின் ஆசிரியர் தலையங்கம்.

முதல் வசனத்தில் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்றோ அல்லது வேறொருவது பெனரிலோ எழுதுவதை இலக்கியத்துக்கு அப்பாற்பட்ட சங்கதி என்று திட்டவாட்டமாக எழுதுபவர் அடுத்த மறு வசனத்தில் சொந்த வாழ்விடத்தை விட்டு புலம்பெயர்ந்தவர்களால் படைக்கப்படும் இலக்கியம் புலம்பெயர் இலக்கியமாக கொள்ளப்படுகிறது என்று புலம்பெயர் இலக்கியம் என்பதற்கு வரைவிலக்கணம் சொல்ல முற்படுகையில் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்பது இலக்கியத்திற்கு உட்பட்ட சங்கதியாக மாறிவிடுகிறது போலும்!

புலம்பெயர்ந்து வந்தவன் எழுதுகிறான். அவ்வளவுதான். அவன் பெனரை விரித்து வைத்துவிட்டு எழுதினால் என்ன, துண்டை விரித்து வைத்துவிட்டு எழுதினால் என்ன, அம்மா என்றோ அம்மே என்றோ எழுதினால் என்ன அதனால் மட்டும் அது எப்பிடி இலக்கியத்திற்கு அப்பாற்பட்ட சங்கதியாகப் போய்விடுமா?

இலக்கியத்திற்கு அப்பாற்பட்ட சங்கதி என்றால் என்ன. இலக்கியத்திற்கு அப்பாற்பட்ட சங்கதி என்று தள்ளிவைத்துவிட்டு பார்க்க எதுவும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. இலக்கியத்திற்கு எது சேர்த்தி? எது சேர்த்தியில்லை? இலக்கியம் என்றால் என்னவோ இவர் கோடுபோட்டு வைத்திருப்பது தான் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கத் வேண்டியதில்லை. இதுதான் இலக்கியம், மற்றதெல்லாம் இலக்கியத்திற்கு அப்பாற்பட்ட சங்கதி என்று சட்டாம்பிள்ளைத்தனம் பண்ணுகின்ற பார்ப்பனியத் திமிர்தனத்தின் வாடையிது.

“அண்மைக் காலமாக தமிழில் அறிமுகமாயிருக்கும் இவ்விலக்கியம் பற்றி வெறுமனே, துன்பம், துயரம், சோகம் என ஒரே புலம்பல்களாகவே ஒப்பாரிகளாகவே அமைகின்றன. வாழ்வு மீதான நம்பிக்கை தரும் படைப்புக்கள் எதையும் காணவில்லை என நண்பரொருவர் இறுக்கமான கருத்தை முன் வைக்கிறார்.”

புகலிட இலக்கியத்தில் துன்பம்-துயரமே வெளிப்படுகிறது என்பதைக் கண்டுகொள்ளக் கூட அம்மாவுக்கு தெரியாமல் போய்விட்டது. அதற்க்கூட அம்மாவுக்கு நண்பரின் இரவல் பொன்மொழிகள் தேவைப்பட்டிருக்கிறது.

“புகல் இலக்கியம் என்பது வெறும் புலம்பல் இலக்கியமாக இருக்கின்றதே” என்று நா.கண்ணனும் சாமர்த்தியமாக இன்னொருவரின் தலையில் பழிபோட்டு சொல்லும் கருத்தும் இதுதான்.

“இழுவீட்டில் ஒப்பாரிச்சத்தம் தான் பலமாய்க் கேட்கும்” என்று சமத்காரமா பதில் சொன்னமாதிரி நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார் போலிருக்கிறது கண்ணன்.

சொந்த மண்ணையும் குடும்பங்களையும் விட்டுப்பிரிந்து வந்தவன் இன்னொரு மண்ணில் அனுபவிக்க நேரும்

மனத்துயரங்களையும் சோகங்களையும் இழுவீட்டின் ஒப்பாரிச்சத்தமாக கிண்டல்பண்ணும் கண்ணனுக்கு ஒரு அகதியின் மனத்துயரம் தெரிய வாய்ப்பில்லை.

சோவியத் கவிஞரும், வியட்நாமிய அகதிக் கவிஞரும், குர்டிஸ்தான் கவிஞரும் தங்கள் தாய்நாட்டை விட்டுப் புலம்பெயர்ந்து வந்து அமுவதை ரொம்பவும் சிலாகித்து அந்தப் புலம்பலில் சொக்கிப் போகிறவர்களும் அதைத் தமிழிலும் மொழிபெயர்த்து புண்ணியம்தேடிக்கொண்டிருக்கும் புகலிட எழுத்துப் பிரமாணங்களும் தமிழில் சொந்தமாக யாரும் அழுத கண்ணீர்விட்டு எழுதிவிட்டால் அது புலம்பல் இலக்கியமாக போய்விடுகிறது.

வாழ்வு மீதான நம்பிக்கை தரும் படைப்பெதனையும் காணமுடியவில்லை என்று புதிய புலம்பல் கிழம்பியிருக்கிறது.

“..... இன்றைய படைப்பாளிகளிடமிருந்து வாழ்வுமீது நம்பிக்கை தரும் படைப்புகளை எதிர்பார்த்து அவ்வளவு உசிதமானதல்ல” என்று அம்மாவும் இப்புதிய புலம்பலுக்கு ஜால்ரா போடுவது ஆச்சரியமில்லை.

இலக்கியம் எப்படி அமையவேண்டும் என்று எழுத்துலகின் மணியகாரர்கள் அல்லது புகலிட இலக்கியப் பத்திரிகை விதானைகள் அறிக்கைகள் விடுவது நமக்குப் பழகியவையே. இவர்கள் இலக்கியத் திட்டமிடல் அதிகாரிகள் மாதிரி. இவர்கள் திட்டம்போட்டுக் கொடுப்பார்கள். அதனை இறுகப் பற்றிக்கொண்டு, எழுதுபவர்கள் வாழ்வின் மீது நம்பிக்கை கொண்டு கொடிதாக்கச் சொன்னதும் கொடி பிடித்து, ஓசை என்றதும் சத்தம் போட்டு, மௌனம் என்றதும் மூச்சொடுங்கி, அம்மா என்றதும் வாய் பிளந்து நிற்கவேண்டும் என்று வழிசொல்லிக்கொடுப்பார்கள். எழுதுகிறவன் துயரமாய் இருந்தாலும் துயரத்தை நன்றாக அடக்கிக்கொண்டு நன்றாய் சிரித்துக்கொண்டு, ஆமாம்! ஆமாம்.! நம்பிக்கை பிறந்து விட்டது! அல்லேஹுபா! என்று கதையாய், கவிதையாய் எழுதிக் கொடுத்துவிட வேண்டும்.

உங்களுடைய வழிகாட்டல் அறிவுரைகளைப் பின்பற்றி அவன் உங்கள் திருப்திக்கு இதமான சௌகரியத்திற்கு கதை தயாரித்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பான் என்று அவ்வளவு லேசாக எதிர்பார்க்க முடியாது என்றுதான் நினைக்கிறேன். துன்பம் துயரம் சோகம் என்று ஒரு சிருஷ்டியின் வெளிப்பாட்டைப் புலம்பலாகவும் ஒப்பாரியாகவுமே பார்ப்பது ஒற்றை அர்த்த விளக்கமாகும். துன்பம், நம்பிக்கை என்று எதிரெதிர்ப்பட்டறை போட்டு வைத்துக்கொண்டு பீடாக்கடை போடுகிற விஷயமல்ல இது. நம்பிக்கை நம்பிக்கையாக கதை எழுத வேண்டுமென்பதில்லை.

எழுத்து எழுதுபவனின் மனோவுலகம் சார்ந்தது. அவன் எழுத்துப் பிறக்கையில் அந்த எழுத்தில் என்ன வெளிப்படுகிறது என்று அந்த எழுத்தை மதித்து அதை விளக்க உணர முயல்வதுதான் ஆரோக்கியமானது. பிரம்புகள், சவுக்குகள், டோச் லைட்டுகள்,

பைபிள் களுடன் மேட்டுக் குடியினர் இலக்கியத்தை அணுகும் போக்கு செத்தொழிந்து வருவது கூட அம்மாவுக்கு தெரியவில்லை போலும்.

“நாட்டைவிட்டு தப்பி ஓடிவருபவர்கள் போராட்டத்தின் மீது நம்பிக்கை இழந்துதான் வெளியேறுகிறார்கள்.” என்ற அம்மாவின் கண்டுபிடிப்பு மெய்சிலிர்த்து வைக்கிறது. 3 இதழை வெளியிட்டுவிட்டு வாசகன் என்ன நினைக்கிறான் என்று தெரியாமல் திணறி விளக்கொத்துத் தயாரித்து அனுப்பிய ஆட்களும் 40 பக்கத்தில் நாலு கதைபோட்டுவிட்டு என்ன நினைக்கிறீர்கள் என்று தெரியவில்லையே, எழுத்தில் அனுப்புங்கள். விமர்சித்து விடுங்கள். அபிப்பிராயங்களை அப்படியே அம்மாவுக்கு எழுதுங்கள், அல்லது போனால் அம்மாவை வாசித்த 50 பேரும் என்ன நினைத்தீர்கள் என்பது தெரியாமல் போய்விடும் என்று அபிப்பிராயக் கருத்தெடுப்பு பெணரை-துண்டை விரித்துக்கொண்டு இருப்பவர்கள். ஈழத்தில் இருந்து கடந்த 15 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வெவ்வேறு சூழலில், வெவ்வேறு அரசியல் போராட்ட நிலைமைகளில் புலம்பெயர்ந்த லட்சக்கணக்கானோரின் மனநிலை, அவர்கள் நம்பிக்கையை மீற்றி வைத்துப்பார்த்து ஒரு வரியிலேயே எல்லாருக்கும் முடிவுகட்டிவிட்டது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

ஒரு புகலிட எழுத்தாளர், கவிஞர்தான் எதற்காக வெளிநாடு வந்தேன் என்று எதையும் சொல்லிக்கொள்ள முடியாத நிலையில் மௌனமாக அசைதல் பண்ணுகிறார். நிலைமை இப்படியிருக்க நாடுவிட்டு வந்ததும் நம்பிக்கையையும் அப்படியே அங்கையே கழட்டி வைத்துவிட்டு வந்துவிட்டதாக அவ்வளவு எளிதாக இவர்கள் முடிவுகட்டிக்கொண்டு விடுவார்கள் என்று நினைக்க ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

நாட்டைவிட்டு வெளியேறியவர்கள் நம்பிக்கையையும் அங்கையே அல்லது Transit இலேயே விட்டுவிட்டு வந்தது மட்டுமன்றி, பற்றிக்கொள்ளாத தத்துவமின்றி நடுக் கடலில் கிடந்து திணறிக் கொண்டிருப்பதும் அம்மாவுக்கு தெரிந்து போய் விட்டது. பற்றிக் கொள்ளாத தத்துவங்களுக்கா பஞ்சம் வந்துவிட்டது? “படைப்பாற்றல் இல்லாத சமுதாயம் எழுச்சி கொள்ள முடியாது” என்ற அம்மாவின் தத்துவமும் கூட அவர்களுக்கு கைகொடுக்கு முடியாது போய்விட்டது.

தத்துவங்களமீது கேள்வி எழுப்புவதுபற்றி அம்மா இப்படிக் குண்டாந்தடிப் பிரயோகம் நடத்தவேண்டியதில்லை. இந்தமாதிரி இடங்களில் அம்மாவின் வேஷம் கலைந்து விடுகிறது. ஒரு பக்கம் ஆயிரமாயிரம் இளைஞர்களைக்கொண்டு குவித்துக்கொண்டு மறுபுறம் தான் ஒரு தாய் என்று வானொலி அறிக்கைவிட்ட ஸீமாவோவும் தானும் ஒரு தாய் என்று தேர்தலில் முழங்கிய சந்திரிக்காவும் போட்ட அம்மா வேஷங்கள் மாதிரித்தான் இதுவும்.

“தத்துவங்களமீது கேள்வி எழுப்புவதும்

தத்துவங்களை விமர்சிப்பதும் இரண்டும் ஒன்றல்ல” என்று அம்மா தரும் தத்துவ வியாக்கியானம் வேறு. கேள்வி எழுப்புவதில் என்பது ஒற்றை விமர்சனத்துக்கு உட்படுத்திவந்துதான். தத்துவத்தை விமர்சிப்பது என்பது செழுமைப்படுத்தும் என்றும் தத்துவத்தின் மீது கேள்வி எழுப்புவது அதன் ஆணிவேரையே அசைக்கும் முயற்சி என்றும் அம்மா வேறுபடுத்தித் தரும் விளக்கம் நகைப்பிற்கிடமானது.

“தத்துவங்களமீது கேள்வி எழுப்புவது அதன் ஆணிவேரையே அசைக்கும் முயற்சி” என்கிறார் அம்மா.

தத்துவம் என்றதும் அதைப் புனிதமாக்கிவிட்டு, கண்முடித்தமாய் அதை வழிபட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று அம்மா முல்லாவாக மாறி Fatwa விதிக்கும் தோரணையில் மிரட்டுகிறார்.

கேள்வி எழுப்புவதில் ஒரு தத்துவத்தின் ஆணிவேர் ஆட்டம் கொடுத்துவிடுமானால்-வெறும் கேள்விக்கே தாக்குப்பிடிக்க முடியாத தத்துவம் கருகிச்செத்து மாய்ந்து போவதில் யாருக்கு நஷ்டம்?

“தவறுகள் தெரிந்தே செய்யப்படுவதை அல்ல. அறிவினத்தாலும் அவை ஏற்படுவதுண்டு” என்று அம்மா தன் அறிவினத்தை ஒப்புக்கொண்டு விடுவது நல்லதுதான்.

அம்மா நடந்துவரும்போது நெருஞ்சிகளை கால்களுக்குள் தூவிவிட்டு அம்மாவின் நோக்கத்தை திசை திருப்புவது எப்படி என்று தெரியவில்லை?

நெருஞ்சிகளைக் கால்களுக்கு முன்னால் நின்று தூவிடும்போது அம்மா எங்கு பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்? நடந்து வரும்போது எதிரில் முன்னால் நின்றுகொண்டோ அல்லது குனிந்தோ நெருஞ்சிகளைத் தூவிக்கொண்டிருப்பது அம்மாவுக்கு எப்படித் தெரியாமல் போகும்? அம்மா குருடா?

சந்திரனைக் காட்டு சுட்டு விரலினைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற அறிஞரின் கூற்று நினைவுக்கு வருகிறது என்று அம்மா எழுதுகிறார்.

முட்டாள்களெல்லாம் சந்திரனைக்காட்டப். புறப்பட்டால், ஞானிகள் சுட்டு விரலினைப் பார்க்க வேண்டிய நிலைமையும் சில வேளைகளில் ஏற்பட்டுவிடுகிறது பாருங்கள்!

“வெளிநாட்டார் எம்மைப் பார்த்து தலைவணக்கம் செய்திடல் வேண்டும் என பிறருக்காக இலக்கியம் படைக்கும் போக்கினை விடுத்து எமக்காக இலக்கியம் படைக்கும் போக்கினை வளர்த்தெடுக்க வேண்டுமெனவும் அம்மா கோருகிறாள்” என்கிறது அம்மா.

இதில் வசனத் தெளிவின்மம் என்கிறார் அம்மா. தவறுகள் அறிவினத்தால் ஏற்படுவதுண்டு என்பவர் இங்கு வசனத்தெளிவின்மம் என்கிறார்.

இதில் வசனத் தெளிவின்மம் எதுவுமில்லை.

“வெளிநாட்டவர் எம்மைப் பார்த்து தலைவணக்கம் செய்திடல் வேண்டும் என பிறருக்காக இலக்கியம் படைக்கும் போக்கினை விடுத்து .....” என்பதற்கு என்ன அர்த்தமாம்? இந்தக் கண்டிசனுக்கு நிபந்தனைக்கு என்ன விளக்கம்? இதில் வசனத் தெளிவின்மம் இல்லை. கருத்துக்குருட்டுத்தனம் இருக்கிறது. “வெளிநாட்டார் தலைவணக்கம் செய்திடல், பிறருக்காக இலக்கியம் படைக்கும் போக்கு” என்பது எமது தாய் மொழியில் அல்லாமல் புலம்பெயர் மொழிகளில் இலக்கியம் படைக்கும்போக்கு என்று மிகத் தெளிவாக சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி வெளியாகிறது.

“அந்தப் போக்கினை விடுத்து” என்பது. அம்மாதிரி புலம்பெயர் மொழிகளில் படைப்பதை விடுத்து அல்லது விட்டு அல்லது நிறுத்தவேண்டும் என்றுதான் அர்த்தமாகும். புலம்பெயர் மொழிகளில் படைக்கவேண்டியதில்லை என்பது மிகத் தெளிவாக இவ்வசனத்தில் வெளிப்படுகிறது. இது அர்த்தம் இல்லையென்றால் இதற்கு வேறு என்ன அர்த்தம் என்று தெரியவில்லை.

தமிழ் பத்திரிகை நடாத்துபவர்கள் எமது மக்களுக்காக தமிழில் எழுதுங்கள் என்று விழைசமாகக் கோருகின்றார்.

1881ல் பிரெஞ்சு எழுத்தாளர் மொப்பசான் தனது பிரெஞ்சு மொழியில் எழுதிய கதையை அவர் 1881ல் அவர் தனது பிரெஞ்சு மக்களுக்காக மட்டும் தான் எழுதினார் என்று நினைத்தால் 116 வருஷம் கழித்து தமிழ்ப்படுத்தி கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை. ஒரு எழுத்தாளன் தனக்கு கைவந்த சாத்தியமான எந்த மொழியிலும் எழுதலாம். அது எழுதப்பட்டதும் உலகச் சொந்தமாகி விடுகிறது. மின்சாரம் கண்டுபிடித்தவனும், நீராவிக்கப்பல் செய்தவனும் தன் தன் நாட்டு மக்களுக்காத்தான் செய்தான் என்பதில்லை. எழுத்தும் அதுமாதிரித்தான்.

“நாற்பது பக்கங்களைக் கொண்ட அம்மாவின் படைப்புக்கள் பற்றிய விமர்சனம் கோரப்பட்ட நிலையில், ஸ்ராலினால் கஷ்டப்பட்டு மாபெரும் படைப்பாகிய அம்மாவின் ஆசிரியர் குறிப்பு திரும்பவும் தரப்படுகிறது” என்று எழுதுகிறார் அம்மா தமிழில். இந்த வசனத்தில் “ஸ்ராலின் கஷ்டப்பட்டு மாபெரும் படைப்பாகிய அம்மாவின் ஆசிரியர் குறிப்பு” என்பது பிழையாகும். “ஸ்ராலினால் கஷ்டப்பட்டு மாபெரும் படைப்பாக்கப்பட்ட” என்று வரவேண்டும், அல்லது “ஸ்ராலின் கஷ்டப்பட்டு மாபெரும் படைப்பாகிய” என்று வரவேண்டும்.

தமிழில் புகலிடத்தில் சிறுகதையை வளர்க்க இலட்சியம் பூண்ட ஒரு இலக்கியப் பத்திரிகையில் இப்படியொரு வாக்கியப்பிழை வருகிறது. தமிழிலே பிழையிலல்லாமல் ஒரு இலக்கியப் பத்திரிகை ஆசிரியரே எழுதிக்கொள்ள முடியாத நிலைதான் உள்ளது. நாங்களும் அப்படித்தான்

இந்நிலையில் புலம்பெயர் மொழியைக்கற்ற ஒருவர் அம்மொழியில் ஒரு இலக்கிய சிருஷ்டியை செய்வது குறித்து நாம் மகிழ்ச்சி அடையவேண்டும். அது ஒரு புலம்பெயர் வெளிநாட்டார் அதற்கு தலைவணக்கம் செய்தால் அதற்கு நாம் சந்தோஷமுற வேண்டும். அதுதான் நமது பெரு மனதின் அடையாளம். மாறாக அத்தகைய இலக்கியப்போக்கை விடுக்கவேண்டும் என்று கோருவது அற்பமான சிந்தனையின் வெளிப்படாடாகும்.

அம்மாவின் ஆசிரியர் குறிப்பு திரும்பவும் தரப்படுகிறது என்று கூறிக் கொண்டு அம்மாவின் 2வது இதழின் புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றிய குறிப்பு 3ம் இதழிலும் தரப்பட்டுள்ளது. ஒன்றைத் திரும்பவும் தரும்போது அதனை மாற்றாமல் அப்படியே தரவேண்டும். திருத்தி அல்லது சேர்த்துத் தந்தால் அவ்வாறு அது கூறப்பட வேண்டும். 2வது இதழில் "சொந்த வாழ்விடத்தைவிட்டு புலம்பெயர்ந்தவர்கள் படைக்கப்படும் இலக்கியம்" என்று வந்தது. 3வது இதழில் "சொந்த நாட்டைவிட்டு அகதிகளாக புலம்பெயர்ந்தவர்களால் படைக்கப்படும் இலக்கியம்" என்று வருகிறது புதிதாக "அகதிகள்" வந்து சேர்ந்திருக்கிறது. நா.கண்ணன், சக்திபுலம், யமுனா ராஜேந்திரன் எல்லாரையும் என்ன செய்வதாய் உத்தேசம்?

எழுதுகிறவன் என்ன எழுதவேண்டும், எந்த மொழியில் எழுதவேண்டும் என்றெல்லாம் பத்திரிகை நடத்தப் புறப்பட்டோம் என்பதற்காக கண்டமாதிரி இவ்வளவு கண்டிசன்களைப்போட்டு எழுதுகிறவர்களை அவலத்தைப்படுத்த வேண்டியதில்லை.
-கலைச்செல்வன்
(மீரான்ஸ்)

வருந்துகிறோம்!

.....மேற்படி கடிதம் புரியாமை அல்லது நேர்மையினத்தையே வெளிப்படுத்துகிறது. அதேவேளை புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் முதன்மைநாயகனாக தன்னை வலிந்து அடையாளப்படுத்திக்கொள்ளமுற்படும் ஒருவித அங்கலாய்ப்பும் தெரிகிறது. ஆயினும் இக்கடிதம் கூட, சில ஆரோக்கியமான வாதப்பிரதிவாதங்களை ஏற்படுத்தலாம் என்ற சிறு எதிர்பார்ப்போடு பிரசுரிக்கப்படுகிறது.

முட்டாள்கள் சுட்டுவிரலையே நீட்டிக்கொண்டு நின்றாலும் சந்திரனைத்தேடுவான் அறிஞன். ஆனால் மூன்றாவது தடவையாகவும் 2வது இதழின் ஆசிரியகுறிப்பினை மீள்படிப்பிற்காக தருவதை நினைக்க வருத்தமாக இருக்கிறது. மூன்றாவது இதழில் ஸ்ராலினுக்குரிய பதிலினையும் இக்கடிதத்திற்குரிய பதிலாக சேர்த்துப்படிக்கவும்.

புலம் பெயர் இலக்கியம். புலம் பெயர் இலக்கியம் என்றோ அல்லது வேறேதாவது பெண் விளித்தோ

வைத்துவிட்டு கீழ்க்காந்திருந்து எழுதுவது இலக்கியத்திற்கு அப்பாற்பட்ட சங்கதி. ஆயினும் சொந்த வாழ்விடத்தைவிட்டு புலம்பெயர்ந்தவர்களால் படைக்கப்படும் இலக்கியம் புலம்பெயர்இலக்கியமாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

அண்மைக்காலமாக தமிழில் அறிமுகமாகியிருக்கும் இவ்விலக்கியப்பற்றி, இவை வெறுமனே துன்பம், துயரம், சோகம், என வெறும் புலம்பல்களாக - ஒப்பார்களாக மட்டுமே அமைகின்றன. வாழ்வுமீதான நம்பிக்கை தரும் இலக்கியங்களாக எதையும் அடையாளம் காணமுடியவில்லை என நண்பர் ஒருவர் இறுக்கமான கருத்தொன்றினை முன்வைக்கிறார்.

போராட்டத்தின் மீது நம்பிக்கையிழந்து நாட்டைவிட்டு வெளியேறிய, பற்றிக்கொள்ளத் தத்துவமின்றி தத்துவங்களின் மீது கேள்விகளை எழுப்பிக்கொண்டிருக்கிற இன்றைய படைப்பாளிகளிடமிருந்து இவ்வாறான வாழ்வு மீது நம்பிக்கை தரும் இலக்கியங்களை எதிர்பார்ப்பது அவ்வளவு உசிதமானதல்ல. இது புலம்பெயர்ந்த படைப்புகளுக்கு மட்டுமன்றி சகல இலக்கிய வகையறாக்களுக்கும் பொருந்தும்.

ஆயினும் துன்பப்படும் மனிதர்கள் மீதான மனிதாபிமானப்பார்வையும், உண்மையின் தேடல் மீதான நேர்மையான இலக்கியங்களும் ஆரோக்கியமானவையே. தவிரவெளிநாட்டார் எமைப்பார்த்து தலைவணக்கம் செய்திடல் வேண்டும் என பிறருக்காக இலக்கியம் படைக்கும் போக்கினை விடுத்து எமக்காக இலக்கியம் படைக்கும் போக்கினை வளர்த்தெடுக்க வேண்டுமெனவும் 'அம்ம்' கோருகிறார். ('அம்ம்'-2) (அடிக்கோடு புரிதலுக்காக மேலதிகமாக இடப்பட்டது)

'ஆணிவேலில் ஆட்டம் காணும் தத்துவம் இருந்தென்ன செத்ததென்ன?' ஓம். நல்லவிசயம். யார் இப்ப அதை மறுத்தார்கள்? சரியானதோ தவறானதோ தத்துவப்பலமில்லாத படைப்பாளியின் படைப்பிலிருந்து நம்பிக்கைகள் தெறிக்கமுடியாது. இதைத்தானே அம்மா விளங்கமுற்பட்டார். இதைக்கூட 'அறிஞர்'களுக்கு விளங்கப்படுத்த வேண்டி இருப்பது துயரமானதுதான்.

'எழுதுவதெல்லாம் இலக்கியம்தான்' என்ற கூற்றில் அம்மாவுக்கு சிறிதும் உடன்பாடு கிடையாது. திரு. நித்தியானந்தம் சொன்னதாக சுசீந்திரன் ஒருதடவை தூண்டிலில் எழுதியது ஞாபகம். 'பிரச்சாரம்

ஒருபோதும் இலக்கியமாகாது. இலக்கியம் பிரச்சாரமாகலாம்" இது இரவல் கருத்துத்தான். இரவலை இரவலென்று ஒத்துக்கொள்வதும் நேர்மையான சமாச்சாரம்தான் என்பதை திரு. கலைச்செல்வனுக்கு புரியவைக்க விருப்பமாக உள்ளது.

ஸ்ராலினுக்கான பதிலில் மேலதிகமாக 'அகதிகள்' வந்துசேர்ந்து கொண்டது ஒழுங்குபடுத்தப்படாத கணனிக்கோவையின் தவறே. திருத்தப்படாத கோவையொன்றினை எடுத்து திரும்பபயன்டுத்தப்படுத்தும்போது வந்த தவறுதான் என்பதை, ஸ்ராலினுக்குப்பதிலளிக்கும்போது எந்தவகையிலும் 'அகதிகள்' தேவைப்படவில்லை என்பதைப் புரிந்துகொள்ளக்கூடியவர்களுக்குப் புரிந்துகொள்வதில் சிரமமிருக்காது.

இன்னும், ஸ்ராலினுக்குரிய பதிலில் 'படைப்பாகிய' 'படைப்பாக்கப்பட்ட' என வந்திருக்கவேண்டுமென வாக்கியப்பிழை ஒன்றினையும் திரு. கலைச்செல்வன் சுட்டியிருந்தார். தவிரவும் வேறு சில இடங்களில் அரவுகள் (ர), 'கமா'க்களும் (.) தவறுப்பட்டுள்ளன. தவறுகளுக்கு வருந்துகிறோம்.

- மனோ (அம்மாவுக்காக)

«உரைகல்» அம்மாவின் கனதியை அதிகரிக்கிறது

அம்மா இதழ் மூன்று பார்த்தேன். சிறுகதைக்கென ஒரு இதழ்வெளிவருவது கண்டு மகிழ்ச்சி. கூடவே 'உரைகல்' என்ற பகுதியை வாசகர்கடிதங்களுக்கு ஒதுக்கி, அம்மாவில் வெளிவரும் படைப்புக்கள் பற்றிய விமர்சனத்திற்கு களம் அமைத்திருப்பது அம்மா இதழின் கனதியை அதிகரித்திருக்கிறது.

நா. கண்ணனின் 'உதிரிப்பூக்கள்' ஒருவித Anti Short Story உருவமைப்பில் ஆழமான விசயத்தைக்கூறிச்செல்கிறது. நம் புலம்பெயர்தமிழர்களின் சுயநலப்போலி வாழ்க்கையை அம்பலமாக்குகிறது கதை. 'மைசூர் ராசாவின்' அங்கதம் சில இடங்களில் தேவைக்கு அதிகமாகப்பாவிக்கப்படும்போது ஒருவித செயற்கைத்தன்மையை ஏற்படுத்துகிறது. இதில் அவர் கவனஞ்செலுத்தியிருக்கலாம். இருந்தாலும் முடிவில் அதே அங்கதத்துள் Serious விஷயங்களே

ஆய்வுக்கெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருந்தால் கதை நிமிர்ந்துள்ளது. அறபாத்தின் தற்கொலை செய்துகொண்டவனின் நினைவுமீட்டலாகவரும் 'பிரமை' வெறும் காதல்வயப்பட்ட மனதின் உருக்கஉணர்ச்சியாகவே முடிந்துள்ளது. தற்கொலை செய்துகொண்ட ஒருவனின் மனவோட்டம் பலவிதபரிமாணங்களோடு வந்திருந்தால் மட்டுமே 'தற்கொலை செய்துகொண்டவன்' என்ற சம்பவப் புகுத்தலுக்கு அர்த்தம் தருவதாய் அமையும். ஆனால் அறபாத்தின் கதை சராசரிஉயிர்வாழும் ஒருவனின் காதல் தோல்விக்கதைபாகவே சொல்லப்பட்டுள்ளது. 'மலர்வு' கதை யாழ்ப்பாணத்தாரின் கயநலம் மண்டிய சடங்கு சம்பிரதாயங்களுக்கு நல்ல அடிகொடுக்கிறது. ஆனால் 'மலர்வு' என்ற தலைப்புத்தான் கதையைப்பள்ளிமாணவனின் வியாசத்தலைப்புக்குள் வீழ்த்தியுள்ளது. 'கறுப்பு' என்று போட்டிருந்தால் எம்மவரின் நெஞ்சுக்கறுப்பையாவது ஞாபகமுட்டியிருக்கும். 'தேவதைகளின் தேவைகள்' மிகநல்ல கதை. ஆனால் அதில் வரும் மாணவன் அவ்வளவு ஆழமுடையவன் என்பதைக்காட்டுவதற்கு ஆரம்பத்திலிருந்தே (அவனது வேறு செய்கைகள்மூலம்) வளர்த்துக்காட்டியிருக்கவேண்டும். 'பொறி' புலம்பெயர்ந்தோரின் அவலங்களை நமக்கு மூலதனமாக்கி காசுபிடுங்கும் வேட்டைநாய்கள் பற்றிய சிறப்பான சித்திரம். தொடரட்டும் அம்மாவின் சிறுகதைப்பணி.

அ. இரவி, நட்சத்திரன் செவ்வந்தியன் போன்றோரின் கடிதங்கள் 'உரைகல்லை' வளம்படுத்தியுள்ளன.

லண்டன் தமிழர் நலன்புரிச்சங்கத்தின் 'கிழக்கும் மேற்கும்' பற்றி பி. ரஜாகரன், ஜெயமோகன் போன்றோரின் விமர்சனங்களில் காட்டப்பட்ட கருத்துக்கள் சில அவசரமுடிவின்பால் வெளிவந்தவைபோல் உள்ளன. மேற்படி மலரில் வெளிவந்த படைப்புக்களை விட சிறந்த படைப்புக்கள் தமிழரிடம் இருந்து வருகின்றன என்பதால் இம்மலர் அனைத்துலகதமிழ் படைப்புக்களின் தொகுப்பு என்பதை கேள்விக்குள்ளாக்குகிறது என்ற விவாதம் எந்தவகையானது? அனைத்துலக தமிழர்களிடமிருந்தும் படைப்புக்கள் இம்மலருக்குப் பெறப்பட்டுள்ளன. ஆனால் அவை பி. ரஜாகரன் பார்வையில் தரமானவையாக இல்லாது இருப்பதற்காக இம்மலர் அனைத்துலகப்படைப்புக்களின் தொகுப்பு எப்படிக்கேள்விக்குள்ளாக்குகிறது? அனைத்துலக படைப்பாளிகளின் தொகுப்பாக இவை இருந்தபோதும் மலரிலுள்ள படைப்புக்கள் எவையும் தரமானவையாய் இல்லை என்று வேண்டுமானால் அவர் சொல்லலாம்.

ஜெயமோகன் இம்மலரில் வெளியான கவிதைகள் பற்றி

ஒற்றைப்பரிமாணப்பார்வையே முன்வைத்துள்ளார். கவிதை என்பது பலதளங்களில் இயங்குவது என்பதை அவர் மறுப்பது போலவே இருக்கிறது. மேலும் 'புராதன வீச்சுகள்' மொழிநடை என்று அவர் மயங்குவது, ஈழத்தமிழர் மொழிநடைபற்றிய அவரது பரிச்சயமின்மையின் வெளிக்காட்டலே. கூடவே புராதனவீச்சம் கவிதையை எவ்வாறு பாதிக்கிறது? புராதனவீச்சமுள்ள தென்மங்கள் ஒரு படைப்பை ஆழமாக்குமா? சிறுமைப்படுத்துமா? இவற்றிற்குப் பதில், ஒரு குறிப்பிட்ட படைப்பு இயங்கும் தளங்களைப்பொறுத்தது என்றே சொல்லலாம். 'கருணாஹரமுர்த்தியின் கதை சரியான மையமின்றி அரட்டைபோல் அலைந்தபடி இருந்தது' என்ற விமர்சனமும், அவர் படைப்புக்கள் பற்றி அதாவது சிறந்த படைப்புக்கள் இன்ன இன்ன தன்மையுடையவை என்று வைத்திருக்கும் ஒற்றைப்பரிமாண அளவுகோல்களின் வெளிக்காட்டலாகவே படுகிறது. கருணாஹரமுர்த்தியின் கதை கொல்லாமை என்ற மையத்தைச்சுற்றி அரட்டைபோன்ற வடிவத்திலமைந்த சிறப்பான கதையென்றே நான் சொல்வேன்.

அம்மாவில் மொழிபெயர்ப்புகளுக்கும் இடம் கொடுத்திருப்பது வரவேற்கப்படவேண்டிய ஒன்று ஆர். கே. நாராயனின் 'யோசியனின் ஒரு நாளை' மொழிபெயர்த்த கருணாஹரமுர்த்திக்கும், சல்மான் ருஷ்டியின் படைப்பை மொழிபெயர்த்த யமுனா ராஜேந்திரனுக்கும் என் பாராட்டுக்கள். அம்மா மேலும் மேலும் சிறப்புடன் வளர வாழ்த்துக்கள்.

- மு. பொ.

**குழுவரவுள்ள மனிதர்கள்,
அரசியற்போக்குகள்,
கருத்துப்போக்குகள் யாவும்
கிண்டலுக்குரியன அல்ல.**

.....அருவிவெட்டிய கையுடன் அம்மா அழகாய்த்தானிருக்கிறார். பின்பக்கம் தேவையற்ற நிறமூட்டல். முன் ஒற்றையைப்பிரட்டியவுடன் சோகப்புன்னகையை வீசுகிற அந்தச்சிறுவனின் படம் நெஞ்சை ஊடுருவித்தாக்கியது. யார் இந்தப் பரமானந்தன்? ஒரு முதிர்ச்சிபெற்ற எழுத்தாளனின் கதை. கதை சொல்கிற குழலுக்கேற்ற உவமைகள் உதாரணங்கள். (சில உவமைகள் வலிந்து கொடுப்பது போலத் தோன்றுகிறது. ஆனாலும் அது பெரியபாதகமில்லை.) இப்படி ஒரு முதிர்ந்த எழுத்தாளரால்தான் எழுதமுடியும். 'சோளம்' என்றொரு கதையை கடற்கரைக்குழலை வைத்து செ. யோகநாதன் எழுதியிருந்தார்.

கடலிலிருந்து உவமைகளை எடுத்து அக்கதையில் கோத்திருந்தார். அது நல்ல கதை. சிவக்கொழுந்து பரமானந்தனும் பள்ளிக்கூடச்சிறுவனின் குழலுக்கேற்றமாதிரி உவமை நூலில் ஊசி கோத்திருந்தார். 'என்றை சின்ன முளைக்கு அது நெடும்பிரித்தல் மாதிரி பிடிபடுகுதில்லை.....அம்மா அழுத அழுகையும் வாய்ப்பாடு மாதிரிபாடம்' என்றெல்லாம் நன்றாகவே கதைசொல்கிறார். ஞாபகம்தான் அந்தச்சிறுவனின் பிரச்சினை.

'மைசூர் ராசா' தலைப்பைத்தவிர்ந்து ஒருகதைகளின் தலைப்பும எனக்குப்பிடிக்கவில்லை. தலைப்பிடுவதில் நாங்கள் ஏன் தயங்குகிறோம்.

உரையாடலினூடாகவே ஒரு கதைசொல்லி முடிக்கிறார் செந்தமிழர். கதைக்குப்பழுதில்லை. இப்படிச்சிலபல கதைகள் ஜானகிராமனிடம், ஜெயகாந்தனிடம் வாசித்திருக்கிறேன். பொறி நல்லகதைதான். ஒரு சின்னவிடயம். 96 ல் கீவ(உக்ரெயினில்) நானும் ஏழுமாதங்கள் நின்றிருக்கிறேன். அங்கு ரெலிபோன் காட் சிஸ்டர் கிடையாது. ஆனால் அதனால் கதை பலவின்பாட்டுப்போய்விடவில்லை.

மலர்வு (சிவலிங்கம் சிவபாலன்), பிரமை (ஓட்டமாவடி அறபாத்) இரண்டும் நல்ல கதைகள். எடுத்துக்கொண்டவிசயத்தை கனதியாகக் கொடுத்த கதைகள். சிவலிங்கம் சிவபாலனின் கதை அம்மா 2 ல் வெளியான கருணாஹரமுர்த்தியின் கதையினது சாயலைக்கொண்டுள்ளது. ஓட்டமாவடி அறபாத்தின் 'பிரமையில்' 'இவன் தற்கொலை செய்துகொண்ட படிக்கட்டு இதுவெனக்கண்டபின்' என்றொருவரி வருகிறது. அவ்வரியின் அர்த்தம் பிடிபடவில்லை. இரண்டு கதைகளும் தம்மளவில் திருப்தியாக உள்ளன.

'உதிரிப்புக்கள்' (நா. கண்ணன்) சுமாராக உள்ளது. அவ்வாறே உள்ள இன்னொரு கதை 'ஜோசியனின் ஒருநாள்' (ஆர். கே. நாராயன்). இக்கதைகள் பற்றிக்கதைக்க அவ்வளவாக ஒன்றுமில்லை. எனக்குப்பிடித்த கதையில் கருணாஹரமுர்த்தி இன்னும் நல்ல கதையாகத் தெரிவுசெய்திருக்கலாம்.

ஷோபாசக்தியின் எல்லக்கதைகளுமே விமர்சனத்துக்குரியதொன்றாக அமைந்துவிடுகிறது. மைசூர்ராசாவும் அந்தவகையில் சேர்த்திதான். அம்மாவில் வந்த மூன்று கதைகளும் மூன்றுவகையானவை. மற்றையகதைகள் பற்றி முன்னரே கதைத்தது. மைசூர்ராசா பற்றித்தான் எப்படி என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. ஷோபாசக்தியின் கற்பனையை வியக்காமலிருக்க முடியவில்லை. கற்பனையாற்றல் உயர்திறன்கொண்டு இவரிடம்

விளங்குகிறது. அங்கத நடையும் அழகாகவே வருகிறது. இவர் போனாவுக்குள் சிக்குப்படாத ஒரு அரசியல்போக்குகளையும் காணமுடியவில்லை. சொற்களும் வார்த்தைகளும் ஷோபாசக்திக்கு கைகட்டிச்சேவகம் செய்கிறது. குடும்ப வறுமைகாரணமாக எட்டாம்வகுப்புடனோ பத்தாம் வகுப்புடனோ பாடசாலையை விட்ட பற்குணராசாவும், சற்குணராசாவும் இரவுநேரங்களில் சந்தித்து தமிழ்மக்களின் உயர்கல்வி தரப்படுத்தலின்மூலம் பறிக்கப்பட்டுவிட்டதை நினைத்து நினைத்துக்கொதித்துப்போவதை வாசித்தபோது, அது அங்கதமா அல்லது அவலமா என என்னால் பிரித்தறிய முடியாமல்போய்விட்டது. தமிழ் தேசிய இன விடுதலைப்போராட்டத்தின் ஆயுதவழிமறைக்கு காரணம் தரப்படுத்தல்தான் என்று சொல்கிற சில அரசியல்வாதிகளுக்கு ஷோபாசக்தி பதிலும் கொடுத்திருக்கிறார். கதையின் கற்பனைத்திறனைத்திறனைத்தான் திரும்பத்திரும்ப மெச்சவேண்டும். ஷோபாசக்தியால் இன்னும் அற்புதமான கதைகளைப்படைக்கமுடியும் என நிறுவியிருக்கிறார்.

மைசூர்ராசா பிரான்சுக்கு வந்தவரைக்கும் கதை நன்றாகத்தான் போய்க்கொண்டிருந்தது. பிறகு கதைபண்ண வெளிக்கிட்ட தன்மை கதையில் தெரிந்தது. கதையை இயல்பாக அதன்போக்கிற்கு வளரவிட்டிருக்கலாம். அறிவரசன், பூவரசன், தமிழரசன் வருகிற பகுதிகள் செயற்கையாகப்படுகிறது. ஷோபாசக்திக்கு சொல்வதற்கு இன்னம் விஷயங்கள் பாக்கி இருந்தது. அதனால்தான் அறிவரசன், பூவரசன், தமிழரசன் உருவாகினார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். அந்தப்பகுதிகள் வாய்விட்டுச்சொல்லுவதற்கு பகுதிகள்தான். அனாலும் அதை இன்னொரு கதையாக்கியிருக்கலாம்

இன்னொருவிஷயம். சூழுவரவுள்ளமனிதர்கள், அரசியற்போக்குகள், கருத்துப்போக்குகள் யாவும் கிண்டலுக்குரியன அல்ல. சிலபல போலிகள் இருக்கிறார்கள் என்பது உண்மை. அங்கருத்துக்கள், அந்த அரசியல் சரியோ பிழையோ அதற்கு விசுவாசிகளும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். ஒரே தராசில் இருவரையும் எடைபோடக்கூடாது. உதாரணமாக நண்பர் உமாவரதராஜன் எழுதியிருந்தார். மார்க்சிய சார்முநிலைப்பட்ட சஞ்சகையொன்றின் வெளியீட்டுவிழாவிற்கு அக்கதையின் நாயகன் (அல்லது உமாவரதராஜன்) போயிருந்து அவ்விழாவைக் கிண்டலடிப்பதாகக்கதை. சஞ்சகையின் பெயர் செம்பறவை என்று ஞாபகம். 'அதன் சிறகடிப்பு எத்தனை நாளைக்கு?' என்று அக்கதையின் நாயகன் அலுத்துக்கொள்கிறான். ஆனால் யதார்த்தம் உமா வரதராசனை ஆசிரியராக்கக்கொண்டு வெளியான

'வியுகம்' சஞ்சகை மூன்று இதழ்களுடன் நின்று விட்டது. இதை நான் எதற்கச்சொல்கிறேன் என்றால் உமாவரதராசனால் 'வியுகம்' நடத்தமுடியாத சூழலை என்னால் நன்கு புரியமுடிகிறது. இதனைநான் கிண்டலாக கதைபண்ணமுடியாது. ஒரு கதை போலியைத்தாக்குகிற அதே நேரம் விசுவாசியையையும் பாதித்துவிடும் என்பதும் கவனத்திற்குரியது.

பிரதீபின் 'குடை' கதையிலும் ஒரு துண்டு கிண்டலாக வருகிறது. 'முந்தி இயக்கத்தில் எனக்கு வகுப்பெடுத்த அண்ணமார் இப்ப எந்தநாட்டில் ஆருக்கு வட்டிக்கு குடுக்கினமோ?' இதில் இன்னொரு பக்கமும் இருந்ததை பிரதீபன் மறந்துவிட்டார். எனக்கொரு நண்பன் இருந்தான். கைதடிப்பெடியன். தர்மலிங்கம். பல்கலைக்கழகப் படிப்பை அரைகுறையில் விட்டுவிட்டு 'புளொட்' இயக்கத்தில் கடுமையாக வேலைசெய்தான். கருத்துமுரண்பாடு வந்தபோது 'தீப்பொறி' குழுவினருடன் இயங்கினான். ஒருவரும் இயங்கமுடியாத 1988ம் ஆண்டுச்சூழலில் அவனைச்சந்தித்தபோது யூனிவேர்சிட்டி படிப்பை முடியன் என்று அவனுக்கு அறிவுரை கூறினேன். 'நான் முடிக்கலாம். வசதியிருக்கு. ஆனால் என்னை நம்பிவந்த எத்தனையோ சனம் செத்து சீரழிச்சு போச்சு. அவையருக்கு என்ன வழி?' என்றான். நான் என்ன பதில் சொல்றது! என்னிடம் விடை ஒன்றும் இருக்கவில்லை. 90வாக்கில் ஆளும் முடிந்துபோனான். இப்படிப்பலரை நான் அறிவேன். கிண்டலடிப்பது சுலபம். ஆனால் ஆனால் எல்லாவற்றிற்கும் இன்னொருபக்கம் உண்டு என்பதை நாம் வைத்துக்கொண்டு போலிகளை அம்பலப்படுத்த வேண்டும்.

கொஞ்சம் அதிகம்தான் எழுதுகிறேன் போல. என்கருத்தை திணிப்பது என்னோக்கமல்ல. படைப்பாளிகள் (தரமோ இல்லையோ) சம்பளத்தை எதிர்பாராமல் உழைக்கிறார்கள். அதற்குரிய அங்கீகாரம் கொடுக்கத்தானே வேண்டும். இதில் நாம் சோம்பியாக இருக்கமுடியாது. ஆர்வமுள்ளவர்கள், அக்கறைமுள்ளவர்கள் கடுமையாக உழைக்கத்தான்வேண்டும். எனக்கு பிரான்ஸ் பிடித்துப்போனதற்கும் இதுவே காரணம். உங்கு பலர் நல்ல விசயங்களுக்காக நிறைய உழைக்கிறார்கள் என்பது சந்தோசமாக இருக்கிறது. இதற்கு முன் எனது கடிதம் பெரிய விசயமேயல்ல. நட்டபுடன்
01. கிரவீ.
 (கடிதத்திலிருந்து...)

"மலர்வு" - நாசிக்கதையா?
 .....பார்த்திபனுடனான நண்டதொலைபேசி உரையாடலின்போது, அம்மா-3 ல் வெளிவந்த சிவலிங்கம் சிவபாலனின் "மலர்வு" கதையினை ஒரு நாசிக்கதை

என்றார். இதேவிமர்சனத்தை கருணாஹரமூர்த்தியின் 'பகையேயாயினும்' கதைக்கும் முன்வைத்தார். இரண்டும் ஒரே கருக்களை கொண்டவைதான். ஆனால் பின்புலங்கள் வேறானவை. துருக்கி சமூகத்தவரைப்பற்றி, கதைக்காக ஏதாவது மிகைப்படுத்தியிருக்கிறீர்களா என்று கருணாஹரமூர்த்தியைக்கேட்டபோது இல்லை எல்லாமே யதார்த்தம் என்றார். சிவலிங்கம் சிவபாலனின் கதையில் வருகின்ற கறுப்பு இனத்தவர் பற்றிய 'எங்களது' பார்வைகளும் ஒன்றும் மிகையானவை அல்ல. மலர்வின் கடைசிப்பந்தி, முக்கியமாக கடைசிவரி இல்லாது போயிருந்தால் பார்த்திபனின் விமர்சனம் ஏற்புடையதாகத்தான் இருந்திருக்கும். ஏனெனில் படைப்பாளிக்கு ஒரு பொறுப்புணர்வும் உண்டு. ஆனால் முழுமையும் சேர்ந்ததுதானே கதை. கடைசி வரைக்கும் அருவெருப்பு மிக்கவளாகவும், தீண்டத்தகாதவளாகவும் சித்தரிக்கப்படும் அந்த ஆபிரிக்க'கறுப்பி' கடைசியில் 'தீயோ அக்கா' என விழிக்கப்படும்போது கதை முற்றாகவே மாறிவிடுகிறது. சிவலிங்கம் சிவபாலன் எழுதியகதைகளுள் நல்லகதை இதுவெனச் சொல்லாம்.

- புலனன்

ஒரு படைப்பின் எதிரியார்? என்ற கேள்விதான் அந்தப்படைப்பு யாருக்கானது என்பதை துல்லியமாக இனம் காட்டுகிறது.

படைப்புடன் ஒப்பிடும்போது வாசகர்கடிதங்கள் மிகுந்த வாதப்பிரதிவாதங்களை ஏற்படுத்துகின்றது. அம்மாவுக்கு வெளியில் தனிநபர்களாகவும், குழுக்களாகவும் இவை தொடர்வது நல்ல ஆரோக்கியமானபோக்கு. அதேநேரத்தில் படைப்புக்கள் தொடர்பான விமர்சனம் அம்மாவில் எத்தனை வருகின்றதெனவும் கேட்கத்தோன்றுகிறது. விமர்சனங்கள் தவிர்க்கப்பட்டு, பாராட்டும் புகழுரையும் மட்டுமே முன்வைக்கப்படும்போது படைப்பாளியும் வாசகனும் சிந்தனைத்தளத்தையும், செய்தளத்தையும் இழந்து முடங்கிப்போய்விடுவார்கள். ஈழத்து இலக்கியவரலாற்றில் விமர்சனங்கள் என்பது இல்லை என்ற அளவுக்கு ஒரு புரையோடிய மரபாக உள்ளது.

2வது அம்மா ஆசிரியர்குறிப்பில் கூறப்பட்டது போல 'வாழ்வு மீதான நம்பிக்கைதரும் இலக்கியங்கள் எதனையும் அடயாளம் காணமுடியவில்லை' அடிப்படைப்பிரச்சினையின்மீது ஒருமாற்றத்தைக்கோர, அவநம்பிக்கைக்குப்பதில் நம்பிக்கையைக்கோரத்தான் விமர்சனங்கள் எழவேண்டும்.

படைப்பு என்பது சுயாதீனமானது. எந்தவிதமான வரைவு இலக்கணத்துக்கும் அப்பாற்பட்டது. என்று பரவலாக உள்ளடக்கம் தொடர்பாக விவாதிக்கமுனைவதைக்காணமுடிகிறது. இது முக்கியமான விவாதத்திற்குரிய விடயமாகப்படுகிறது.

மனிதன் எதைத்தெரிந்து வைத்திருக்கிறான் என்ற கேள்விதான் படைப்பின் தன்மை, அதன்விச்சு எல்லையை இனங்காட்டுகிறது. ஒருமனிதன் எந்த இடத்திலும் சுயமான படைப்பை இந்த சமூக எல்லைக்கு வெளியில் படைக்கமுடியாது. மொழி எவ்வாறு ஒருதனிமனிதனால் உருவாக்கி தனக்குள் மட்டும் பேசிக்கொள்ளமுடியாதோ அவ்வாறே படைப்பும். படைப்பு இச்சமூகத்துள்ள்தான் உயிர்வாழமுடியும். அப்படியெனின் சமூகம்எப்படி என்ற கேள்வி எம்முன் எழுகின்றது. உலகில் பெரும்பகுதி மக்கள்கூட்டம் மிகமோசமான வறுமையில் துடிக்கிறது. அவர்களது துன்பம், துயரம் மீது படைப்பாளியின் பார்வையைச்செலுத்தவும், அவர்களின் விடிவுக்காகப் படைக்கக்கோருவதையும் மறுப்பது ஏன்?

இலக்கியம் மக்களுக்காகத்தான் என்பதை யாரும் ஆட்சேபிக்கமாட்டார்கள். அப்படியாயின் அந்த மக்கள் யார் என்ற கேள்வியும் அவசியமகிறது. ஒரு படைப்பின் எதிரியார் என்ற கேள்விதான் படைப்பு யாருக்கு என்பதை துல்லியமாக இனங்காட்டுகிறது. ஒரு படைப்பு இச்சமூகத்தின் எதிரிகளை கேள்விக்கு உள்ளாக்காதவரை அப்படைப்பு இருக்கும் சமுதாய ஒழுங்கின் படிவங்களாக மாறி இழிநிலைப்பாத்திரத்தையும் எடுக்கிறது.

பார்த்திபன் தனது விமர்சனக்கடிதத்தில் "வெளிநாட்டுக்குத் தேவன் வருவதுதான் தீர்வா? என்று ஷோபாசக்தியிடம் கேட்பது நியாயமாகப்படவில்லை எனவும் தனிமனிதர்கள் தாங்கள் சிக்குண்ட பிரச்சினைகளிலிருந்து தப்ப அந்தநேரத்தில் தமக்கு என்ன தோன்றுகிறதோ அதையே செய்கிறார்கள்" எனவும் முன்வைக்கிறார். பார்த்திபன் சமூகப்பார்வையை ஊக்குவிக்கவேண்டும் எனக்கூறியபடி இப்படிக்கூறுவது முரண்நிலையாகும்.

எல்லாமனிதர்களுமே அரசியற்பிரஜைகள்தான். வேறுபட்ட வளர்ச்சிநிலை உண்டேதவிர அதற்குவெளியில் சுதந்திரமாக இயங்கமுடியாது.

சமூகப்பார்வை என்பது பிரச்சினையை ஆராயும் விதமாகும். இது எடுக்கும் பிரச்சினைமீதான சமூகவிமர்சனத்தையும், அதன்மீதான சமூகமுன்னோக்கையும் கோரும் தீர்வுமாகும். இதிலிருந்து வெளிநாட்டுக்கு வரும் தீர்வு கேள்விக்குள்ளாகிறது. வெளிநாட்டுக்கு

வருவது ஒரு தீர்வல்ல என்பதை சமூகப்பார்வையில் நின்று பார்த்திபன் மறுக்கமாட்டார். இயல்பான நிலையில் பூர்சுவா கண்ணோட்டம் தான் இத்தீர்வுகளாகும் இதேநிலைதான் ஷோபாசக்தியின் ஓரினச்சேர்க்கைக்குச் சார்பான கருத்துப்படிமுமாகும்.

யதார்த்தப்படைப்புகள் எல்லாநேரமுமே முற்போக்கானதாக இருப்பதில்லை. யதார்த்தம் என்பது இருக்கும் சமூகப்பொருளாதார அமைப்பின்மீது நடைபெறும்காரியமாக நிகழ்கிறது. இருக்கும் இந்த சமூகயதார்த்தம் என்பது பிற்போக்கு உள்ளடக்கிய பக்கவிளைவுகளையும் கொண்டது. இந்த சமூக யதார்த்தத்தை மீறும் படைப்பு முற்போக்கானதாக இருக்கவேண்டுமென்பதில்லை. இருக்கும் யதார்த்தத்தைவிட மோசமான சமூகமீறலைக்கூட யதார்த்தமீறல் கொண்டிருக்கும். (உ-ம் : ஷோபாசக்தியின் ஓரினச்சேர்க்கை பற்றிய கருத்து) சமூகப்படைப்பு என்பது இருக்கும் ஆதிக்கத்தைப்பொறுத்து மீறப்படும் வடிவத்தைப்பொறுத்து என்னஉலகக்கண்ணோட்டம் என்பதுதான் தொடர்புடையது.

படைப்பு, மக்களைச் சிந்திக்கத்தூண்டுவதாக, மக்களுக்கு வழிகாட்டுவதாக, மக்களை செய்தளத்தில் இறக்குவதாக இருத்தல்வேண்டும்.

பார்த்திபன் குறிப்பிடும் சுவரொட்டிக்கும், சிறுகதைக்கும் உள்ள வேறுபாடு வடிவத்தில் மட்டுமே தவிர உள்ளடக்கத்தில்ல்ல. இந்த இடத்தில் சரிநிகரில் வெளியாகிய 'கோனேஸ்வரிகள்' கவிதையை நல்ல உதாரமாகக்கொள்ளலாம். இந்தக்கவிதைப்பொருளை நீங்கள் எந்த வடிவத்தில் வேண்டுமானாலும் எழுதலாம்.

யமுனாராஜேந்திரனும் பாத்திபன் கதைகள்தொடர்பாக வெறும் வடிவத்தைமட்டுமே பார்க்கிறார். மூன்றாவது அம்மாவில் பதிலளிக்கும்போதுகூட இதையே திரும்பவும் சொல்லிவிட்டுப்போகிறார்.

ஒரு கதையின் கரு ஏன்? எதற்காக எழுகிறது? இதை மாற்ற என்னவழி என ஆராயும் படைப்புலகை வளர்க்க முயல்வதே நாம் ஆற்றக்கூடிய நல்ல கருமமமாக இருக்கமுடியும்.

- பி. ரஜாகரன்

வாசகர் கடிதங்களுக்கு அதிகபக்கங்கள் ஒதுக்குவது நியாயமானது

அன்புடன் அம்மா நண்பர்களுக்கு, முதலாவது இதழ் கிடைத்தபோதே இதழ் பற்றிக் கடிதம் எழுத விரும்பினேன். இன்னும் இரண்டு இதழ்களை வாசித்தபிறகு, எழுத வேண்டும் என்ற கட்டாயம் உறுத்துகிறது. துரதிர்ஷ்டவசமாகக் கையில் முதலிரு இதழ்களும் இல்லை.

முதல் இதழில் இடம்பெற்ற கதைகளில் எனக்குள் பாதிப்பை ஏற்படுத்திய கதைகள், 'மழ்ந்தாவின சாவு' மற்றும் 'எலிவேட்டை'. உண்மையிலேயே 'எலிவேட்டை' கதையை வாசித்தபோது, இத்தனை அற்புதமாக எழுதக்கூடிய ஒருவர் எம்மிடையே இருக்கிறாரா என ஆச்சரியப்பட்டேன். பத்துக் கட்டுரைகளில் எடுத்தாளக்கூடிய விடயங்களை எத்தனை இலகுவாகவும், இறுக்கமாகவும் ஒரு சின்னஞ்சிறு கதைக்குள் ஷோபாசக்தியால் அடக்கிவிட முடிகிறது? அற்புதம்தான். மெல்லிய எள்ளுடன், சொல்லவந்த விடயத்தின் காத்திரம் சற்றும் குறையாமல், வாசகனின் கவனம் அங்கிங்கு திரும்பிவிடாமல் ஒரு கதையைப் படைப்பதென்பது நீண்டகாலம் எழுத்துத்துறையில் இருக்கும் பலராலேயே முடியாத காரியம். அதிகமாக எழுதித் தன் பெயரையும் ஆற்றலையும் கெடுத்துக்கொள்ளாமல், நிறைய வாசித்து, அனுபவங்களைச் சேகரித்துக்கொண்டு நல்ல படைப்பாளிகளாய் வருகிறவர்கள் எண்ணிக்கை மிகக்குறைவு. இந்த வகையில் குறிப்பிடக் கூடியவர்களாக எனக்குத் தெரிகிறவர்கள் ஷோபாசக்தி, கருணாகரமூர்த்தி, புவனன், ஜோர்ஜ் குருஷேவ் போன்றவர்கள். இவர்களது வருகை ஈழத்துத் தமிழ் (அல்லது புலம்பெயர்) இலக்கியத்துக்கு முக்கியமானது.

ஷோபாசக்தியின் 'எலிவேட்டை'யில் அவர் இந்த முடிவைச் சொல்லாமலேயே விட்டிருக்கலாம். முடிவு இல்லாவிட்டால் கதை ஏதோ மாதிரியிருக்கும் என்று யார் அவரிடம் சொன்னார்களோ தெரியவில்லை. கருத்து ரீதியாய்ச் சரியான, அதே நேரம் வலிந்து திணிக்கப்பட்ட ஒரு முடிவு கதையின் அழகைக் கெடுக்கும். ஆனால், இயல்பாய்த் தோன்றுகிற முடிவு தவறான திசையில் வாசகனை இட்டுச் செல்லும். அவ்வாறான நோக்கம் ஷோபாசக்திக்கு இல்லையெனில், முடிவில்லாமலேயே

(அந்தக்) கதை இருந்திருக்கலாம் என அபிப்பிராயப்படுகிறேன். அந்தக் கதையின் தீவிரத்தையும், அழகையும் ஒரு 'முடிவு' வைத்துத் தான் முழுமையாகவேண்டும் என நான் நம்பவில்லை. மேலும், இந்தக் கதை உடனடியாகவே வேறொரு பத்திரிகையில் மறுபிரசுரம் செய்யப்பட்டமை அவருக்கான இன்னொரு அங்கீகாரமே. நியாயமான, மறுக்கமுடியாத அங்கீகாரம்.

இதுவரை புலம்பெயர்ந்த படைப்பாளிகள் தொடர்த்தயங்கிய இன்னொரு விவகாரத்தைக் 'காய்தல்' கதையில் ஷோபாசக்தி கையாண்டுள்ளார். ஒருதடவை கதையைப் படித்து முடித்தபின் நம்பமுடியாமல் மறுபடியும் அதைப் படித்தேன். 'இந்த மாதிரியான' விவகாரங்களைக் கையாள்வதில் பொதுவாகவே தமிழ்ப் படைப்பாளிகளிடம் பெரும் தயக்கம் இருந்திருக்கிறது. கிட்டத்தட்டப் பதினைந்து வருடங்கட்கு முன்பே 'மலட்ட நொயன பம்பறு' (மலரை நாடாத வண்டுகள்) என்ற சிங்களப் படம் தன்னினச் சேர்க்கையாளர் ஒருவரைக் கதாநாயகனாய்க் கொண்டு வெளிவந்திருந்தது. சிங்களத் திரையலகின் திறமை வாய்ந்த முன்னணி நடிகரான ஜோ அபேவிக்கிரம அந்தப் பாத்திரத்துக்கு உயிர்கொடுத்திருந்தார். ஆனால், தமிழில் தன்னினச் சேர்க்கையாளர்களைப் பற்றிய படைப்புகள் பெரியளவில் வந்ததாய்த் தெரியவில்லை, சிலோன் விஜயேந்திரன் எழுதிய சில கதைகள் தவிர (அவரது 'விஜயேந்திரன் கதைகள்' என்ற தொகுதியில் அவை இருந்த ஞாபகம்). சமூகத்தால் 'விலக்கப்பட்ட' விடயங்களைத் தொடுவது ஒரு படைப்பாளியின் துணிச்சலும், தன்னம்பிக்கையும். அவனது படைப்பாற்றல் அந்தப் படைப்பின் வெற்றியைத் தீர்மானிக்கும். ஒரு படைப்பு என்ற ரீதியில் ஷோபாசக்தி, 'காய்தல்' கதையில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார். அதற்கு முக்கிய காரணம் 'எலிவேட்டை' போலன்றி இக்கதையின் முடிவு, ஒரு தீர்வாகத் தோற்றம் தராமல் இருப்பதால் என்று நினைக்கிறேன். மற்றும்படி இந்தக் கதையை வாசித்துவிட்டு யாரும் 'பீதி' அடையத் தேவையில்லை. இதுவரை எழுதப்படாத விடயங்களையும், யாராவது இனிமேல் எழுதத்தான் போகிறார்கள்.

மூன்றாவது இதழில் வெளிவந்த அவரது கதை 'மைசூர் ராசா'. கதைத் தலைப்பே எனக்கு ஆவலைத் தூண்டியது. ஏதோ சரித்திரப் பின்னணியில் எழுதப்பட்ட கதையோ என எண்ணினேன். ஏனைய இரு கதைகளிலும் இருந்து வேறுபட்ட பாணியில் எழுதப்பட்டிருந்த இந்தக் கதை, ஒரு சாமானியனின் அரசியற் பார்வை என்ற கோணத்தில் வந்த நல்ல படைப்பு. இத்தனை நுணுக்கமாக 'மக்கள் அரசியலை'க் கிண்டல் செய்கிற படைப்பு எதையும் நான் வாசித்தது கிடையாது. மக்களை முன்னேற்றுவதற்காகத்தான் அரசியல் நடக்கிறது என்பதில் 'சந்தேகமில்லை'. ஆனால் அந்த மக்களுக்குத் தங்களைச் சுற்றி என்னதான் நடக்கிறது என்பது எப்போதும் விளங்கிக்கொள்ள முடியாமலே இருப்பது எத்தனை துயரம்! அதற்காக ஒப்பாரி வைக்காமல், தனது நகைச்சுவையாலேயே விஷயங்களை விளங்கவைத்த சார்லி சாப்ளின் என்ற மாமேதை இந்தக் கதையை வாசித்தபோது எனக்கு நினைவில் வந்தான். ஒவ்வொரு இதழிலும் ஒவ்வொரு கதையாய்த் தனது பங்களிப்பை வழங்கியிருக்கிறார் ஷோபாசக்தி. அம்மாவின் சிறப்புகளுடன் அவரது கதைகள் மின்னுகின்றன.

நல்ல வாசகரான குலசிங்கம் எழுதியது போன்று, 'எலிவேட்டை'யுடன், அ.இரவியின் 'மகிந்தாவின் சாவு' நல்ல கதைகள். இவ்வாறு கூறுவது ஏனைய கதைகள் மோசமான கதைகள் என்ற கருத்தில் அல்ல. இவையிரண்டும் நீண்ட நாட்களுக்கு நினைவில் நிற்கக்கூடிய கதைகள். யுத்தம்

எல்லாத் தரப்பினரையும் பாதிப்பதையும், மனித விழுமியங்கள் அர்த்தமிழந்து போவதையும் இரு கதைகளுமே பேசுகின்றன. 'மகிந்தாவின் சாவு' வேறு பாணியில் சொல்லவந்த விடயத்தைச் சொல்கிறது. குழல், இரு இனங்களுக்கிடையே தூய்மை நச்சு விதைகள் பற்றி சாந்தனின் 'ஒட்டுமொ' கதைக்குப் பிறகு 'மகிந்தாவின் சாவு' கதையிலேயே அழகாகத் தரிசிக்க முடிந்தது. (வேறும் பல கதைகள் வந்து நான் வாசிக்கக் கிடையாது போயிருக்கலாம்.) 'மகிந்தாவின் சாவு', ஓர் அழுத்தமான சமையை வாசிப்பவர் மனதில் ஏற்படுத்தக்கூடிய விதத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது. இவை இரண்டுமே மொழிபெயர்க்கப் படக்கூடிய கதைகள்தான். முக்கியமாகச் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட வேண்டிய கதைகள். ஆயினும் 'மகிந்தாவின் சாவு' கதையில் வரும் சில சம்பவங்கள் (ஆனையிறவுத் தாக்குதல் என நினைவு) கதைக்கு ஒரு 'டொக்குமெண்டரி'த் தன்மையைக் கொடுக்கின்றன. இது கதைக்குச் சற்றே ஊறுவினைவிப்பதாய்த் தோன்றுகிறது.

இரண்டாம் இதழில் வந்த கருணாஹரமூர்த்தியின் 'பகையே ஆயினும்', மூன்றாவது இதழில் வந்த சிவலிங்கம் சிவபாலனின் 'மலர்வு' ஆகிய கதைகள் கிட்டத்தட்ட ஒரே விடயத்தையே பேசுகின்றன. எனினும் இருவரது படைப்பாற்றலும் நன்கு வெளிப்பட்டுள்ளன. ஆயினும் கருணாஹரமூர்த்தி எழுதிய 'அகதி உருவாகும் நேரம்' போன்று மேலும் அவர் படைக்க வேண்டும் என்பது எனது விருப்பு. தமிழகத்துக்கே உரித்தான (தமிழ்ச்) சொற்களை அவர்கள் தமது படைப்புகளில் பயன்படுத்தும். எமது உணர்வுகளை எமது தமிழில் நாம் எழுதலாம்தானே. நல்ல (ஈழத்துக்) கதைகளில், தமிழகத்துக்கே உரித்தான சொற்கள் இடம்பெறுவது ஏதோ நெருடுகிறது.

குடை, அடச் சீ மறந்தே போய்விட்டேன், எனக்கும் நடக்கக்கூடிய கதை. இயல்பான வார்த்தைகளில் சாதாரண மானுடத் தவிப்பைப் படம்பிடித்திருக்கிறார் பிரதீபன்.

புலனனின் கதை கிட்டத்தட்ட ஒரு பயணக்குறிப்புப் போல வந்துவிட்டது. வீட்டுக்காரருடன் ஒட்டியும், ஒட்டாமலும் மாதிரியான ஓர் உறவு, புத்திளமையைத் தாண்டும் காலங்களில் பலரிடமும் (முக்கியமாக ஆண்களிடம்?) இருக்கும். அது கதையில் நன்கு பதிவாகியிருந்தது. ஆனால், பிரிவு என்கிற மாபெரும் துயரம் கதையில் எங்கோ தவறிவிட்டது.

பார்த்திபனின் 'ஒரு பிரஜை ஒரு நாடு' எனக்கு(ம்) அம்பையின் கதையை நினைவுபடுத்தியது. பார்த்திபன் வேண்டுமென்றே அதைப் 'பிரதி செய்திருப்பார்' என்று நான் நம்பவில்லை. ஏனெனில் இவ்வாறான அனுபவங்கள் உலகத் தன்மை உடையவை. அதிலும் தற்போதைய ஈழத்துச் குழல் இந்தக் கதைக்கு ஒரு நம்பகத் தன்மையைக் கொடுக்கிறது. ஒருவேளை அம்பையின் கதை பார்த்திபனுக்குக் கிடையாமற்கூட இருந்திருக்கலாம். ஆயினும் பார்த்திபனின் ஏனைய பல படைப்புகளுடன் ஒப்பிடுகையில் இதில் செய்நேர்த்தி குறைவு என்றே சொல்வேன்.

இரண்டு மொழிகளின் புலமை பெற்றவர்கள் தமது சமூகத்திற்கு வழங்கக்கூடிய முக்கிய பங்களிப்பு மொழிபெயர்ப்பு. இந்த இளவயதிற்கு தனது மொழிபெயர்ப்பு முயற்சியில் ஈடுபட்ட சந்திரிகா சண்முகராஜா பாராட்டுக்குரியவர். மூலமொழியில் ஒரு படைப்பு ஏற்படுத்தும் தாக்கத்தை மொழிபெயர்ப்பு ஒருபோதும் ஏற்படுத்தாது என நம்புகிறவன் நான். எனினும், மொழிபெயர்ப்பு உலகம் முழுவதும் வாழ்கின்ற மக்களின் தேவையாக இருக்கிறது. இவரைப் போன்று பலர் இந்த முயற்சிகளில் ஈடுபட வேண்டும்.

முதல் இதழில் வந்த மறுபிரசுரமான 'தேர்' கதையைக் காட்டிலும், இரண்டாவதில் வந்த வண்ணதாசனின் கதை

உயர்ந்து நிற்கிறது. முதலாவது மறுபிரசுரம் செய்யத் 'தேர்'வானதே தவறு என நம்புகிறேன். மனிதர்களைக் காட்டிலும் மனிதர்களின் படைப்பு உயர்வானது என்று நம்புவது அடிமுட்டாள்தனம். மூன்றாவது இதழில் வந்த 'ஜோசியனின் ஒரு நாள்' கதை சுவாரஸ்யமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நேரடியாக மொழிபெயர்த்திருந்தால் இத்தனை அழகாக வந்திருக்குமோ தெரியாது.

மூன்றாவது இதழில் மறுபிரசுரமான 'தேவதைகளின் தேவைகள்' வாசித்துமுடித்தபோது ஒன்றும் தெரியவில்லை. பிறகுபிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் நெஞ்சு வலிக்கிறாற்போல் ஒரு உணர்வு. அந்தச் சிறுவனுடன் அருகில் இருக்கவேண்டும் போல ஒரு உந்தல். ஏனென்று புரியவில்லை. அதிகமாய் அறியப்பட்ட எழுத்தாளர்களைக் காட்டிலும், இப்படிப் புதியவர்கள் திடீரென்று அற்புதமான படைப்புகளைத் தருகிறார்கள். பெருமிதமாக இருக்கிறது. கடைசியில் அந்த 'சேர்' இருக்குமிடத்தில் நான் கற்பனையில் இருந்து பார்த்தேன். நடுங்கத் தொடங்கியது. இதற்குமேல் என்ன சொல்ல?

பொறி நல்ல கரு. கதையாக வந்ததைவிட, வானொலி நாடக வடிவில் இது பொருத்தமாய் இருந்திருக்கும். அது தொடங்கும் விதமும் முடியும் விதமும் வானொலிக்கே இது அதிகம் பொருத்தமானதென உணர்த்துகின்றன.

அனேக கதைகளில் கையாளப்பட்ட விடயங்களில் இருந்து வேறுபட்ட விடயத்தை ஒட்டமா வடி அறபாத் கையாண்டிருக்கிறார். காதல், பேசப்படக்கூடாத ஒரு விடயம் மாதிரிப் பலரால் சொல்லப்படுகிறது. முக்கியமாக எழுது குழல் அதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். ஆனாலும், காதலும் இருக்கத்தான் போகிறது, காதலின் வேதனைகளும் இருக்கத்தான் போகின்றன. நானறிந்தவரையில் ஒட்டமாவடி அறபாத் அதிகமாக எழுதிக் குவிப்பவர். அதனாற் சில சமயங்களில் அவரது படைப்புகள் சோர்ந்துவிடுகின்றன. அந்த விபத்து இந்தக் கதைக்கு நேர்ந்ததாய்த் தெரியவில்லை.

யமுனா ராஜேந்திரனின் ஆளுமை விமர்சனத் துறை சார்ந்தது. அதற்காக அவர் சிறுகதை படைக்கக் கூடாது என நான் கூறவில்லை. ஆனால், அவரது 'ஞாபகம்' கதை கவனத்தைப் போதியளவு ஈர்க்கவில்லை. ஒருவேளை எனது ரசனை மட்டம் அவரது கதையுடன் பொருந்தவில்லையோ தெரியவில்லை.

நா. கண்ணனின் வாசிப்பு அதிகம். அதனாலேயே 'ஒன்றுமில்லாத' மாதிரித் தோற்றம் தருகிற விடயத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதைக் கதையாக்கித் தர அவரால் முடிந்திருக்கிறது. கதை ஒரு தளத்திலும், கதையைச் சுற்றிய விவாதம் இன்னொரு தளத்திலுமாக நகர்வதை இந்தக் கதையிற் காணமுடிகிறது. ஒரே விடயத்தை இருவர் பார்க்கும் வெவ்வேறு பார்வைகள் இந்தக் கதையில் அற்புதமாய் வருகின்றன. ஜேர்மனியப் பெண்ணான 'அவளுக்கு தன் தந்தையர்கள் முன்னோர்கள் செய்த கொடுமைகள் முன்னின்றன. ஆதரவு அற்ற யூத இளைஞர்களும், நாடோடி இனத்தவரும் ஈவு இரக்கமில்லாமல் கொலை செய்யப்பட்டது மாறாத பழியாய் உள்ளே நின்றது. அவன் தூக்கும் சிலுவையாய் அவள் நாட்டுச் சரித்திரம் இருந்தது. இவ்விளைவுடன் வாழ்வது அப்பாரத்தைக் குறைக்கும் எனத் தோன்றியது. சரேஷ்குமாருக்கு வெள்ளைக்காரச்சிணைப் படுக்க வைப்பதில் பெருமிதம் இருந்தது.'

OOOOOOOOOO

முதலாவது இதழில் இருந்து அமைப்பிலும், வடிவத்திலும் 'அம்மா' முன்னேறியுள்ளாள். ஆனால் எழுத்துப் பிழைகள் மிக

அதிகம். சில இடங்களில் கருத்தே தவறிவிடுவதுபோன்று எழுத்துப் பிழைகள் உறுத்துகின்றன. சில சமயங்களில் சில குறிகளை எழுத்தாளர்கள் வேண்டுமென்றே தவிர்ப்பது வழக்கம். 'அம்மா'வில் அதுதான் நடக்கிறதா அல்லது எழுத்துப் பிழையா என்று பல இடங்களிற் குழப்பம் ஏற்படுகிறது. கண்ணிப் பதிப்புச் செய்பவர்கள், ஒரிரு மணி நேரத்தை அதிகம் செலவு செய்தால் வாசகர்களுக்குச் சிரமம் தீரும். கண்ணிகளிற் பதிப்பிக்கத் தொடங்கிய நாட்களில் இருந்து, எழுத்துப் பிழைபற்றிய கரிசனை பரவலாகவே குறைந்துவிட்டது போலும். கடைசி 'பொம்மை' இதழில் 'மருதநாயகம்' படம் பற்றி ஒரு கட்டுரை இப்படித் தொடங்குகிறது: "அம்மா.... யுத்தகலத்திலிருந்து வாயில் நுரைபொங்க,...". முதல் வரியிலேயே சிரிக்க நேர்ந்தால், பிறகு?

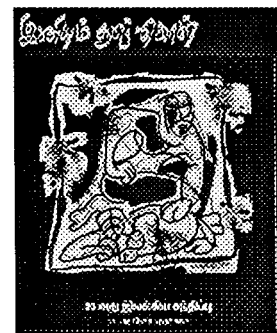
வாசகர் கடிதங்களுக்கு அதிக பக்கங்கள் ஒதுக்குவது நியாயமானது. கதைகள் பற்றிய விவாதங்கள் மிக அவசியம். ஆனால், படைப்பாளிகளே பெரும்பாலும் கடிதங்களை எழுதுவது ஏனோ நெருடுகிறது. வாசிப்பவர்கள் எல்லோரும் கதைகளை விமர்சிக்க முனைவது நல்லது.

சிறுகதைக்கு மாத்திரம் எனச் சஞ்சிகை ஒன்று முன்பு வந்தறியேன். 'அம்மா' சிறுகதைக்கும், அதுபற்றிய விவாதத்துக்கும் மாத்திரமென இருக்கட்டும். ஏனைய சஞ்சிகைகளிற் சிறுகதைகள் வருகையில் அவை கவனமாகப் பேணப்படுவது அரிது. நல்ல சிறுகதைகளின் தொகுதியாக 'அம்மா' பேணப்பட வாய்ப்பு அதிகம்.

இருமாத இதழாக இருப்பதற் பல சிரமங்கள், பொருளாதாரம், நல்ல படைப்புகளைப் பெறுவதற் சங்கடம் என. 'அம்மா' காலாண்டிதழாய் வருவது பொருத்தம் உடையது. அடுத்த வருடம் தொடங்குமுன்பே, அடுத்த வருடத்திற்குரிய இதழ்கள் வரும் திகதிகளையும் (உ+ம்: ஜனவரி15, ஏப்ரல்15 இப்படி), ஒவ்வொரு இதழுக்கான படைப்புகள், கடிதங்கள் வந்துசேரவேண்டிய கடைசித் தேதியையும் (உ+ம்: டிசம்பர்25, மார்ச்25 இப்படி) அறிவித்தால் வாசகர்கட்கும், படைப்பாளிகட்கும் இலகுவாக இருக்கும். இதழ் தொடர்பாய்த் திட்டமிட்டு வேலைசெய்யவும் முடியும், சிந்தியுங்கள்.

இளவாலை விஜயேந்திரன்,
Odvar Solbergsvei 80,
0970 Oslo, Norway.

இனியும் சூல்கொள்

23 வது இலக்கியச்சந்திப்பையொட்டி
வெளியிடப்பட்ட மலர் (பக்.160)
தொடர்புகளுக்கு :
S. Pushparajah, 7, Rue Racine,
95140 Garges les Gonesse, France.

மொழிபெயர்ப்பு “யாவரும் கேளிர்”

- ச.சச்சிதானந்தம்

“ Translation is both a craft and an art, that is to say it involves an accurate and controlled manipulation of language, tempered by a degree of freedom, imagination and creativeness.”

“யாவரும் கேளிர்” என்றல்லவா வரவேண்டும் ! “யாவரும் கேளிர்” என்று வந்திருக்கிறதே? எழுத்தைப் பெயர்த்தது தப்பா அல்லது கருத்தைப் பெயர்த்தது தவறா? நாம் அனைவரும் பல காலமாக அறிந்தவற்றில் இராமாயணமும் மகாபாரதமும் முதலிடம் வகிக்கின்றன. இவை பலமுறை -பலரால் - பல வகையாக வடமொழியிலிருந்து தழுவுவதாக தமிழுக்கு திராவிட மொழிகளுக்கு கொண்டு வரப்பட்டவை . “கதாஞ்சலி” ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதினால் தான் ரவீந்திரநாத் தாகூருக்கு நோபல் பரிசு கிடைத்தது. ஷேக்ஸ்பியரின் படைப்புகள் உலகமொழிகளில் மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்ட பின்னர் தான், காதலில் “ரோமியோ -ஜூலியட்” பற்றி உலகத்தினருக்கு பரவலாக தெரியவந்தது. மாக்சிம் கோர்க்கியின் “தாய்” ரஷ்ய மொழியில் இருந்து தமிழுக்குக் கொண்டு வரப்படவில்லை என்றால் நமக்கு அந்த நாவல் தெரிய வந்திருக்குமா என்பது ஐயத்துக்கு உரியதே.

உலகம் ஒரு கொள்வனவுச்சமுதாயம். இது தகவல் கொள்வனவுச் சமுதாயமாக உருமலர்ந்து வரும் இந்நாளில், மொழிபெயர்ப்பு நமக்கு ஓர் வரப்பிரசாதம் என்று தான் சொல்ல வேண்டும்! ஒருவரை ஒருவர் அறிந்து கொள்ள விரும்புதல் : ஒருவர் பெற்றுள்ள சிறப்பினை, முன்னேற்றத்தினை தமதாக்கிக் கொண்டு தாமும் முன்னேற முயற்சித்தல் போன்ற அடிப்படைக் காரணங்களால் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்று வருகின்றது மொழிபெயர்ப்பியல் அறிஞர்கள், சிந்தனையாளர்கள், கண்டு பிடிப்பாளர்கள், புலவர்கள் என்போர் எல்லாம் எல்லா மொழியினரிலும் தோன்றுகின்றனர், அவர்களின் சிறப்பு நோக்கி உலகம் அவர்களை அறிகிறது; புகழ்கிறது. அவர்களின் திறமைகளை, சிறப்புக்களை தெரிந்து கொள்ள மொழிபெயர்ப்புகளே உதவுகின்றன.

உலக மொழிகளில் மிகுதியான மொழிபெயர்ப்புப் பெற்றது விவிலியமே (The Bible) தமிழுக்கு முதலில் வந்த மொழிபெயர்ப்பு நூல், இது 1774 ல் J . P. Popricios ஆல் தமிழ்ப் படுத்தப் பட்டது. தமிழில் இருந்து பிற மொழிகளுக்கு முதன் முதல் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது திருக்குறள். இது 1595 ல் மலையாளத்துக்கு ராமவரம் கவிராஜனால் கொண்டு செல்லப் பட்டது. திருக்குறள் 25 மொழிகளில் 122 மொழிபெயர்ப்புக்கு உள்ளாகி இருக்கிறது. இது ஆங்கிலத்தில் ஐம்பது, பிரெஞ்சில் எட்டு, ஜெர்மனில் ஐந்து மொழிபெயர்ப்புக்களையும் கொண்டிருக்கிறது. அண்மையில் 'Booker Prize' இந்திய பெண் எழுத்தாளரான அருந்ததிராய்க்கு வழங்கப்பட்டது. இப்பெருமைபெற்ற இவரின் கிராமியசோகக் காதல்கதை - நாவலான 'The God of small things' இதுவரைக்கும் 27 மொழிகளில் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இந்நாவலை 3.5 கோடிக்கு 'Harper Collins' வெளியீட்டுகின்றவனம் வாங்கியிருந்தது.

. T was brillig, and the slithy
toves
Did gyre and grimble in the
wabe:
All mimsy were the
borogroves,
And the mome raths
outgrabe

Il briligue: les tóves
lubricillieux
Se gyrent en brillant dans le
guave
Enmimés sont les
gougebosqueux
Et le momerade horsgrave.
ausgraben.

Esbrilligwar. Dieschlichtein
Toven
Wirrtten und wimmelten in
Waben
Und aller -mümsige
Burggoven
Die mohmen RÄth'

மொழிபெயர்ப்பு என்பது மொழி, பெயர்ப்பு எனும் இரு சொற்களின் இணைவினால் பிறந்தது, ஒரு மொழியிலிருந்து இன்னொரு மொழிக்கு சொல்லுக்குச் சொல்பெயர்த்து அடுக்கிவைப்பது அல்ல மொழிபெயர்ப்பு . வாக்கியங்களிலுள்ள சொற்களுக்கு மற்ற மொழியில் இருந்து நேரான சொற்களைக் கொண்டு வாக்கியங்களை அமைத்து விடுவதும் அல்ல. மேலே காட்டப்பட்ட மும்மொழிச் செய்யுள்களில் -ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, ஜெர்மன் மொழிகளுக்கு இடையிலான சொல் ஒற்றுமைகளை ஒப்பிடமுடிகிறது, ஆனால் இங்கே பொருட் சமநிலை (Semantic equivalence) இல்லை. ஒவ்வொரு மொழிக்கும் ஒரு அமைப்பு இருக்கிறது, அந்த அமைப்பு மொழிபெயர்ப்பின் போது கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும்

விளம்பரம் ஒட்டாதே

NO BILL POSTING DEFENSE D'AFFICHER

BEKLEBEN VERBOTEN

“மழை கணக்கு வழக்கில்லாமல் பெய்கிறது” என்பதை சொல்லுக்கு சொல் பார்த்து , “Raining is raining without arithmetics and cases “ என மொழிபெயர்ப்பு செய்தால், அது வேடிக்கையானதாக இருக்கும் ! ஆனால் ஆங்கிலத்தில் “ It's raining cats and dogs” என வரும், இந்த ஆங்கில வாக்கியத்தை பிரெஞ்சில் சொல்லுக்குச் சொல் பெயர்த்தால் “ Il pleut des chats et des chiens ”, என அமையும் ! இப்படி அமைந்தால்..... அது பிரெஞ்சு மொழி அமைப்பை சரியாக விளங்கிக் கொள்ளாததை வெளிப்படுத்தி நிற்கும். அதைத் தமிழ்ப் படுத்தினால் “மழை பூனையும் நாடியாக பெய்கிறது” என அமையும் . இந்த அமைப்பு விகடகவிச் சிரிப்பை ஏற்படுத்தும். “ Il pleut à verse ” என வருவதே சரியானது , இதை “ es gießt in Strömen என ஜெர்மன் மொழிக்குரிய இணைமொழிபெயர்ப்பாகக் கொள்ளலாம்.

Love learning என்பதை சொற்றொடராக எடுத்தால் காதல் படிப்பு எனப் பொருள்படும், அதை வாக்கியமாக எடுத்தால் வித்தை விரும்பு (ஆத்தி சூடி) எனப் பொருள் வரும் முதலாவதில் பெயரடையாகவும் (adjective), இரண்டாவதில் வினையாகவும் (verb) வருகிறது love. முதலாவது சந்தர்ப்பத்தில் வரும் love அடிப்படையில் பெயர்ச்சொல்லே. அது இங்கே பெயராக வரும் learning ஐ விஷேடிப்பதால் பெயரடையின் தொழிலைச் செய்கிறது. ஒரு சொல்லின் பொருள் தந்த மொழியில் என்றாலும் இடம், பொருள்,

ஏவல் ஆகியவற்றிற்கு ஏற்ப வேறுபடும். பாரிசில் சிலர், *Phonétique* (nf) என்ற பதத்தை தப்பாக எழுதுவது மாத்திரம் அல்லாமல், அதற்கு உச்சரிப்பு எனும் தமிழ்ப் பதத்தை தவறுதலாவும் கையாளுகிறார்கள். *Prononciation* (*Pronunciation*) என்பதற்கும், *Phonétique* என்பதற்கும் வேறுபாடு உண்டு. மொழிநிலை வழி பார்த்தாலும் சரி அல்லது மொழியியல் நிலை வழி பார்த்தாலும் சரி, அதற்குரிய பொருள் ஒலியியல் என்பதே பொருத்தமானது ஆகும், பெளதிகவியலில் வருகிற *ஒலியியல்* (*Sound*) வேறு.

எப்பொருள் எச்சொல்லின் எவ்வாறு உயர்ந்தோர்
செப்பினர் அப்படிச் செப்புதல் மரபே. - நன்னூல்

எனவே, உண்மையில் பெயர்த்து
எழுதப்படவேண்டியது பொருளே ஆகும். ஒரு மொழியில் (மூல மொழி - the source language) உள்ள கருத்தினை மற்றொருமொழிக்கு(மாற்றுமொழி - the target language) மாற்றும் வேலையே மொழிபெயர்ப்புக்கு கொடுக்கும் அடிப்படை விளக்கம் ஆகும். இக் கலை இலகுவான காரியம் அல்ல. மொழிபெயர்ப்பில் இறங்குபவருக்கு மூலமொழியிலும், மாற்றுமொழியிலும் பரந்த அறிவு, ஆழ்ந்த அறிவுடன், அவ்வவ் துறைகளிலும் சிறப்பான அறிவு, இருக்கவேண்டும். அப்போதுதான் மூலத்தின் கருத்துக்களை நன்கு புரிந்து கொண்டு தவறு நிகழாதபடி மொழிபெயர்க்க இயலும். பிரான்சில் தமிழ்- பிரெஞ்சு மொழிபெயர்ப்புக்கு பொதுவாக பாண்டிச்சேரித் தமிழர்களே உத்தியோகபூர்வமாக அழைக்கப்படுகிறார்கள், இலங்கைத் தமிழை சிலர் சிலசமயங்களில் - முக்கிய சந்தர்ப்பங்களில் தவறாக அல்லது தெளிவு இல்லாமல் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்கள். சில கர்ப்பிணிப் பெண்கள் "நார்க்கை குத்துது" என வேதனையை சொல்லும் போது, "வயிற்று வலி" என பிரெஞ்சில் கருத்துப் பெயர்த்து விடுகிறார்கள். இது போன்று நிறைய நடைமுறைச் சம்பவங்கள் உண்டு. இருவர் பேசிய மொழிகளும் தமிழ் தான், ஆனால் சில சொற்களுக்கு இருவர் தமிழிலும் பொருள் வித்தியாசம்! இந்தியத் தமிழில் ரொட்டி என்றால், அது இலங்கைத் தமிழில் பான் எனப்படுகிறது, இரண்டாவது தமிழில் ரொட்டி எனும் போது, அது முதலாவது தமிழில் சப்பாத்தியைக் குறிக்கிறது. இதே பிரச்சனை பிரித்தானிய ஆங்கிலத்திலும் அமெரிக்கன் ஆங்கிலத்திலும் இருக்கிறது. *Mad* என்பது பி. ஆங்கிலத்தில் *Crazy* எனவும், அ.ஆங்கிலத்தில் *Angry* எனவும் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது.

பிற மொழிகளில் உள்ளவற்றை தமிழுக்கு புதுவரவாக்கும் போது, பழைய சொற்கள் புதுப்பிக்கப் படவேண்டும். புதுச்சொற்கள் புனையப்பட வேண்டும். காலத்திற்கேற்ப உருவாகும் சொற்கள் மொழிக்கு புதுப்பொலிவைச் சேர்க்கும். இவ்வாறு செய்யும் கால் பொருட் பெறுமதி (*Semantic value*), சொற் பிறப்பு (*Etymology*) முதலியன பிரயோகிக்கப்பட வேண்டும். இலகிளி, புகை வண்டி போன்றவை *தூவல்* (*பேனா*), *தொடர்வண்டி* (*ரெயின்*) என மாற்றம் பெற்றுள்ளன. *பேனா* என்பது *Pen* எனும் ஆங்கிலச் சொல்லின் தமிழ் வடிவம், ஆனால் *Pen* என்பது லத்தீனில் *புறவை இறகைக் குறிக்கும்* *Penna*வின் மூலம் ஆகும். வேற்று மொழி வார்த்தைகளுக்கு படைக்கப்பட்ட பதங்கள் தமிழர்கள் அனைவர்களாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படத் தக்கதாக அமைய வேண்டும். ஈழத்தில் ஏற்பட்ட விடுதலைப் போராட்டத்தினால், ஈழத்தமிழில் புதுச்சொற் புனைவுகள் குறிப்பாக, போர் சம்பந்தமான - *உலங்குவானூர்தி*, *எறிகணை*, *துருப்புக்காவி*, *வல்லுறவு* முதலான பதங்கள் உருவாக்கம் பெற்றுள்ளன.

தமிழ் மூலம் பிரெஞ்சு கற்பதற்கென முறைசார் கல்வி முறையில் முதலில் எழுதப்பட்ட
"Le français à l'usage des Tamouls - தமிழருக்கான பிரெஞ்சு மொழி வழிகாட்டி" இருமொழி நூலிலும் - 1 பிரெஞ்சு இலக்கணப் பதங்களுக்கும், "பிரான்ஸ் நாடும்

பிரெஞ்சு மக்களும்" நூலிலும் - 2 சமூகவியல் தொடர்புடைய புதிய தமிழ்ப் பதங்களை அறிமுகம் செய்திருக்கிறேன். / *diphongue* - *சூயிர்த் தனியொலி*, *article* - *பால்*, *எண் குறியீட்டுச்சொல்*. 2. *père biologique* - *உயிரியல் தந்தை*, *cunnilingus* - *பெண்குறி வாயின்பம்*. *article* என்பதற்கு சார்புச்சொல் என நான் எழுதிய "UP TO DATE ENGLISH" நூலில் தமிழ் கொடுத்திருக்கிறேன். அதேபோல் *apostrophe* க்கு *எழுத்தெச்சக்குறி* என ஆங்கிலத்துக்கும், *உயிர்க்குறைக்குறி* என பிரெஞ்சிலும் நான் எழுதிய "A Comparative Study of English and French - L'étude comparative de l'anglais et du français" நூலில் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்

தொகுத்தல் விரித்தல் தொகை விரி மொழிபெயர்த்து
அதர்ப்பட யாத்தலொடு அனை மரபினவே- தொல்காப்பியம்.

மொழிபெயர்ப்புக்கள் மிக அதிகமாக இலக்கியத்துறையிலேயே செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆரம்ப காலத்தில் இலக்கியங்களில் மட்டும் காணப்பட்ட நிலை இக்காலத்தில் அறிவியல், சட்டம், பொருளாதாரம், சமயம், கலைகள், தொழில்நுட்பம் எனப் பல்வேறு துறைகளிலும் காணப்படுகிறது. ஒவ்வொரு துறைக்கும் ஏற்ப மொழிபெயர்ப்பு மாறுபடும். எல்லாத் துறைக்கும் ஒரே அளவுகோலினை பயன்படுத்துதல் பொருந்தாது. துறை எதுவாக இருந்தாலும் மூலமொழியில் இருந்து மாற்றுமொழிக்கு பெயர்க்கும் கால்,

முரண்பாடு தவிர்த்தல்,

எளிமை, தெளிவு,

விளக்கம்,

தன்வயமாக்கல்,

மூலநூலார், மூலநூல் அறிமுகம் ஆகிய

மொழிபெயர்ப்பியல் அடிப்படைக் கூறுகள் கருத்தில் கொள்ளப்படல் வேண்டும்.

மொழிபெயர்ப்புக்களில், உண்மைமொழிபெயர்ப்பு, உரைநடை வடிவ மொழிபெயர்ப்பு, சுருக்க மொழிபெயர்ப்பு, தழுவல் மொழிபெயர்ப்பு, எழுத்துப் பெயர்ப்பு என சில பகுப்புக்கள் உண்டு. உதாரணமாக *கம்பராமாயணம் வால்மீகி ராமாயணத்தின் தழுவல்* : *ராமாயணத்தின் மூலநூலாசிரியரான வால்மீகியை விட மொழிபெயர்ப்பாளரான கம்பனின் புலமையே கணிக்கப்படுகிறது, மூலத்தைத் தேவைக்கு ஏற்ப, விருப்பத்திற்கு ஏற்ப மாற்றி அமைத்தலை கம்பராமாயணத்தில் காணலாம், ராமனையும், சீதையையும் புகழ்வது கம்பரசத்தில் அதிகம்! ஆராதனா ஹிந்திப் படத்தின் தழுவல் தான் சிவகாமியின் செல்வன், இது ஹிந்திச் சூழலில் இருந்து தமிழ்ச் சூழலுக்கு ஏற்ப தழுவல் அமைக்கப்பட்டது. காதல் தந்த தோல்வியினால் குடிகாரன் ஆன ஒருவனின் காதல் சோகக் கதை படம் என்றவுடன் நமக்கெல்லாம் நினைவுக்கு வருவது *தேவதாஸ்* படம், இது தெலுங்கில் எடுக்கப்பட்டு, பின்னர் தமிழுக்கு குரல் மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்டதே.*

"மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்
ஆகுல நீர் பிற." - குறள்.

1. G. U. Pope

Spotless be thou in mind, this only merits virtue All else were pomp of idle sound no real worth can claim."

2. W.H. Drew. John . Lazarus

" Let him who does Virtuous deeds be of Spotless mind to that extent is virtue all else is Vain show."

3. S.R. V.Arasu

" Virtue is nothing but becoming pure in mind, The rest is nothing but empty and pompous noise "

4. Kasturi Sreenivasan

" Be pure in mind, its virtues claim All else is only vain acclaim "

இக்குறளுக்கு நான்கு ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மூல நூலாரின் பொருளை நன்கு புரிந்து கொள்ளாவிடில் மொழிபெயர்ப்பில் தவறுகள் நிகழ்கின்றன.

மொழிபெயர்த்த ஆசிரியர் சொற்களை என்ன பொருளில் எடுத்துக் கொள்கிறாரோ, அதற்கு ஏற்ப அவரின் பெயர்ப்பு அமைந்து விடுகிறது. இந்நான்கு மொழிபெயர்ப்புகளும் நான்கு விதமாக புரியப்பட்டுள்ளன

கருத்து வளர்ச்சி, அறிவு வளர்ச்சி, ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்ளுதல், அறிமுகம் கொள்ளுதல் ஆகியன மொழிபெயர்ப்பின் நோக்கங்களாக உள்ளன. கருத்து வளர்ச்சி, அறிவு வளர்ச்சி, என்பன அறிவியல், பொருளாதாரம், வரலாறு போன்ற மொழிபெயர்ப்புகளில் முதன்மை ஆகின்றன. ஒருவரை ஒருவர் அறிமுகம் கொள்வதனையும், புரிந்து கொள்வதனையும் இலக்கியம் மற்றும் மதம், கலை மொழிபெயர்ப்புகள் அடிப்படை கொள்கின்றன.

தமிழ் மொழி பிற மொழிகளில் இருந்து ஏராளமான இலக்கியச் செல்வங்களை பெற்றிருக்கிறது. பெற்றுக்கொண்டதும் அல்லாமல் கொடுத்தும் இருக்கிறது. கொடுத்ததை விட வாங்கிக் கொண்டது தான் அதிகம். தமிழில் சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை, உரைநடை போன்ற துறைகள் ஏற்படவும், மறுமலர்ச்சி அடையவும் பிற மொழியில் இருந்து வந்து புருந்த நூல்கள் துணை புரிந்தன. தமிழில் இதுவரை சுமார் நூற்பத்தைந்து மொழிகளின் அறிவியல் இலக்கியப் படைப்புகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன எனத் தெரியவருகிறது. தமிழில் இருந்தும் சுமார் முப்பது மொழிகளில் எழுநூறுக்கும் அதிகமான மொழிபெயர்ப்புகள் தோன்றி உள்ளன. பிற மொழிகளில் இருந்து தமிழுக்கு புருந்தவற்றுள் ஆங்கிலம், வடமொழி, வங்காளம், ரஷ்ய ஆகிய மொழி நூல்களே மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் ஆங்கிலம் பரவலாக எல்லாத் துறைகளிலும் மொழிமாற்றம் அடைந்துள்ள சிறப்பைப் பெறுகிறது. வடமொழி பக்தி இலக்கியங்களிலும், வங்காளம் நாவல், சிறுகதை போன்றவற்றிலும், ரஷ்யமொழி நாவல், சிறுகதை, அரசியல் ஆகியவற்றிலும் மிகுதியாக மாற்றம் பெற்றுள்ளன.

பிரெஞ்சு தமிழ் மொழிகளின் கொண்டு கொடுப்பனவுகள்: தமிழிலிருந்து பிரெஞ்சுக்குப்போனவை..... திருக்குறள், சீவகசிந்தாமணி, பரிபாடல், திருவாசகம், காரைக்கால் அம்மையார், ஆண்டாள் திருப்பாவை, கந்தபுராணம், நான் சீவவாதக்கட்டளை, நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை, கம்பராமாயணம்.

பிரெஞ்சிலிருந்து தமிழுக்கு வந்தவை: நாவல் : Les Misérables (V.Hugo) ஏழைபுடும்பாடு L"homme qui riz இனிச்சவாயன்; Thérèse (E.Zola) திரேசா; புநசுஅயெட சுரங்கம் ; Le Petit Prince (A.Exupiry) குட்டி இளவரசன்; L"étranger (A.Camus) அந்நியன்

நாடகம் : Tartuffe (Molière) நபவஞ்சகன் பைத்திராக்கப்பட்ட குடிசாரன் (Le Médecin Malgré Lui) என்னும் மொலியேரின் (MOLIÈRE) நாடகம் பிரெஞ்சிலிருந்து தமிழுக்கு என்னால் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டது.

சிறுகதை : Balzac ன் மனைவி அமைவதெல்லாம், மோப்பாசானின் கதைகள்,(அகிலன்) வோல்தெயர் முதல் மோப்பாசான்வரை (டி.என். ராமச்சந்திரன்)

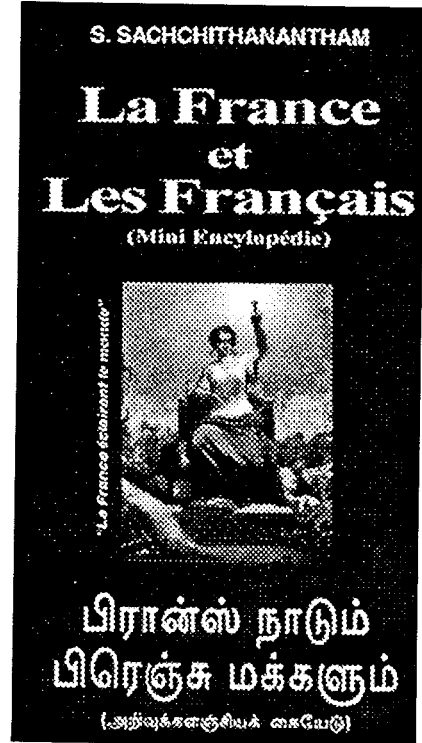
உலக அறிவு பெறுவதற்கு மொழிபெயர்ப்பு அவசியமானது, அறிவியல் தொழில் நுட்ப வளர்ச்சி உலக நாடுகளிடையே நெருங்கிய தொடர்பினை ஏற்படுத்தியது போல் மொழிபெயர்ப்புத் துறையின் வளர்ச்சி பல மொழி மக்களிடையே நெருக்கத்தை உண்டு பண்ணுகிறது. உலகப் புகழ் பெற்ற பிரெஞ்சுப் புரட்சி ஆழ - அகலமாக அறிவதற்கு நேரடியான மொழிபெயர்ப்பு தமிழில் இன்னும் வரவில்லை. இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசு பிரெஞ்சு மொழிக்கே அதிகம் கிடைத்திருக்கிறது. இம் மொழியின் இலக்கியப் படைப்புகள் தமிழில் மொழிபெயர்த்தால், அது தமிழுக்கு புதுவரவாக - நல்வரவாக இருக்கும். விஞ்ஞான அறிவியல், உலக அறிவியல் நூல்கள் குறிப்பாக "அண்டப் பெருவெடிப்புக் கொள்கை" (The Big Bang theory),

பண்பாடு, மொழியியல் தொடர்பாக தமிழில் தாமதமாகவே மொழிபெயர்ப்புகள் செய்யப்பட்டன. இது போன்ற குறைபாடுகள் நீங்க நிறைய நூல்கள் தமிழுக்குக் கொண்டு வருதல் நமக்கு பயன் பாடாக இருக்கும். எனக்குத் தெரிந்ததை விட மொழிபெயர்ப்பு ஆக்கங்களில் என்ன இருக்கப் போகிறது "என நாம் நினைக்கும் அலட்சியப் போக்கை மாற்றுவோம் எனில், அதனால் பல தகவல்களை நாம் அறிந்து கொள்ள முடியும். வானொலி கேட்கிறோம், தொலைக்காட்சி பார்க்கிறோம், பத்திரிகை - சஞ்சிகைகள் வாசிக்கிறோம், புத்தகங்கள் - பிற மொழி நூல்கள் படிக்கிறோம், வேற்று மொழியினரிடம் பேசுகிறோம் பழகுகிறோம். நாடுகள் சில பல போகிறோம், இதனால் நெருக்கம் ஏற்பட வழிபிறக்கிறது. ஒரு நாட்டின் நாகரிகம், பண்பாடு போன்ற வற்றை ஒருவருக்கு ஒருவர் தெரிந்து கொள்ளவும் முடிகிறது. சிறப்பானவை ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதால் கருத்துக்கலப்பு பண்பாட்டுப் பரிமாற்றம் உறவில் நெருக்கம் முதலானவை எளிதாக உண்டாகின்றன. உலகம் சுருங்குகிறது. ஒருவருக்கு இன்னொருவர் தொடர்பினர், அறிந்தவர், தெரிந்தவர் ஆகிறோம். ஒருவருக்கு ஒருவர் கேள்வி - சுற்றத்தார், சிநேகிதர், உறவினர் ஆகிறோம். உலகம் முழுவதும் ஒரே தன்மையானதாக பார்க்க மொழிபெயர்ப்பு வழிகோலுகிறது.

வரப்பெற்றோம்

எஸ். சச்சிதானந்தம் அவர்களின்
"பிரான்ஸ் நாடும் பிரெஞ்சு மக்களும்"

(பக். 404)

பிரெஞ்சு நாட்டின் சிறப்புக்கள்பற்றியும், பிரெஞ்சு மக்களது பண்புகள் பற்றியும் அறிந்துகொள்ள விரும்புவர்களுக்கு பயன்தரும் நூல்

பெற்றுக்கொள்ள :
S. Sachchithanantham
34, Avenue de la Pierrerie,
77680 Roissy en Brie,
France.

திருக்கோவில் கவியுவனின்

வாழ்தல் என்பது.....

(சிறுகதைத் தொகுப்பு)

அம்பாறை மாவட்டம் திருக்கோவிலைப் பிறப்பிடமாகவும், இராசையா யுவேந்திரா என்ற இயற்பெயரையும் கொண்ட பொறியியல் பட்டதாரியான திருக்கோவில் கவியுவன் இதுவரை வீரகேசரி, சரிநிகர் பத்திரிகைகளில் எழுதிய சிறுகதைகளை நண்பர்கள் இலக்கிய அமைப்பு தொகுத்து நூலாக வெளியிட்டிருக்கிறது. கவியுவனுக்கும் இது நூலுருப்பெறும் முதலாவது வெளியீடாகையாற்போலும் முன்னுரையில் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி ஆசிரியரை நன்றாகவே தட்டிக்கொடுத்துள்ளார்.

இளம்படைப்பாளிகளின் படைப்புகளுக்கு முன்னுரை வழங்குவோர் நுனிப்புல்மேயாது படைப்பைப் பகுப்பாய்வுக்குட்படுத்துவது நல்லது. இங்கே கவியுவனின் படைப்புக்களில் உள்ள பலவீனங்கள் சற்றேறும் சுட்டப்படாமல் வெறுமனே கொம்புசீவப்பட்டிருந்தால் இளம் படைப்பாளிக்கு ஆரோக்கியமானதல்ல.

நூல் தரமானதானிலே பதிக்கப்பட்டுள்ளது. வழவழப்பான அட்டையின் முகப்பிலுள்ள படம் ஒரு வார்ப்புச்சிலை (துக்கித்திருந்து) யோசிப்பதுபோல உள்ளது. கண்ணாடிக் கண்ணாடிகள் அகப்பட்டுக்கொண்ட பறவையைப்போலும் தமிழர்தம்வாழ்வும், அதன் சோகமும் சிலையில் பிரதிபலித்து நூலைத்திறக்கவும் வாசகனையும் தொற்றிக்கொண்டுவிடுகிறது.

மொத்தமும் தொகுப்பில் பத்துச்சிறுகதைகள். பத்திலும் மரணத்தின் தூது, தொடுவான வெளிகள், உடைத்துப்போட்டதெரு விளக்கு, இனியும் ஒரு சாவு, வாழ்தல் என்பது, ஆகிய கதைகள் பேசக்கூடிய வகையில் நன்கு வார்த்தப்பட்டுள்ளன.

செவ்வந்தி கதை பாலியப்பருவத்திலிருந்தே நட்புடன் வளரும் செவ்வந்தி, சேந்தன் என்ற இரு அயலயல் வீட்டுக்குழந்தைகள் பற்றியது. செவ்வந்தி வயதிற்கு வந்ததும் அவள் படிப்பு தடைப்பட்டுப்போக தொடர்ந்து படிக்கும் சேந்தன் பல்கலைக்கழகம் போகின்றான். குழந்தைப்பராயத்திலேயே ஒருவரீது மற்றவருக்குள்ள அத்தமான் ஆகர்ஷிப்பைக் காட்ட ஆசிரியர் செவ்வந்திக்கு அம்மை கண்டபோது சேந்தனும் ஒருவரம் பள்ளிக்கூடமே போகாமல் அவளுக்குப்பக்கத்திலேயே இருந்தான் என்பது மிகை.

பொறியியல் வளாகத்திற்கு எடுபட்டுள்ள சேந்தனின் சமூகஅந்தஸ்த்து அவன் அங்கிருந்து வெளியேறும்போது மிக உயர்ந்திருக்கும். சேந்தன் அவளை மணக்கலாம் அல்லது மணக்காமலும்விடலாம். சிறுவயது முதலே ஏற்பட்டுவிட்ட ஆகர்ஷிப்பு சற்றும் குறையாதபடி வளர்ந்துவிட்ட சிறுமி செவ்வந்தி இப்போது ஜெளவனம் நிறைந்த குமரியாகி -வேலிக்கு மேலாலே மச்சான் வெள்ளமுடும் தெரிவெடுப்போ.....- எனக் கிராமத்தில் காத்து நிற்கிறாள்.

இது போன்ற கதைகள் ஏலவே தமிழில் நிறையவே சொல்லப்பட்டுவிட்டன.

நனைதலும் காய்தலும் கதையின் கருவும் ஸ்ரீதர் முதல் (சரியாக நினைவுக்கு கொண்டு வர முடியாதபடியால் படத்தின் பெயரைத்தருதலைத் தவிர்க்கின்றேன்) நடுவில் கமலஹாஸன் வரையில்(வாழ்வே மாயம்) பல பழைய சினிமாவில் எடுத்தாளப்பட்டதுதான். காதலிணையில் ஒருவருக்கு உயிர்கொல்லும் நோய் வந்துவிட பாதிப்புக்காளானவர் தன்

காதலை வாபஸ் பெற்றுக்கொண்டுவிடுவது, அல்லது மற்றவர் தன் சூழலாலேயே அவ்வாறு வாபஸ்பெற்றுக்கொண்டுவிடும் நெருக்கடிக்குள்ளாவது. புதிய ட்ரீட்மெண்டுகள் இருந்தாலேயொழிய புதியவர்கள் பழையகருக்களில் கைவைத்தல் அனாவசியம். ஆசிரியர் இக்கதைகளை எழுதாங்காலத்தில் பொறியியல் கல்லூரி மாணவனாகவுமிருந்ததால் தமிழில் அவரின் வாசிப்புப்பரப்பு குறைவாகவிருத்தல் இயற்கையே.

காற்றுக்கனக்கும் தீவு மிக நல்ல ஒரு உருவகம். ஆனாலும் அதைப்பாட்டி குழந்தைகளுக்குச் சொல்வது போல் அமைத்தது சரியில்லை. கதை நகர்வது முற்றாகப் பாட்டியின் மொழியில்லை. கதையின் தரமும் பச்சைக்குழந்தைகள் புரியும் வண்ணமாயுமில்லை.

மரணத்தின்தூது கதையில் படையினரின், தமிழ்க்குழுவினரின் தேடுதல்- விசாரணை என்பனவற்றையிட்டு அப்பாவி மக்கள் அடையும் பயம், அவஸ்தைகள் என்பன நன்கு சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன.

தொடுவான வெளிகள் கதையில் உலகில் அதிகமானோருக்கு வகுக்கப்பட்டிருப்பதைப்போல மிகச்சாதாரண வாழ்வையே அவாவும் ஒரு மாணவன் அப்பாவிடமிருந்து வரும் கடித்தால் பாதிக்கப்படுகிறான். அதில் காணப்படும் வாசகம் இதுதான்: நாங்கள் ஒரே நாளில் ஐந்துதரம் மதாகோயிலுக்குப்போய்ப் போய்த்திரும்பியிருக்கிறோம். சிலவேளை நீ இதைப்படிக்கும்போது நாங்கள் மதாகோயிலுக்குள்ளே நிரந்தரமாயிருக்கலாம். மாதாவோடும் நிரந்தரமாயிருக்கலாம்.

யாரும் விரும்பாமலே சமநிலை கெடுக்கப்பட்டிருக்கும் சமூகச் சூழலொன்றின் தாக்கம் பல மைல்கள்தாண்டியிருக்கும் மாணவனுக்குப் படிப்பில் மனதை ஒருநிலைப்படுத்த முடியாதவாறு பாதிக்கின்றது.

டியூசன் கொடுத்துக்கொண்டே பல்கலைக்கழகத்தில் பயிலநேரும் ஏழை மாணவன் ஒருவன் அனுபவிக்கும் தூக்கமின்மை, ஓய்வின்மை என்ற அவஸ்தைகளின் சேர்த்தியாக -கடனுக்கு வட்டி ஏறிக்கொண்டே போகுது..... ஏலுமெண்டால் ஒரு ஆயிரம் ரூபாய் அனுப்பு- என்று தாயாரிடமிருந்து வரும் கடிதம் வரும் நிகழ்வானது கசப்புடன் கூடிய வாழ்வனுபவங்களின் தொடர்ச்சி என்றவகையில் இனியும் ஒரு சாவு கதையில் இடம்பெறுகிறது. கதையில் சோகச்சுவையை அதிகரித்துவிடவும் போலும் செவ்வந்திக்கு வேறு திருமணமாகிவிடுகிறது என்ற செய்தியையும் ஆசிரியர் சேர்த்துவிடுகிறார்.

ஊருக்கு நல்லது செய்யவேண்டுமென நினைத்துப் பல சமூகசேவைகளைத்தானே இழுத்துப்போட்டுக்கொண்டு செய்யும் பெரியவர் ஒருவர் ஆயுதக்குழுவொன்றுக்குத் தன்வீட்டிலேயே ஆலோசனைகள், கூட்டங்கள் நடத்தவும் அனுமதிக்கிறார். பின்னர் அப்பெரியவருக்கும் அவ்வியக்கத்தினருக்கும் கருத்துவேற்றுமை வந்தபோது பெரியவர் நன்றிகெட்டதனமாய் தெருவிளக்குக்கம்பத்தில் கட்டப்பட்டு உடைத்துப்போட்ட தெருவிளக்கு கதையில் ஒரு தெரு நாயைப்போலக் கொல்லப்படுகிறார்.

திருக்கோயில் பகுதி மக்களின் பேச்சுவழக்குகளிலிருந்து கதை மாந்தர்களின் உரையாடல்களை அமைத்திருப்பதால் கதைகளில்

கிழக்கு மாகாணத்தின் மண்வாசனை வீசுகிறது.

ஒழுங்காகப் படித்து நேராக -கெம்பஸ்- புருந்துவிடக்கூடிய திறமையுள்ள ஒரு சகோதரன் படிப்பைப் பாதியில் நிறுத்திவிட்டுப் போராடப்போகிறான். ஒரு கண்ணின் பார்வை கொஞ்சம் குறைபாடுடையது. செங்கல் மங்கலான நேரத்திற்போலும் படையினரிடம் அநியாயமாகப் பிடிப்போடுப்போகிறான். அவன் மீண்டும் திரும்பிவருவான் என்ற நம்பிக்கை இழந்து எல்லோருமே அவனை மறந்துவிட்ட நிலையில் ஐந்து வருஷங்கள் கழித்து நடைப்பிணமாய் ஒருநாள் வீடுவந்து சேருகிறான். இந்த ஐந்துவருஷ கால ஓட்டத்தில் அப்பா இறந்துபோய்விடுகிறார்..... குடியிருந்த வளவு விலைப்பட்டுப்போகிறது..... அதற்குள் மேய்ந்துகொண்டிருக்கும் நெற்றியில் வெள்ளைப்பொட்டுடன் கூடிய சிவலை மாடும் அப்போது அவர்கள்தலை. அண்ணாச்சியாரும் தனித்தனியாய்ப் போய்விடுகிறார்கள்..... அக்கா ஒரு குடிசை ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டுப்போயிருக்கிறாள்..... குடும்பமே சிதைக்கூ குரங்குகையில் கிடைத்த பஞ்சப்பொதியாகிவிடுகிறது.

தம்பியாரிடம் சொல்கிறான்:- சின்னவா..... இந்தக்கண் மட்டும் ஒழுங்காத தெரிஞ்சிருந்தால் அண்ணைக்கே செத்திருக்கலாம். அவங்கள் வந்தது தெரியாமப்போச்சு..... அப்ப செத்திருந்தா இப்படிக்கவலைப்பட்டிருக்க நேர்ந்திருக்காது.....-

-இதென்ன பயித்தியக்கத. வருத்தம் எல்லாருக்கும் வாரதுதானே அது சுகமாப்போயிரும்.....-

-உனக்கொண்டும் தெரியாது சின்னவா. சொன்னால் விளங்குமோ என்ருந்தெரியேல்ல..... எல்லாருக்கும் என்மேல நல்லா மனம் விட்டுப்போச்சு. படிக்கக்கொட்டினது காணாதெண்டு இப்ப வருத்தத்திற்கும் கொட்டவேண்டிக்கிடக்கென்று அண்ணாச்சி யோசிக்கிறது. முதல்தண்ணாச்சி வீட்ட போனா ஒரு தொழுநோய்க்காரனைப் பாக்கிறமாதிரி அருவருப்போட பாக்கிறாங்க. பிள்ளைகள் கிட்ட வந்தால் மச்சான் உறுக்கிக்கூப்பிடுறா. கடசி அக்கச்சிக்குக்கூட என்னில சலிப்பு வந்திட்டுது. அத்தான்ட குத்தல் கதையளையும் கேட்டுக்கொண்டு.....-

-அதுக்கு செத்தா சரியாப்போயிருமா.....-

-அது மட்டும் வருத்தம் விட்டுவைக்குதோ தெரியாது..... நேத்தும் சந்தையடியில் விழுந்துகிடந்தனாம்.....-

வாழ்தல் என்பது கதையில் இடம்பெறும் இப்போராளிப் பாதிரம் பின்னால் ஒரு அனாதையைப்போல இறந்து போவதாகச் சித்தரிக்கப்படுகிறது. தேசத்துக்காக, தனது மக்களின் விடிவுக்காக அடிகளையும் உதைகளையும், இன்னோரன்ன இம்சைகளையும் தாங்கித்தமது இன்னுயிரையும் தருகின்ற தியாகிகளைச் சமூகம் எவ்வளவுதூரம் நன்றியுடன் எதிர்கொள்ளுகிறதென்பதை இக்கதைமூலம் கவிதைக்குரியது போலும் செட்டுமொழியில் வடித்துள்ளார் கவியுடன். தொகுதியிலேயே சிறப்பானது என்று கூட்ட மேலும் பல தகுதிகள் இக்கதைக்குள்ளன. கவியுடன் தன் படைப்புக்களில் கருத்தியல் திணிப்புகள் எதுவும் செய்யாமலும், தான் காட்ட வந்த காட்சியை மட்டும் காட்டிவிட்டு ஒதுங்கிவிடுவதாலும் வாசகன் கதையைத்தொடர்ந்தும் பயணிக்க முடிகிறது.

தமிழ் இளைஞன் என்ற காரணத்தினால் வீட்டில் நிம்மதியாகத் தூங்கும் அவனது உரிமைகூடப் பறிக்கப்பட்டுவிடும் அவலம் தானே மக்களோடு மக்களாக வாழ்ந்து அவர்களது பிரச்சனைகளையெல்லாம் தானும் எதிர்கொண்டு ஆசிரியர் பெறும் வாழ்வனுபவங்கள் இங்கே படைப்புக்களில் மிக நுட்பமாகவும், யதார்த்தமாகவும் பிரதிபலிக்கின்றன.

என்பதுகளின் ஆரம்பத்திலிருந்தே இலங்கையின் அரசியலானது

ஆதிக்கம், வன்முறை, அடக்குமுறை என்றாகி தமிழர்வாழ்வு பந்தாடப்பட்டு சின்னாபின்னமாகிப் போனதின் சாட்சியங்களாக இவர்படைப்புகள் களத்தில் நிற்கும் செய்தியாளரின் விபரிப்புகளாக யதார்த்தத்துடன் விரிகின்றன. குழந்தைக்கு ஊட்டவேண்டிய பாலிலிருந்து பல்கலைக்கழக அனுமதிவரையில் போர் என்ற அரசுகள் பல்லுப்பதித்திருக்கும் காட்சிகள் காட்டப்படுகின்றன.

தமிழரைப்பொறுத்தவரையில் இழப்புக்கள் இயல்பாகிவிட்டனதான். போரினால் அதன் வீதம் அதிகரித்திருப்பதும் இரகசியமல்லத்தான். கவியுடன் எல்லாப்படைப்புக்களிலும் இழப்புக்களையே முன்னிறுத்தும்போது அது அவர் முத்திரையென்றாகிவிடும். அனேமான படைப்புக்களில் ஒரேமாதிரியான பகைப்புலமிருத்தல், கொஞ்சம் வறுமை, பொருளிட்ட ஒருவர் இல்லாத குடும்பம், விதவை அம்மா இந்த ஸ்டிரியோ வகைப்பாத்திர அமைப்புக்களோடு சிறுஷ்டிக்கப்படுகையில் அப்படைப்புக்களினூடாக கீழ்த்தியவர்க்கத்து மாணவனாகக் கவியுடன் தலை நீட்டுவது தெரிகிறது.

இக்குறைபாட்டை அ. முத்துலிங்கம் கதைகளிலும் அவதானிக்கலாம். இது படைப்பிற்கு எவ்வகையிலும் அழகு சேர்க்காது. இது கவியுடனின் கலைப்படைப்பையன்றி அவரின் டையரிக்குள் புருந்துபடித்த அனுபவத்தையே வாசகனுக்குத்தருகிறது.

கதையின் அமைப்பில் சிக்கல்தன்மைகூன்றி அனேகமாக எல்லாப்படைப்புக்களுமே நேர்கோட்டுப்படைப்புக்களாக அமைந்துவிடுவதும் கதைகள் கொஞ்சம் கட்டுரைத்தன்மை அடைகின்றன. பாத்திரவார்ப்புக்களில் நேர்த்திக்குறைவு போன்ற குறைகள் இவர் படைப்புக்கள் அதிகம் விமர்சனத்திற்குட்படாமையாற் போலும் இன்னும் களையப்படாது நிலைநிற்கின்றன.

மேலும் புறஅனுபவங்களின் வர்ணிப்பும் விஸ்த்தரிப்பும் சற்றே தூக்கல்தான். கடலையும், அலையையும், வானையும், நிலையையும் எல்லாக்கதைகளிலும் கிருதகயுக்கத்துப் பாணியிலே வர்ணித்துவிடுகிறார். வர்ணிப்புகள் என்றுமே அகவியல் செய்திகளைத் தருவதில்லை. அவை மிகும்போது ஒரு கவிதையில் தொங்கிவிடும் உபரி வார்த்தைகளைப்போன்று படைப்பின் விரியத்தைக் குறைத்துவிடவும் கூடும். இரண்டு முன்று முத்துக்களே இருக்கக்கூடிய கச்சானுக்கு அரைஅங்குலத்தடிப்பில் கோதிருந்தால் எப்படி..... உடைத்துச்சாப்பிடச் சலிப்பாயிராது?

இசை, கலை, இலக்கியம் என்பன மனதும் , அதன் நுட்பமான ரசனைகளும் சார்ந்த ஒரு துறையாகும். ஒரு படைப்பாளி நிஜவாழ்வின் அனுபவங்களையும் தன் கற்பனையில் அனுபவிக்கும் கலாநுபவங்களையும் இதரவர்களும் அனுபவிக்க- ரசிக்கத் தக்கவைக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே சிருஷ்டிக்கின்றான். காலத்தின் கவடுகள் எந்த இலக்கியத்திலும் பதிந்திருப்பது இயல்பு. ஆனால் அதற்காகவே இலக்கியம் தனிமுயற்சி எடுக்கவேண்டியதில்லை. அதாவது "சரித்திரத்தைப் பதிவு செய்துகொள்ளுதல் இலக்கியத்தின் வேலையல்ல, அதற்காகப் படைக்கப்படுவதுமில்லை." (இதே கருத்தை ஜெயமோகன் போன்ற இலக்கியவாதிகளும் கொண்டுள்ளார்கள்). திரு. கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் முன்னுரையில் குறிப்பிடுவது போல படைப்பிலக்கியங்கள் சரித்திரங்களை ஆவணப்படுத்தப் புறப்பட்டுவிட்டால் நாளடைவில் சரித்திரப் புத்தகங்கள்தான் எஞ்சும்..... இலக்கியமல்ல. திருக்கோவில் கவியுடன் இவ்வளவையிலேயே தன்னுணர்வுகளையும், அனுபவங்களையும் இலக்கியமாக வார்த்துவிடும் திறமை சிறப்பாகவே வாழ்த்துள்ளது. வருங்காலத்தில் இன்னும் சிறந்த படைப்புக்களை இவரிடமிருந்து எதிர்பார்க்கக்கலாமென்ற நம்பிக்கை பிறக்கிறது.

- பொ.கருணாஹரமுர்த்தி (பெர்லின்)
(இவ்விமர்சனம் சரிநிகருக்கும் தரப்பட்டுள்ளது.)

விமர்சனம்

நாம் படு பயங்கரமான சகிப்புத்திறன் உடையவர்கள்.

இல்லாவிட்டால் இவ்வளவுகாலமும் உயிரோடு சிவித்திருக்கமுடியாது. வேலைத்தளத்தில் முதலாளியின் மிரட்டலும் மட்டரக விஸ்கியும் மட்டுமே எமக்கு எப்போதாவது சகிக்கமுடியாமல் தலையிடியைத்தருவதுண்டு. ஆனால் அதிஉயர் தாக்குதிறன்கொண்ட இச்சிறுகதைகள் எமது சகிப்புக்கோட்டையை வெடிவைத்துத் தகர்த்துவிட்டன. எமக்கு முதன்முதலாக ஒரு மூன்றாவது காரணியாலும் மண்டையிடிக்கிறது.

ராஜேஸ்வரியின் எழுத்துக்களில் எமக்கு ஏற்கனவே ஓரளவே பரிச்சயம் இருப்பதால் இத்தொகுப்பில் யதார்த்தம், உத்தி, படிமம், பன்னாடை என்றெல்லாம் தேடவோ கேட்கவோ நாம் துணியவில்லை. இப்படித்தான் நாம் ஒருமுறை அமாவாசைநாளுக்கூரிய நாள்கோள், பலன்களை அப்துல்காதரிடம் கேட்கப்பறப்பட்டு பரிசுகேட்டுப்போனேமே.

ஆனால், இத்தொகுப்பில் சில புகழ்பூத்த எழுத்தாளர்களின் உயரங்களையும் ராஜேஸ்வரி தொட்டு - தொட்டு என்ன தொட்டு? - தாண்டியே குதித்திருக்கிறார். 'என் வீடும் தாய்மண்ணும்' என்றொரு கதையில் யாழ்ப்பாணத்தை வர்ணிக்கையில், ராஜேஸ்வரி இப்படிப் போடுகிறார். 'அன்று கொடிகண்ட தமிழ் இனம் இன்று இடமிழந்து அகதிகளாய் ஊர்ந்தகொண்டிருந்தார்கள்.'

"தர்மம் தளைத்த நிலம், தாய்மை மலர்ந்த பூமி வெண்மை பொலிந்ததெரு, 'அகதிகளால்' நிரம்பி வழிந்தன."

உண்மையைச்சொல்லுங்கள் இந்த இடத்தில் ராஜேஸ்வரி காசிஆனந்தனையே சப்பித்துப்பிவிட்டாரா இல்லையா?

இப்போது எம்மைப்போலவே உங்களுக்கும் ஒரு ஐமிச்சம் வரலாம். வேரிலிருந்து விழுதுகள்வரை சுரண்டல் உற்பத்தி உறவுகள் கொண்ட நிலம், உளைச்சலை உழுபவனுக்கும், விளைச்சலை வேறொருவனுக்கும் கொடுக்கும் நிலம், 'சோடாமூடி' என்ற

அரும்பெரும் கலைச்சொல்லை உருவாக்கி அழகு தமிழுக்கு அளித்தநிலம், 'இம்' என்றால் அடியும் 'ஏன்' என்றால் வெடியும் வீழும் நிலம், செத்தபிணத்துக்கும் சாதிசொல்லி கூலைகளையும் எட்டத்துக்கு வைத்த நிலம் எப்போது தர்மம் தளைத்த நிலமானது?

ஒருவேளை சிவநெறிச்செல்வர் கணகராசாவைப் பற்றிக்கேள்விப்பட்டிருப்பாரோ? ஐயகோ! அவர்கூட ஐநூறு சவர்க்கார உறைகளைப்பொறுக்கிக்கொடுத்தால் தானே ஒரு அப்பியாசக்கொப்பியைத் தருமம் செய்வார். யாழ்ப்பாணத்து சுரண்டல் ஒடுக்குமுறை சமூகஅமைப்புக்குள் ஒடுக்கப்படும் மக்களின் வேதனைகளையோ, சுரண்டும் மக்களின்

வக்கிரங்களையோ சுட்டிக்காட்ட வக்கில்லை, சும்மா கொடிகண்ட இனம், கோட்டையைப்பிடித்த சனமென்று ராஜேஸ்வரி கதைமுழுவதும் 'ஐ'ராசிக் பார்க்' காட்டுகிறார்.

இப்பொழுது உங்களுக்கு இன்னொரு கேள்வியும் எழலாம். ராஜேஸ்வரி என்னதான் சினிமா காட்டினாலும் யாழ்ப்பாணத்தைவிட்டு இலட்சணக்கணக்கான மக்கள் சிறிலங்கா ஒடுக்குமுறை ராணுவத்தின் கொலைக்கரங்களுக்குத் தப்பி, ஒட்டுமொத்தமாய் ஒருசமூகமே அகதியான செய்தி இதில் பதிவுசெய்யப்படவில்லையா? செய்தி பதிவுசெய்யப்படுவததான் நோக்கமெனில் அதற்குச்சிறுகதை வடிவம் தேவையில்லை. வெறும் விரகேசரியே போதுமானது.

இத்தொகுப்பில் 'நாலாம் உலகம்' என்றொரு நாலாந்தர கதையும் உள்ளது. இத்தொகுப்பின் முதல்பக்கத்திலிருந்து 'கலப்பபடம்' போட்ட கடைசிப்பக்கம் வரைக்கும் ஒரு முதலாளித்துவ முடிச்சுமாறிக்கூரிய சேட்டைகளை ராஜேஸ்வரி

செய்திருந்தாலும் இந்தக்கதையில் தான் உச்சகட்ட அட்டகாசம் செய்திருக்கிறார்.

மீனா என்ற இந்தியப்பெண் லண்டனுக்குவந்து கணவனால் கைவிடப்பட்டு விபச்சாரி ஆக்கப்படுகிறாள். இதோ..... இதற்கூரிய காரணிகளை தப்பறிந்து ராஜேஸ்வரி இப்படி எழுதுகிறார்.

"இயந்திர வளர்ச்சியால் முன்னேற்றமடைந்த முதலாவது

சிறுகதைத் தொகுப்பு நாளக்கு இன்னொருத்தன்

எழுதியவர் : ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம்
வேளியீடு : குமரன் பதிப்பகம், சென்னை

உலகத்திலிருந்து கம்ப்யூனிசத்தால் கறைபூசப்பட்ட இரண்டாம் உலகிலிருந்து, வறுமையைத்தாங்கமுடியாத மூன்றாம் உலகத்திலிருந்து எத்தனையோ மனிதர்கள் இந்த லண்டன் மாநகரில் குவிகிறார்கள். ஒவ்வொருத்தர் தேவையும் நிறைவுபெறுகிறதா?"

இப்போது எப்படி இரண்டாம் உலகம் கம்ப்யூனிசத்தால் கறைபூசப்பட்டது என்பதை ராஜேஸ்வரி விளக்கியே ஆகவேண்டும். ஆனால் ஒரு சிறுகதைக்கும் ஒரு அரசியல் ஆய்வுக்கட்டுரைக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தையும் நாம் புரிந்து கொள்கிறோம். ஆனால் இந்தக்கதையையும், பாரிஸ் இலக்கியச்சந்திப்பில் 'கம்ப்யூனிசம் செத்துவிட்டது' என்று ராஜேஸ்வரி டயலாக் அடித்ததையும் தொடர்புபடுத்திப்பார்க்க எமக்கு எல்லாவித உரிமையும் உள்ளதல்லவா?

கம்ப்யூனிசம் செத்துவிட்டது என்று கிளிண்டன் முதல் குமுதம் மாலன்வரை குத்திமுறிந்து ஓய்ந்துவிட்டார்கள். ராஜேஸ்வரிதான் கொஞ்சம் லேற்.

நாம் இதுவரை இந்தப்பூமிப்பந்தின் எந்தப்புறத்திலும் கம்ப்யூனிச சமுதாய உற்பத்தி உறவுகளும், அதன்மேல் கட்டப்படும் சுரண்டலற்ற சமூக உறவுகளும், கலைகளும் கலாச்சாரங்களும் நிலவியதாக பொய்சொல்லத் தயாரில்லை. மகத்தான அக்டோபர் புரட்சியைத்தொடர்ந்து சோவியத்யூனியனில் ஆட்சிஅதிகாரத்தைக்கைப்பற்றிய தொழிலாளர் வர்க்க அரசு சோவியத் சமுதாயத்திற்கு மாறிச்செல்ல ஒவ்வொருஅடிகளையும் உறுதியாக முன்னோக்கிவைத்தது.

ஆனால், அரசுக்குள்ளும் கட்சிக்குள்ளும் தோன்றிய எடாலினிச ஒட்டுண்ணி அதிகாரவர்க்கம் சோசலிச நிர்மாணத்துக்குரிய முதலாவதும், முக்கியமானதுமான சர்வதேசப்புரட்சிமுன்னோக்கை கைவிட்டதும், காட்டிக்கொடுத்ததும், என்னவிலை கொடுத்தேனும் சோவியத்யூனியனைக் காப்பாற்றுவது என்றகோஷத்திற்குக் கீழே தங்கள் நலன்களைப்பேணுவதற்காக சர்வதேச புரட்சியாளர்களை சுட்டுத்தின்றதற்கும் இப்பொழுது ரஷ்யதொழிலாளர் வர்க்கமும், சர்வதேசத்தொழிலாளர் வர்க்கமும் வட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. கடந்த பத்தாண்டுகளாக உக்கிரம் கொண்டிருக்கும் முதலாளித்துவத்தின் மாபெரும்சாதனை எதுவெனில் அது சோவியத்தன்ற பழையசொல்லை அழித்துவிட்டு புதியதொரு சொல்லை ரஷ்யாவில் புழக்கத்திற்கு விட்டிருக்கிறது. அந்தச்சொல் மா.பியா. செத்துப்போனது மார்க்ஸிஸம் அல்ல, எடாலினிசம். மார்க்ஸிசமும் எடாலினிசமும் இருவேறு துருவங்கள் - ராஜேஸ்வரியும் நேர்மையும்தோல.

அப்படியானால் ஒருதொழிலாளவர்க்கப்புரட்சி தவிர்க்கமுடியாமல் தோல்வியில்தான் முடியுமா? இல்லை. நிச்சயமாக இல்லை. சோவியத்யூனியனுக்கு ஒரு மாற்றீடு இருந்தது. ஒரு அரசியல்புரட்சியின்மூலம் அதிகாரவர்க்கத்தைத்தூக்கியெறிந்து நிஜதொழிலாளர் வர்க்க அரசை அமைப்பதற்காய் ட்ரொஸ்கிஸ்டுகள் வரலாறுமுழுவதும் போராடி வந்திருக்கிறார்கள். இப்போது எடாலினிச தொழிற்சங்கவாத, தேசியவாதபேய்களிடமிருந்து விடுபட்ட விவசாயிகளும், தொழிலாளர்களும், தலித்துக்களும், ஒடுக்கப்படும் பெண்களும் உலகம்முழுவதும் மேலெழத்தொடங்கியிருக்கிறார்கள். விழுந்தோம் என்பதால் வேதனைதான். ஆனால் எழுவோம் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இன்னொரு புள்ளியையும் ராஜேஸ்வரிக்கு சுட்டிக்காட்டுகிறோம். சோவியத்யூனியனிலும் கிழக்கு ஐரோப்பாவிலும் இருந்தவை உருக்குலைந்த தொழிலாளர் அரசுகள்தாம். ஆனால் அவைசெய்த சமூகநலசாதனைகள் எந்தவொரு முதலாளித்துவ கொம்பன்அரசு செய்ததைவிட மில்லியன்மடங்குகள் மேலானவை. கம்ப்யூனிஸ்டுகள் கறைபூசினார்கள் என்று கதைவிடாதீர்கள்..

ஒடுக்கப்படும் மக்களின் ஐக்கியத்துக்கு வேட்டுவைப்பதில் இனவாதம் முதன்மைக்காரணி. சுரண்டும் வர்க்கத்தை நித்திரைப்பாயில் தட்டி எழுப்பினாலும் இனவாத

கதைசொல்லிக்கொண்டே எழுந்திருக்கும். எனவே ராஜேஸ்வரியும் ஒரு இனவாதக்கதை செய்கிறார். கதையின் பெயர் "ரவுண்ட்அப்"

ரவுண்ட் அப்பில் ஸ்ரீலங்கா ராணுவம் ஒரு ரத்தஆற்றையே சிறுஷ்டிக்கிறது. அதைப்பார்த்த கதாநாயகி கேட்கிறாள். "குமரிமுதல் இமயம்வரை கொடியேற்றிய தமிழன் பரம்பரையா இது?" ஏய் காமாளைக்கண்ணே இதில் எங்கேவருகிறது இனவாதம் என்ற கேட்கிறீர்கள்? கண்டுபிடித்துவிடலாம், கதையின் கடைசிப்பகுதிக்கு வாருங்கள்.

"ஒருபக்கம் தமிழன், மற்றப்பக்கம் கடல், நான் எப்படிக்கால்நீட்டிப்படுப்பேன் என்று கேட்டானாம் எல்லாளன் என்ற தமிழரசனைக் கொலைசெய்த துட்டகைமுனு என்ற சிங்கள இளவரசன். ஒருபக்கம் சிங்களவர், மறுபக்கம் கடல், வடபக்கம் முஸ்லீம்கள், தென்பக்கம் தில்லையாறு என்று நாற்பக்கத்தாலும் சூழப்பட்ட என்னுரார் எங்கே செல்வார் உயிர்பிழைக்க? என்று எழுதுகிறார் துட்டராஜராஜேஸ்வரி. இப்போது இதையும் இமயத்தைப்பிடித்த அந்த திமிரையும் கோர்த்துப்பாருங்கள். ஓம். யுரேகா.

'நோ...நோ... இது என்னுடைய கருத்தில்தலை. அந்தப்பாத்திரப்படைப்பு அப்படி' என்றெல்லாம். ராஜேஸ்வரி 'என்கேப்பண்ணமுடியாது. ராஜேஸ்வரி அப்படிவாதம் செய்தால் "என்விடும் தாய்மண்ணும்" கதையில்வரும் "தன்மானத் தமிழ் ரத்தம்" என்ற பந்தியில் தொடங்கி முடிவில் உதாரணங்களை பாததிரத்தை தவிர்ந்து ராஜேஸ்வரியே குறுகிய இனவாதம் பேசுவதை - எம்மால் ஆதாரத்தோடு அடுக்கமுடியும். தவிர ராஜேஸ்வரியின் பாத்திரப்படைப்புக்கள் கண்ணாடிப்பெட்டிக்குழந்தைகள். அந்த வலுவற்ற பாத்திரப்படைப்புக்களின் முகங்கள் எல்லாம் அச்சாக அப்படியே ராஜேஸ்வரி. . . . முதலாளித்துவ ராஜேஸ்வரி. இன்னொருவிடயம் பாத்திரப்படைப்புத்திறன் சுட்டுப்போட்டாலும் ராஜேஸ்வரிக்கு வராது. ஏனெனில் அது நுணுக்கமான நேர்மையான விடயம். ராஜேஸ்வரி நுணுக்கமானவர்தான். இந்த நேர்மைதான் இடிக்கிறது.

"வளர்மதியும் ஒரு வாஷிங்மிஷினும்" என்றொரு கதை. லண்டனில் வாழும் மாலதிக்கு ஒரு வாஷிங்மிஷின் தேவைப்படுகிறது. எனவே அவள் இரவு பகலாக வேலை செய்கிறாள். அவளின் சின்னஞ்சிறுமுகள் வளர்மதியை கவனிக்கநேரமில்லை. வளர்மதி நோயுற்று வளர்ச்சியற்றுப்போகிறாள். வீட்டுக்குவாஷிங்மிஷின் வருகிறது. உண்மையிலேயே இது இரத்தக்கண்ணீர்கதை. ஆனால் வழமைபோலவே நீலிக்கண்ணீர் வடித்தவாறு இந்தஅவலத்துக்கான காரணத்தை ராஜேஸ்வரி துப்பறிந்து எழுதுகிறார். "மாலதி பாவம் அவள் ஒருசாதாரணபெண். சாதாரண ஆசைகளால் ஆட்டிப்படைக்கப்படுபவள்"

நாசமாப்போக!

பாரிஸிலிருந்து நாமும் நெடுந்தீவிலிருந்து நமது மருமக்களும் 'இன்ரெட்டில்' கிட்டிப்புள்ளு விளையாடக்கூடிய அளவுக்கு மனிதசமுதாயம் தொழில்நுட்பங்களையும் பண்டங்களையும் படைத்திருக்கிறது. ஆனால் என்னவாயிற்று? உலகின் அற்பபொருள் முதலாளிகளும் அவர்களது அடிவருடிகளும் மனிதகுலத்தின் இந்த தேட்டங்களை ஆண்டு அனுபவித்துக்கொண்டிருக்க மிகப்பெருந்திரளான மனிதர்கள் ஒருநேரக்கஞ்சிக்காக மான்பிடியுமிப்படியாக போராடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உலகின் ஒவ்வொருமனிதனும் சகல அடிப்படை வசதிகளுடனும் வாழ்வதற்கான உற்பத்தி இலக்கைமனிதசமுதாயம் அடைந்துவிட்டது. ஒரு வாஷிங்மிஷினை எதுவிதவருத்தமும் இல்லாமல்பெறுவதற்கு மாலதிக்கும் வளர்மதிக்கும் சகலஉரிமைகளும் தகுதிகளும் உள்ளன. ஆனால் ராஜேஸ்வரியைப்பொறுத்தவரை மாலதி ஆசைகளால் ஆட்டிப்படைக்கப்படுபவள். மாலதி இந்த ஆசையை மறந்தவிட்டு தேம்ஸந்தியில் தோய்த்தப்போட்டு தெருவிலே காயவிட்டால்தான் ராஜேஸ்வரிக்குச்சந்தோசம். அப்படியானால் இத்தனை மில்லியன்

வாழிங்மெழின்கள் யாருக்காக? ராஜேஸ்வரி கோஷ்டிக்கு மட்டுமா? அப்படி ஒரு எண்ணம் இருந்தால் ராஜேஸ்வரி மன்னிக்கவும்..... கோடி கோடி வாழிங்மெழின்களில் கழுவினாலும் உங்கள் ஊத்தைகள் போகாது.

வார்த்தைக்கு வார்த்தை தானொருபெண்ணியவாதி என்று வாய்வெட்டும் ராஜேஸ்வரி பெண்களின் பிரச்சினைகளை உணர்வுபூர்வமாக அணுகுவதுபோல் 'நீல்' விட்டுக்கொண்டு ஒடுக்கப்படும் பெண்களுக்கு கனவுக்குளிசைகளை ஊட்டுவதற்கே ஓடித்திரிகிறார். பெண்கள் புனிதமானவர்கள், பூமாதேவிக்கு நிகரானவர்கள் என புனிதவிலங்கைப்பூட்டி உடன்கட்டைக்கு அனுப்பிவைத்த கடைகெட்ட கம்பன்தொட்டு கண்கெட்ட கண்ணதாசன்வரை சளாப்பியதையே ராஜேஸ்வரியும் சளாப்ப வெளிக்கிட்டு "இப்படியும் கம்பங்கள்" என்ற கதையில் இப்படி அடிக்கிறார். "அ, என்றால் அம்மா என்றும் ஆ, என்றால் ஆதிபராசக்தி என்றும் பெண்மையைப்படித்திருப்பானா?" நாமும் அ...ஆ..... கொஞ்சம் படித்திருக்கிறோம். ஏனோ எமக்கு இ, என்றால் இந்திரா காந்தியும், ச, என்றால் சந்திரிகாவும் தான் நமது மரணக்கடைக்குள் ஞாபகத்துக்குவர ஈரல்குலை நடுங்குகிறது.

உற்பத்திஉறவுகள், அவற்றால் தீர்மானிக்கப்பட்டு அவைமேல் எழுப்பப்படும் சமூகஉறவுகள், கலைகள், கலாச்சாரங்கள், மொழிகள், பண்பாடுகள், இன்னோரன்ன மண்ணாங்கட்டிகள் ஆகியவற்றிற்கும் பெண்விடுதலைக்கும் உள்ள மறுக்கமுடியாததொடர்பு சுரண்டல் உற்பத்தி சனியனை உழைக்கும்வர்க்கம் அடித்தொருக்காதவரை அதன்மேல்நிற்கும் ஒடுக்குமுறை உறவுகளை, பிற்போக்கு கலாச்சாரங்களை, குடும்ப அமைப்புமுறையை உடைக்கமுடியாத கையாலாகாத்தனம், பெண்விடுதலை உட்பட எந்தவித ஜனநாயககடமைகளையும் தீர்த்துவைக்கமுடியாத அவலம் ஆகிய நிலைப்பாடுகளில் நின்று ராஜேஸ்வரி மறந்தும் எழுதுகிறாநிலை. ஆனால் நிலவும் சுரண்டல் சமூகஅமைப்புக்குள் தீவுசொல்லும் ராஜேஸ்வரி ஒடுக்கப்படும் பெண்களை நேராக பிரிட்டிஷ் பொலிசாரிடம் அனுப்பிவைக்கிறார். ("இப்படியும் கம்பங்கள்", "நாடகங்கள் தொடரும்") நிலவும் சமூகஒடுக்குமுறையை அது உழைப்புச்சுரண்டல், தேசிய ஒடுக்குமுறை, பெண்அடிமைத்தனம், தலித் ஒடுக்குமுறை எந்த வழவிலான ஒடுக்குமுறையெனினும் அதை காவல்காப்புதுதானே பொலிஸ் நாய்களின் வேலை, அவர்களோடு ஒடுக்கப்படும் பெண்களுக்கு என்னவேலை? ஒடுக்கப்படும் பெண்களோடு ராஜேஸ்வரிக்கு என்ன வேலை?

எமக்கு ஒரு மாபெரும் சந்தேகம்..... இந்த சைத்தான் சமூகஅமைப்பை பாதுகாப்பதையே தன் எழுத்துகளில் இறுதிஇலக்காக கொண்டிருக்கும் இந்தஎழுத்தாளர் எப்படி "லண்டன் தமிழ் மகளிர் அணியின்" தலைவியாக இன்னமும் நீடிக்கமுடிகிறது. மகளிர் அணியிலுள்ள முற்போக்கு

தோழிகளிடம் ஒரு தார்மீகவேண்டுகோளை வைக்கிறோம். இன்னும் சுணங்கவில்லை. எதற்கும் கிறிஸ்மஸ் லீவோடு லீவாக ஒருபொதுக்கூட்டத்தை கூட்டுங்களேன்.

இந்த இடத்தில், எமது விமர்சனத்தையும், வேண்டுகோளையும், நிராகரிப்பதற்காக குறுக்குவழிகளால் ஓடிவரும் சில கருத்துக்குருகிகள் தமது பிரம்மாஸ்திரத்தை எக்குத்தப்பாக எம்மீது ஏவக்கூடும் - இவர்களின் அம்பறாத் தூணியில் இருக்கும் ஒரே அஸ்திரமும் இதுதான் - அவர்கள் "பெண்களின் பிரச்சினைகளும் போராட்டங்களும் தனித்துவமானவை. அவற்றை பெண்கள் மட்டுமே எதிர்கொள்ளலாம், போராடலாம், எழுதலாம், விமர்சிக்கலாம்" என்று கதை வசனம் பேசியும் எம்மை நிராகரிக்கக்கூடும் அல்லது கவிதையும் பாடக்கூடும்.

எனது இயக்கம்
எனது ஆற்றல்
எனது சிந்தனை
எனது திறமை
அனைத்தும் எனக்கே
இருக்கக்கூடியவை
யாரிடமாவது இருந்து
இவற்றைப் பெற்றிருந்தால்
நான் பெண்ணாக
இருக்கமுடியாது
நீங்கள் உருவாக்கிய பெண்மை
எனது அடயாளமல்ல
நான் பெண் பிறக்கும்போதே

(இந்தக் கவிதையை உங்களுக்கு வழங்கிக்கொண்டிருப்பவர் ரஞ்சனி.....ரஞ்சனி.....ரஞ்சனி.....பிராங்க்போட்)
விமர்சிப்பதுவும், வேண்டுவதும், கருதுவதும், எழுதுவதும் ஆணா? பெண்ணா? இல்லை அலியா? என்பதுவா முக்கியம். கருத்தும் எழுத்தும் சரியா? தவறா? என்பதுதானே முக்கியம்.

நாம் சிறுகதைக்குள் தீர்வு, அரசியல் தெளிவரை என்றெல்லாம் எதிர்பார்க்கும் அரசியல் வங்குரோத்துக்காரர்கள் இல்லை. ஆனால் சிறுகதைக்குள் பிரச்சினைகளை நேர்மையாகச் சித்தரிக்கவேண்டும் என்பதில் விடாக்கண்டர்...கொடாக்கண்டர்.

ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் நேர்மையற்ற எழுத்துக்களையும் தவித்தமுயல்அடிக்கும் தலைமையையும் நிராகரிக்கக்கோரும் நாம், அதே தீவிரத்துடன் "பெண்களுக்கும் பிரச்சினைகள் உள்ளதுதான். ஆனால் புரட்சிநடந்து முடிந்த மறுவினாடியே பிரச்சினைகளும், சிக்கல்களும் அற்ற பரடைஸ் பெண்களுக்கு வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது" என்று சத்தியக்கடதாசி முடித்து, ஒற்றைவரிச் சூத்திரத்துக்குள் ஒடுக்கப்படும் பெண்களின் தேடல்களை கட்டிப்போடும் சின்னத்தனமான சித்தாந்திகளைகளையும் நிராகரிக்கக்கோருகிறோம்.

மனிதகுலவரலாற்றில், தாய்மழிசமுதாயம் தகர்க்கப்பட்ட நாளளிலிருந்து இன்றுவரை எப்படி ஒவ்வொருவிலங்குகளாக பெண்களுக்குமேல் ஏற்றப்பட்டுள்ளது? வித்தியாசம் வித்தியாசமான பொருளுற்பத்தி உறவுகளுக்குள் இந்த விலங்குகள் எப்படி வேறுபடுகின்றன? இவற்றை உருவாக்கும் நியதிகள் எவை? விலங்குகளை உடைப்பதற்கான நியந்தனைகள் எவை? என்பவற்றை ஒடுக்கப்படும் பெண்கள் விஞ்ஞானபூர்வமாக விளங்கிக்கொண்டு மற்றையமுற்போக்கு சக்திகளுடன் அணிதிரளும்போதே விலங்குகளும் வெட்டப்படும். வரலாறும் மனிதகுலநாகரீகமும் அடுத்தகட்டத்துக்கு நகரும். இது தவிரந்த மாற்றுமழிகள் இன்னுமொருமுறை விரக்தியையும் தோல்வியையுமே வழங்கும். ஏனெனில் வரலாற்றிற்கு குறுக்குவழிகள் கிடையாது.

- ஷோபா சக்தி -

Dr. க. பஞ்சாங்கத்தின் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு வரலாறு

- கு. குலசிங்கம்

அண்மையில் நடந்த ஒரு நாவல் வெளியீட்டு விழாவிற்கு பேசிய சிலர், 'சர்வதேசத் தரம்' என்ற சொல்லுக்கு அர்த்தம் கூறியே தமது பேச்சினையாற்றினர். அங்கு கேட்போராகக் கலந்துகொண்ட வாசகர்களுக்கு, இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கு 'சர்வதேசத் தரம்' என்பது அதிக பக்கங்களைக் கொண்ட படைப்புகள்தான் என்ற மயக்கத்தினை ஏற்படுத்தினர். உதாரணங்களாகக் காட்டப்பட்ட நாவல்கள் டால்ஸ்டாயின் 'போரும் வாழ்வும்' மற்றும் தி.ஜானகிராமனின் 'மோகமுன்'. இக்கருத்துக்கு வலுவூட்டக்கூடியதாக அமைந்திருந்தது நாவலாசிரியரின் பதினூறையும். உண்மையில் அதிக பக்கங்களைக் கொண்ட நாவல்கள்தான் சர்வதேசத் தரத்தினை அடைய முடியுமெனில் நூற்றுப்பத்துப் பக்கங்களைக் கொண்ட ஏணல்ற் றெயிங்வேயின் 'கடலும் கிழவனும்', ஜோர்ஜ் பிளமங்கின் 'அபாயமு'ம் அடையவில்லை என்றாகருதுவது? கல்கியின் 'பொன்னியின் செல்வனும்', சாண்டில்யனின் 'கடல்புறா'வும் அதிக பக்கங்களைக் கொண்டிருப்பதால் அவையும் சர்வதேசத் தரத்தினை அடைந்துவிட்டனவா என்ற அவலமான அங்கலாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. இந்தத் தரநிர்ணயம் எதனைக் கொண்டு நிர்ணயிக்கப்படுகிறது, அந்தத் தரநிர்ணயம் சரிதானா என அறிய முயலும்போதுதான் திறனாய்வு எனும் இயலின் காத்திரமான பங்களிப்பு தேவையாகின்றது.

மதிப்புரை, விமர்சனம், திறனாய்வு போன்ற சொற்பிரயோகங்கள் பொதுவாக ஒன்றையே சுட்டிக்காட்டுவது போல் தோன்றினாலும் இவற்றிடையே வேறுபாடுகள் உள்ளன. திறனாய்வு என்பது படைப்பாளிகளின் ஏளனத்துக்கும் வெறுப்புக்கும் ஆளாகும் ஓர் இயல். என் எழுத்தாள நண்பரொருவர், 'எழுதித் தோற்றவர்களை திறனாய்வாளர்களாகின்றனர்' எனக் கூறுவார். பெரும்பாலான படைப்பாளிகள் திறனாய்வென்பது சஞ்சிகைகளில் வெளிவரும் வாசகர் கடிதங்கள் போல இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள். துரதிர்ஷ்டவசமாக இன்று வாசகர் கடிதப் பாணியே திறனாய்வாகவும் அங்கீகரிக்கப்பட்டுவிட்டது போல் தோன்றுகிறது.

தங்கத்தை எடைபோடுவது தராக. அந்தத் தராக சரியானதா என அறிய வேண்டாமா? அதை அறிந்துகொள்வதற்கு அறிவு என்ற அளவுகருவியைக் கொண்டுதானே பயன்படுத்துகிறோம். அந்த அறிவு சரியானதுதானா? அறிவு என்னும் அளவுகருவியின் உண்மையான அளவு என்ன? அறிவை அறிவதற்கான வழிவகைகள் என்ன? பிழைபட்ட அறிவு உண்டா? என்று ஆராய்வதுபோல்தான் இலக்கியத்தைத் தரநிர்ணயம் செய்யும் இந்தத் திறனாய்வு என்னும் இயல் பற்றியும் பல்வேறு கேள்விகள் எழுப்பப்பட்டு அவற்றுக்கான விடையைத் தேடுவதுதான் டாக்டர்.க.பஞ்சாங்கத்தின் 'தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு வரலாறு: சில அறிமுகக் குறிப்புகள்' எனும் நூல். தனது டாக்டர் பட்டத்துக்குச் சமர்ப்பித்த கட்டுரையையே ஆசிரியர் புத்தகமாக்கியுள்ளார்.

இலக்கியத்தில் அல்லது நுண்கலைகளில் உள்ள அரசியற் கூறுபாடுகளின் பண்பையும் மதிப்பையும் பற்றித் தீர்ப்பளிப்பதே

திறனாய்வு என்று பிரிட்டானியாக் கலைக்களஞ்சியம் கூறுகிறது. திறனாய்வு வகைகளை இருபத்தைந்து வகைகளாக வகுக்கின்றார் நூலாசிரியர். இன்றைய காலப்பகுதியில் நிறையவே கலைப்படைப்புகள் வெளியாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றுக்கிடையே நல்லவைகளைத் தேர்ந்தெடுத்துப் படிப்பதற்கு இத்திறனாய்வுத் துறையும் உதவி புரிகின்றது. இதனால் திறனாய்வாளனின் சமூகக் கடமையும் ஆழமானதாகவும், நேர்மையானதாயும் இருத்தல் வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகின்றது. ஒரு படைப்பாளியையும், திறனாய்வாளனையும் வேறுபடுத்தி அவர்களின் தனித்தனி இயல்புகளைக் காட்டுவதற்கு, ஏ.ஆர்.ஜேம்ஸ் ஸ்கொட்டின் 'இலக்கிய ஆக்கம்' எனும் நூலில் இருந்து கீழ்க்காணும் எடுத்துக்காட்டினைத் தருகின்றார்:

"படைப்புத் திறனாய்வும் அறவே வேறுவேறான இயல்புடையவை. இரண்டும் வேறுவேறான தளத்தின்மேல் கட்டப்படுபவை. இரண்டும் வேறுவேறு பார்வைகள் உடையவை" திறனாய்வாளர்கள் என்பவர்கள் குற்றமே கண்டுபிடிக்கும் இயல்பினர்கள்; படைப்பவனை உறிஞ்சிப் பிழைக்கின்ற ஒட்டுண்ணிகள்தான் திறனாய்வாளர்கள் என்ற கருத்தும் உலகில் உண்டு. இங்கு படைப்பவனுக்கும் படைப்புக்குமான உறவைக் கூறவரும் ஆசிரியர், கவியரசர் தாகூரின் கீழ்க்காணும் மேற்கோளை உதாரணமாக்குகிறார். "தன் எழுத்து, தன் படைப்பு என்று உரிமை கொண்டாட இலக்கிய உலகில் இடம் இல்லை. அம்பை வேகமாக அனுப்புவதற்கு முன் வில்லானது அம்பிடம் முணுமுணுக்கின்றது. 'உன்னை விடுதலை செய்வதில் தான் எனது விடுதலை அடங்கிக் கிடக்கிறது'" என்கிறார். இங்கு படைப்பு, திறனாய்வு எனும் இரு தளங்களின் மேன்மையை எடுத்துக் கூறுகிறார். ஆனால் இலக்கிய உலகில் இன்று இவை அர்த்தமற்றுப் போய்விட்டன. எப்படிச் சமூகத்தின் எல்லாத் துறைகளையும் நேர்மையினம் கைப்பற்றியுள்ளதோ, அதேபோல்தான் படைப்பு, திறனாய்வு என்ற இரு துறைகளிலும் நேர்மையினம் புகுந்துள்ளது. நல்ல கேள்விகள் எழுந்தால்தான் அதற்கான நல்ல பதில்களையும் எம்மால் காணமுடியும் என்று கூறுகிறார் பஞ்சாங்கம்.

திறனாய்வின் வரலாற்றைக் கூறவந்த ஆசிரியர் தொல்காப்பியத்தில் இருந்து ஆரம்பிக்கின்றார். 'முந்து நூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணி', 'பாடலுள் பயின்றவை நாடி' உருவாக்கிய கோட்பாடுகள் எழுத்து, சொல், பொருள் என மூன்று அதிகாரங்களில் தொகுக்கப் பட்டதை எடுத்துக் காட்டுகிறார். தொடர்ந்து "பிளேடோ தன் எழுத்துகள் மூலம் அறம் பார்வையை வலியுறுத்தினார். அரிஸ்டாட்டில் அழகியல் இன்பத்துக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தாலும் அறம் சார்ந்த இன்பம் என்றே வலியுறுத்தினார். தொல்காப்பியரின் திறனாய்வுச் சிந்தனையும் அறநெறிப் பட்டதாகவே விளங்குகிறது என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக,

'இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்'" என்ற வரிகளை எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

திருவிளையாடற் புராணத்தில் வரும் நக்கீரர் வாதம் ஒரு கதையாக ஆக்கப்பட்டாலும் தமிழின் முற்பட்ட திறனாய்வுச் செயற்பாட்டின் ஓர் குறியீடாகக் கொள்ளலாம் அன்றோ. இக்கதையின் மூலம் கீழ்க்காணும் திறனாய்வுச் செய்திகள் புலனாகின்றன என ஆசிரியர் சுட்டிபுறக்கிறார்.

1. திறனாய்வாளன், திறனாய்வுக்கு எடுத்துக்கொண்ட படைப்பை ஒரு புகும்பொருளாக முன்னிறுத்தி அணுகவேண்டும்.

2. தன் விருப்பம் சார்ந்த உணர்வு மேலோங்கும்படி படைப்பை அணுகும்போது உண்மையிலிருந்து வெகுதூரம் விலகிச் செல்ல நேரிடும்.

3. திறனாய்வாளன் தான் ஆராய்ந்து கண்ட உண்மையைவிட மேலானதாக எதையும் கருதிவிடக் கூடாது.

4. திறனாய்வுப் பணி பலருடைய 'தான்' எனும் உணர்வோடு உரசக் கூடியது. எனவே உயிரையே உலுக்கும் பணி என்ற விழிப்புணர்வோடு செயற்பட வேண்டும்.

இடைக்கால உரைகளின் தன்மைகள் என்ற குறிப்பின்கீழ் -

1. 'தமிழைக் காப்பாற்றுதல்' என்ற தளத்தில் செயற்பட்டுள்ளதால் பொருத்தமான இடங்களில் தமிழின் தனித்தன்மையைச் சுட்டிச் செல்கின்றன.

2. வாய்ப்புக் கிடைக்கும் போதெல்லாம் மரபை வலியுறுத்துகின்றது.

3. படைப்பில் குறைகண்ட இடத்தும் வழுவமைதி, மிகை, உரையிற் கோடல் முதலிய உத்திகளால் படைப்பிற்குக் குறைவராமல் விளக்குகின்றன. அதேநேரத்தில் நயமாகக் குறைவைச் சுட்டிக் காட்டிவிடுகின்றன.

4. மாணவர்களுக்கு ஆசிரியர் விளக்குவது போன்ற நடையைக் கொண்டு விளக்குகின்றது.

5. சொற்களுக்குப் பொருள் விளக்கும் தன்மை.

6. மேற்கோள் கூறி விளக்கும் இயல்பு.

7. இலக்கணக் குறிப்பு வழங்கும் பண்பு.

8. தன் காலத்தில் செல்வாக்குடன் விளங்கிய வடமொழியுடன் ஒப்பிட்டு விளக்குதல்.

- என்று வகைப்படுத்தி உரையாசிரியர்களின் உரையின் தன்மைவிளக்க முறைத் திறனாய்வாகத் தன் காலத் தேவைக்கு ஏற்ப அமைந்து இருக்கின்றது எனலாம் என்கிறார். சங்ககாலத்தில் புதிதாக வரும் இலக்கியத்தைப் பற்றிப் பேசுவதற்கும் கவைப்பதற்கும் 'ஓர் அமைப்பு' இருந்து வந்துள்ளதைக் குறிக்கும் தகவல்கள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுவதாயும், அதற்காதாரமாகக் கலித்தொகையில் இருந்து,

'புதுமொழி கட்டுண்ணும் புரிகை'

'நீள்மாடக் கடலார்'

புலநாவிற்பிறந்த சொல் புதிது உண்ணும் பொழுது' என்னும் பாடல் அடிகளை ஆதாரமாக்குகிறார்.

இக்காலத் திறனாய்வு எனும் இயலில், பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ் இலக்கியங்கள் பாடமாக்கப்பட்டதும் அவற்றினூடாகத் திறனாய்வு வளர வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டதை நாம் அறிவோம். மேலை நாட்டுக் கல்வியின் பயன் மேலைநாட்டு இலக்கியப் பகுப்பாய்வுகளைத் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் பிரயோகிக்க வகைசெய்தன. இதன் பயனாகப் பழைய இலக்கியங்களைத் தேடிச் செல்லவேண்டி இருந்தது. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களும் பரவலாக இலக்கிய மாணவர்கள், ஆர்வலர்களும் கிடைக்கத் தொடங்கின.

பல்கலைக்கழகங்களுடாகத் திறனாய்வு முறைகள் வளர்ந்துவரும் அதேவேளையில் தமிழின் இலக்கியச் சஞ்சிகைகளும் திறனாய்வுகளை வளர்க்கும் பணியில் ஈடுபட்டன. இவற்றில் முக்கிய பங்கு ஏற்றவர்களாக

அ.ச.ஞானசம்பந்தன், சி.சு.செல்லப்பா, க.நா.சு, சிதம்பர ரகுநாதன், எஸ்.இராமகிருஷ்ணன், வெங்கட் சாமிநாதன் போன்றவர்களைக் குறிப்பிடலாம். பல்கலைக்கழகங்களுடாக தெ.பொ.மீனாட்சிசந்திரம், வ.சுபா.மாணிக்கம், க.கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி போன்றவர்கள் தம் பங்களிப்பைச் செய்துள்ளனர்.

அ. மூலப் பாடத்திறனாய்வு

ஆ. உரை மரபுத் திறனாய்வு

இ. கல்வியாளர் திறனாய்வு

ஈ. அழகியல் திறனாய்வு

உ. சமூக இயல் திறனாய்வு

ஊ. ஒப்பிலக்கியம்

எ. பல்கலைக்கழக ஆராய்ச்சிகள் எனத் தற்காலத் திறனாய்வுகளை வகைப்படுத்தி அவற்றுக்கான விளக்கங்களை மிகத் தெளிவாகவும், சுலபமாகவும் விளக்குகிறார்.

நான் முன்குறிப்பிட்டது போல் மிக நேர்மையான விமர்சகர்கள் என்று எண்ணப்பட்ட பலர் தாம் சார்ந்த கட்சிக்காக அல்லது இலக்கிய அமைப்புக்காக நேர்மையான திறனாய்வில் இருந்து விலகிவிடுகிறார்கள். தாங்கள் எதைப் பிழை என்று சொன்னார்களோ, அதையே ஏற்கவேண்டிய அவலநிலையும் அவர்களைச் சேர்ந்துவிடுகிறது. புதுக்கவிதை தமிழில் அறிமுகமாகியபோது சிறந்த மாக்கியத் திறனாய்வாளரான திரு.நா.வாணமாமலை அவர்கள், அவற்றை மிகக் கீழ்த்தரமாக விமர்சித்துத் தாமரையில் கட்டுரைகள் எழுதிவந்தார். ஆனால் பின் வந்த துர்ப்பாக்கியம், திரு.மீராவால் எழுதப்பட்ட 'கனவுகள் + கற்பனைகள் = காகிதங்கள்' என்ற மூன்றாந்தரப் புதுக்கவிதை நூலுக்கு ஒகோ என்று விமர்சனம் எழுதியது மட்டுமல்லாது, தாமரையில் புதுக்கவிதைகளைப் பிரசுரித்தும் அவற்றை நியாயப்படுத்தியும் கட்டுரைகள் வெளிவரத் தொடங்கின. காரணம் 'மீரா', அவர்கள் குழுவினைச் சேர்ந்தவர் என்பதினால். இந்தச் சம்பவத்தையும் ஆசிரியர் தொட்டுக் காட்டுகிறார். சமூகஇயல் திறனாய்வு என்ற தலைப்பின்கீழ் இதைக் குறிப்பிடும்பொழுது மற்றுமொரு சம்பவத்தையும் சுட்டுவது நல்லது என்று நினைக்கிறேன். தி.மு.க. கவிஞரான தமிழன்பனின் 'தோணி வருகின்றது' என்ற கவிதை நூலுக்கு (கவிதை என்ற பெயரில் வெறும் உணர்ச்சி, அடுக்கு வசனங்களே அதில் விரவிக் கிடக்கிறது) திரு.கைலாசபதி அவர்கள் வழங்கிய முன்னுரையில் தமிழன்பனை ஓர் மாக்கியவாதியாகவும் அவரின் கவிதை முற்போக்குத் தன்மை கொண்டதாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தது ஒரு கேலிக்கூத்தாகவே அமைந்திருந்தது.

திரு.கைலாசபதி பற்றிக் கூறவந்த நூலாசிரியர், "மு.வ.வின் 'சங்க இலக்கியத்தில் இயற்கைக் காட்சிகள்', வ.சுபா.மாணிக்கத்தின் 'தமிழ்க் காதல் < ஆகிய சங்க இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வு நூல்கள் தி.மு.க. அரசியற் கருத்தின் வெளிப்பாடாக வந்தன என்றால், கைலாசபதியின் ஆய்வுகள், தமிழ் வீரயுகப் பாடல்கள், பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும் முதலியன இடதுசாரிக் கருத்தின் வெளிப்பாடாகவே வெளிவந்தன. அதேபோன்று சிறுகதை, புதினம், புதுக்கவிதை பற்றிய, இக்கால இலக்கியங்கள் பற்றிய எழுத்துகளும் திறனாய்வு என்ற எல்லையைத் தாண்டி அரசியற் கருத்துக்களை முன்வைப்பதைக் காணலாம்" என்கிறார். 'கைலாசபதியின் எழுத்தில் ஒரு பொருளை எடுத்து

வரப்பெற்றோம்

விளக்கும்பொழுது அதன் பல்வேறுபட்ட கோணங்களையும் முழுமையாக முன்நிறுத்தி விவாதிக்கும் பாங்கின் தரம் உயர்ந்து காணப்படுகிறது. இருந்தாலும் தன் பார்வையில் மாக்கிய அரசியலைத்தான் முன்நிறுத்தினாரே ஒழிய, மாக்கிய அழகியல் என ஒன்றை அடையாளம் கண்டு அதன் வழி இலக்கியத்தைத் திறனாய்வு செய்தாரா என்பது ஐபிஎம்' என்று கூறிச் செல்கிறார்.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி பற்றிக் கூறவந்தவர், அவரின் கருத்தினையே மேற்கோளாக்குகிறார். 'இலக்கியம் என்பது வெறும் கருத்துக் கோவையன்று. அது அழகுணர்ச்சியுடன் சம்பந்தப்பட்டது. கருத்தாழமற்றது. ஆனால் கலையழகுள்ள ஓர் ஆக்கம் இலக்கியமாகக் கருதப்படலாம். ஆனால் கலையழகுற்ற கருத்தாழமுள்ள ஆக்கம் இலக்கியம் ஆகாது' எனும் மேற்கோளினைச் சுட்டிக்காட்டிக் கலை இலக்கியத்தில் அழகியல்வாதத்திற்கு அழுத்தம் தந்த மாக்கியத் திறனாய்வாளர் என்கிறார். திறனாய்வைத் தற்காலச் சமூகத் தேவையுடனும், தற்காலச் சமூக அமைப்பின் குணத்துடனும் இணைத்து விளக்குவதில் அவர் காட்டியுள்ள தனிக்கவனம், அவர் எழுத்திற்குத் திறனாய்வுப் புலமையைச் சேர்க்கின்றது என்கிறார்.

நூனி, கேசவன், தமிழவன், அ.மாக்கல், க.நா.சு., சி.சு.செல்லப்பா, டி.கே.சி. போன்றவர்களின் திறனாய்வு முறைகளையும் விளக்கிச் செல்கிறார்.

இலக்கியத் திறனாய்வு நூல்கள் தமிழில் ஏராளம் வந்துள்ளன. ஆனால் திறனாய்வு பற்றிய வரலாறாகவும், அத்திறனாய்வுகள் பற்றிய திறனாய்வாகவும் தமிழில் வந்த முதல் நூல் என்பது மாத்திரமல்ல, மிகக் காத்திரமான நூல் என்பதையும் குறிப்பிடவேண்டும். இந்நூலாசிரியரான டாக்டர்.க.பஞ்சாங்கம் காரைக்கால் கலைக்கல்லூரியில் தமிழ் விரிவுரையாளராகப் பணிபுரிகின்றார். தமிழ்த் திறனாய்வில் ஆர்வம் உள்ளவர்களுக்கு இந்நூல் மிகுந்த பயனைக் கொடுக்கும்.

கடலும் கரையும்

(சிறுகதைகள்)

மு. பொன்னம்பலம்

வெளியீடு :

நண்பர்கள் வட்டம்
63, W. A. Silva Mawathe,
Colombo-06
Sri Lanka

லண்டன்

நியூஹாம் தமிழர் நலன்புரிச்சங்கம்

வெளியீடும்

1998ம் ஆண்டுச் சிறப்புமலர்

ஐரோப்பா, கனடா, அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா, இந்தியா, இலங்கை ஆகியநாடுகளில் வாழும் தமிழ்ப்படைப்பாளிகளின் படைப்புக்களைத்தாங்கி 1996ல் ஒருமலரினையும், 1997ல் 'கிழக்கும் மேற்கும்' என்ற தலைப்பிட்டு ஒருமலரினையும் வெளியிட்டு, இலக்கிய உலகின் கவனத்தை தம்பாலும் ஈர்த்துக்கொண்ட இச்சங்கத்தினர் 1998ம் ஆண்டும் ஓர் மலரினை வெளிக்கொணர்கின்றனர்.

இயலுமானவரை முன்னைய மலர்களிலும் பார்க்க பரந்த-அளவில் ஆக்கங்களை உள்ளடக்கி வெளிக்கொணரவிருப்பும் இவர்கள், அ. புலம்பெயர் குழலில் தமிழர்தம் வாழ்நிலை அனுபவங்கள், எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினை சார்ந்த கட்டுரைகள் ஆ. இலக்கியப்படைப்புக்கள் : சிறுகதை, கவிதை, விமர்சனம் இ. ஒவியம், புகைப்படம், மற்றும் நிகழ்கலைகள், திரைப்படங்கள் சார்ந்த ஆக்கங்களை உங்களிடமிருந்து 15. 01. 1998ற்கு முன்னர் எதிர்பார்க்கின்றனர்.

(ஆக்கங்கள் வேறெங்கும் பிரசுரிக்கப்படாதவையாக இருத்தல் வேண்டும்)

அனுப்பவேண்டிய முகவரி :

R. Pathmanaba Iyer

Tamil Welfare Association(Newham) UK

P.O.Box. 13794

London E12 5TX

சிறுவர் அமுதம்

-மாத சஞ்சிகை -

Sirubar Amutham

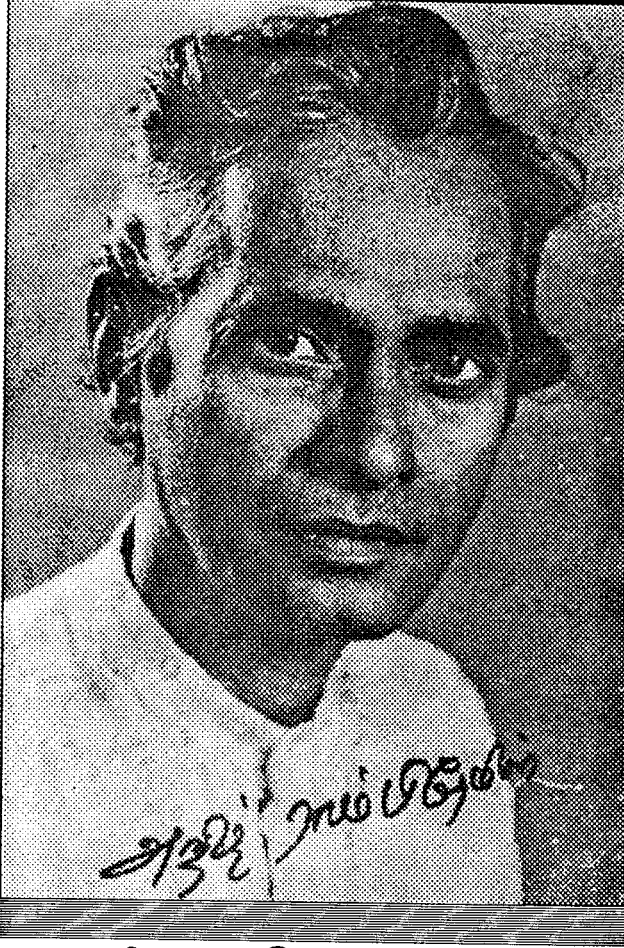
Alef Str.11

50189 Elsdorf,

Germany

எனக்குப் பிடித்த படைப்பாளி

எனக்குப் பிடித்த கதை

அங்குலி மாவா

விபத்திலிருந்து தப்பித்தது விமானத்தின் பயணிகள் பகுதி மட்டும் தான்.

பம்பாயிலிருந்து ரோம் நோக்கிக் கிளம்பிய அந்த ஜெட்டின் நெவிகேஷன் கருவியில் கோளாறு. இதன் விளைவாக ஏற்பட்ட திசை பிசகிற்குப் பின்பு, பைலட் மற்றும் எஞ்சின் பகுதி பாதிக்கப்பட்டதன் காரணங்கள் புரியவில்லை. நேர்மேற்கு, தென்மேல் மேற்கு என்று பிசகிய திசையுடன் திடீரென விமானத்தின் உயரம் வேறு தணிந்தபோது அதன் பெட்ரோல் டாங்கிப் பகுதியுடன் ஒரு பெரிய பறவை மோதியிருக்கலாம் என்பது ஒரு முதல்தர ஊகம்.

இரண்டு நாட்களாக குட்டித்தூக்கங்களுக்குமேல் ஆழ்ந்திராத சீலனுக்கு, அவனுடைய இப்போதைய துயிலினூடே கேட்டவை சிறுசிறு வெடிச்சத்தங்கள்தான். எங்கோ ஒரு பனைவடலி ஒளிவில் அவன் சரிந்து காத்திருக்கும் மனோரூபம். அதிரடிக்கணம். அது ஸ்ரீலங்காவின் வடபகுதி. அதிரடித்தாக்குதல் பற்றி முன்னெச்சரிக்கையுடன் அவனுடைய மறைவிடத்தை நோக்கி ராணுவ மெஷின் துப்பாக்கிகள் சுடும் சப்தங்கள் அவை. சீலன் மின்வேகத்தில் தோளிலிருந்து ஆயுதத்தைத் சுழற்றி சுடுவதற்குப் பிடித்தான். விரல்கள் ஆயுதத்தின் விசைப்பகுதியில் ஒன்றுமில்லை என உணர்ந்ததும் அவன் திடுக்கிட்டு விழிப்படைந்தான். தூக்கத்தை முறியடித்த அவன் தோளில் தொங்கிய தேனீர் பிளாஸ்க், இப்போது அவனை அசடாக்கிற்று. அதே விழிப்புடன் விமானத்திற்குள் பயணிகளின் களேபரக்

குரல்கள். ஜன்னலுக்கு வெளியே தாண்டிப் பறக்கும் திப்பலங்கள். விடுகளைப் பிடித்து எரிகிறவை போலன்றி இவை படுவேகமாகப் பறக்கும் பிழம்புகள் என்று சீலன் உடனே ஊகித்துவிட்டான். பேராபத்து. ஏதோ நாசகாரத்தனம். பக்கவாட்டில் பார்த்தான். அவனருகே காலிசீட் சென்னையிலிருந்து அவனோடு வந்து கொண்டிருந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்த அந்த ஆங்கிலேயக் கிழவி, நடுவே உள்ள நடைப்பகுதிக்கு மறுபுறத்தில் இருந்த சீட்டில் உட்காந்திருந்தாள். சுத்தமாக நரைத்த கேசம் கொண்ட போடப்பட்டிருந்தது. அவனைக் கண்டும் காணாதவள் என்ற தோரணையில் மர்மமாக புன்னகைத்தபடி ஒலிபெருக்கிக்குக் காது கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். விமானத்தின் மற்றைய சுமார் இருநூறு பயணிகளையும் உயர்ந்த சீட்களின் பின்புறங்கள் மறைத்தன.

'பயணிகள் அவரவர் சீட்களிலேயே இருக்கும்படி தயவுடன் கேட்டுக் கொள்கிறோம். உங்களுக்கு எதுவித ஆபத்தும் இல்லை. S.O.S. செய்தி அனுப்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது..... பயணிகள் அவரவர்.....' என்று திரும்பத் திரும்ப டேப்ரிக்கார்ட் செய்யப்பட்ட ஒரு இனிய பெண்குரல், அந்தக் குரலில்தான் என்ன உத்ஸாகம்!

சீலனைத் துணுக்குற வைத்த சிறிய வெடிச்சத்தங்கள் உண்மையில் உயிர்ப்பாத்த சப்தங்கள்தாம். திப்பிடித்து எரிய ஆரம்பித்த விமானத்தின் முன்பகுதியை, பயணிகள் பகுதியிலிருந்து பிளப்பதற்கான வெடிகள் அவை.

ஜவாலைகள் பயணிப்பகுதியை விட்டு விலகிய ஒரு முனையிலிருந்து பறந்து கொண்டிருப்பதை ஜன்னல் வழியே பார்த்த சீலனுக்கு அருகே அடுத்த சீட்டில் ஆள்நிழல், திரும்பினான். 'எக்ஸ்கியூஸ் மீ' என்றுபடி அந்த வெள்ளைக்கிழவி அவனுடைய ஜன்னலூடே பார்க்கிறாள், "பார், அங்கே!" என்றாள் அவள், ஏற்கனவே அகன்ற கண்கள் மேலும் அகல விரிந்தன, அவனது ஜன்னலை ஒரு விரல் மிக லோசான நடுக்கத்தூடன் காட்டிவிட்டு மடங்கியது.

முற்பகல் சமுத்திரத்தின் ரம்யமான நீலத்தை நோக்கி பிரமாண்டமான நெருப்புப் பாறைபோல் உருக்குலைந்து தகதகத்து எரிந்தபடி சாவதானமாக வீழ்ந்து கொண்டிருந்தது விமானத்தின் முன்பகுதி.

"அது எங்களையும் சேர்த்து வெடிக்காமல் காப்பாற்றினான் கடவுள்" என்றாள் கிழவி, விரலில் கண்ட நடுக்கம் குரலில் ஏறியிருந்தது. தோளில் இல்லாதிருந்த மெஷின் துப்பாக்கியைச் சுழற்றிப் பிடித்த எதிர்வினை. இப்போது சீலனின் பேச்சில் பாய்ந்தது, "கடவுள் இல்லை!" என்றான். ஆங்கிலத்தில்: No God.

நடுக்கத்தின் திடீர்த்தனத்தூடன் திரும்பியது கிழவியின் பார்வை. சுருக்கங்கள் கனியுப் புன்னகைத்தபடி அதே விரலை அவனது பிளாஸ்கில் வைத்து "துப்பாக்கி இல்லை!" என்றாள்: No Gun.

சீலனுக்கு நாளத்தாடிப்பு உறைந்தது மீண்டது! யாரிவன்? ஒற்றனுக்கு தமிழில் என்னடா பெண்பால்? ஒற்றி? அடசீ! இவ்வளவும் கணங்கள்தான். -மீண்டும் அவளது பார்வை ஜன்னலுக்கு வெளியே பாய்ந்தது. திரும்பிய சீலன் சமுத்திரத்தின் நீர்மலமான நீலப்படுதாவில் ஏற்பட்ட ஒரு சிறு பிரளய வட்டத்தை சந்தித்தான். என்ன எது என்று புரியாத விதமாக ஒரு மையத்திலிருந்து சீறியபடி நீராவியும் நுரையுமாய் பக்கங்களிலும் மேல்நோக்கியும் விரிந்தெழுந்து கொண்டிருந்தன. விமானமுனை விழுந்த இடம் அது.

பயணிகளிடையே திடீர்க் களேபர ஒலியும் திடீர் நிசப்தமுமாக ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்த ஒலி நாடகத்தை இந்தக்காட்சி இப்போது முழுதாக ஆக்கிரமித்து விட்டது. படு நிசப்தம்!

மையத்திலிருந்து நீர்மட்டத்தைத் தூக்கியபடி நீராவியும் எரிந்த விமானமுனையின் கரும்புகையுமாகச் சீறி எழுந்து கொண்டிருந்தன. அந்த நீர்ப்புகைத்துண் எழும்பியபடி இருக்க, விமானத்தின் பயணிப்பகுதி தணிந்து கொண்டிருந்தது.

“கம்ப்யூட்டர் ஒரு நிலப்பகுதியைத் தேர்ந்துகொண்டு விட்டது” என்று கிரீச்சிட்டு அறிவித்தான் ஒரு விமானப் பணிப்பெண்! நிசப்தம் கலைந்து சலசலப்பு, “ஆனால் உதவி வரும்வரை எவரும் வெளியேறக் கூடாது” என்றது அதே பெண்குரல். அதுவரை ஓடிக்கொண்டிருந்த டேப்ரிக்கார்ட் குரலை அவள் நிறுத்தியிருக்க வேண்டும். பதிலாக அதிஉற்சாகக் குரல்களின் ஜாஸ் ராக் பாடல் ஒன்று முரட்டுத்தனமாக பின்னணி இசையுடன் ஒலிபெருக்கியிலிருந்து கிழம்பிற்று. கிழவி இதில் சட்டென முஞ்சியைச் சுளித்துவிட்டு அழகாகப் புன்னகைத்தாள். அவள் கண்கள் வெளியே பார்த்தபடியிருக்க வாய், “விபீர்தம், பேரமுது!” என்று உளறலாக இரண்டு முன்று தடவைகள் கூறிற்று. இவ்வளவுக்கும் அவள் பக்கத்து சீட்டில் உட்கார்வில்லை. அதன் கைப்பிடியில் ஒரு கையை வைத்துக் குனிந்து நின்றுதான் சீலனின் ஜன்னல் வழியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். வெளியே நீர்த்தான் நின்று ஒரு மொட்டு மலர்வதுபோல் நாலாறுமும் பிரிந்து வீழ ஆரம்பித்தது.

அதே சமயம் பயணிப்பகுதி விமானத்தில் ஒரு திடீர் அதிர்வு. பயணிகள் பெண்களிடையே கூச்சல். ஒரு கிரீச்சிட்ட சப்தம். ஜன்னலுக்கு வெளியே தென்பட்ட விமானமுனை விபத்துக் காட்சி மறைந்து தாறுமாறான கடலோரப் புதர்ச்செடிகள், கள்ளிகள், மணல்மேடுகள், கடலலைகளின் வெண்புரைப் படைவரிசைகள். “தீவு! தீவு!” தன்னை மறந்து கத்தினாள் கிழவி. “ஓட்டகம் இறங்கிவிட்டது! பாலைவனப் பசுந்தரை!” என்றாள். சீலன், அவள் “ஒற்றி” என்பதை ஒத்திப் போட்டுவிட்டு தனது உறுதியான மரத்த கையை மென்மையாக அவளது சீட். கைப்பிடிக்க கைமேல் வைத்து “ஓகோ! ஓகோ!” என்றான். “சீட்டில் உட்காரலாமே!”

“என்பாடு எப்போதும் ஓகோ!” என்ற கிழவி “நன்றிகள்! இன்னும் பைத்தியம் பிடிக்கவில்லை! கையா இரும்பா? என்று பேச்சைத் தாவவிட்டபடி உட்கார்ந்தாள். பிறகு சட்டென “மன்னிக்கவும், உறுதியான கை என்றுதான் பொருள்!” என்றாள்.

அவள் உட்காரவும், பாதங்களின்கீழ் உடலைச் சில்லலிட வைக்கும் உலோகத்தனமான நீண்ட உரசல். ‘ஓட்டகம்’ இறங்கி ஒரு முன் பின் ஆட்டம் போட்டுவிட்டு நின்றுது.

“நோ! நோ!” என்று யாரோ மறுக்க அதை மிக உரத்த ரகசியக் குரலில் எதிர்த்த இன்னொரு குரல் “திட்டமிட்ட நாசவேலை!” என்பதைத் திருப்பத் திரும்பக் கூறிற்று. முதல் குரல் “அசடு!” என்று அதட்டியதும் அந்த ஏரியாவில் கப்பிப், அவை பெண்ணுக்கு அடங்கிய தம்பதியர் யாரோ! வேறு ஒருவரின் எருமைக்குரல் சிம்பிளாக, “சிறுவனறு, பெருவிபத்து!” என்றது. அடுத்து என்ன? என்றது ஒரு பெண்குரல், விடியோவை வைத்தால் தெரியும்” என்றது எருமைக்குரல்.

ஸ்டைலான பணிப்பெண்கள் இப்போது பைத்தியக்காரிகளன்போல் அங்கும் இங்கும் ஓடினாலும், அவர்கள்தான் பயணிகளிடையே பீதியைக் கட்டுப்படுத்தினார்கள்! “முதல்தர அழகு! துணிச்சல்! கட்டுப்பாடு! பயிற்சி!” என்றாள் கிழவி தங்கள் சீட் பக்கம் குனிந்த ஒருத்தியைப் பார்த்து. பணிப்பெண் புன்னகைக்குரிய ஸ்விட்சைப் போட்டவளாய், “சிறுநண்டி, பானம், உங்கள் தேவையைச் சொல்லுங்கள்” என்றாள்.

சீலன் ம பிளாஸ்கை வெற்றிகரமாக உயர்த்திக்காட்டி “ஒன்றும் வேண்டாம்” என்றான். கிழவி, “சீஸ், பிஸ்கட் மற்றும் பழரசம்” என்றாள்.

“மென்மையான ஓயின்?” என்று வற்புறுத்தினாள் அவள், “ஏதாவது கனமாக சாப்பிடுங்களேன், இருவரும்!”

சீலன் தனது ஆடரைத் திருத்தி, “ஓகே, சீஸ், சாண்ட்விச் அவ்வளவுதான்” என்றான், கனமாக என்றால்? ஆடா, மாடா,

பன்றியா” என்ற கிழவி “நான் ஒரு வெஜிடேரியன், மிஸ்! சீஸ் சாண்ட்விச்-பழரசம்” என்றாள், குறித்துக்கொண்ட மிஸ் பார்வையிலிருந்து மறைந்தாள்.

அவள் மறைய, “துணிச்சல், கட்டுப்பாடு, பயிற்சி!” என்றாள் சீலனைப் பார்த்து. “நாங்கள் பரஸ்பர அறிமுகம் இல்லாமலே பேசிக்கொண்டிருக்கிறோமே! பரமண்டலத்துக்குப் போகிற பாதிவழியில்” என்றாள்.

“ஓ” என்ற சீலன், “என் பெயர் ராஜகோபாலன், சென்னையில் இருந்து ரோமுக்கு! பிஸினஸ்!” என்றான். அவளது பொய்யுடன் அவளது பாஸ்போட் கூட ஒத்துழைத்தது. ரோமிலிருந்து அவள் கிரேக்கத் துறைமுகங்களுள் ஒன்றான பிரேயஸிக்குப் போக வேண்டும். அங்கே ஒரு கப்பலில் மறைமுகமாக ஏற்றப்படப் போகிற ஆயுதங்களை நேரில் கண்டு கணித்துக் கொள்ள வேண்டும். உடனே ஆகாய மார்க்கமாக மீண்டும் ரோம்-சென்னை, பிறகு வடஇலங்கை, கடல் மார்க்கமாக.

கிழவி “என் பெயர் சீலா. லண்டன்! இந்தியாவில் ஒரு வட்டம் போட்டுவிட்டுப் போகிறோம்” என்றாள் பன்மையில். “பின் சீட்டில் என் பிள்ளை எக்ஸ்ட்ரா. அதாவது மருமகன்” முதலில் அவளை ஒரு சிறுபிள்ளைத்தனமான “ஒற்றி” என்று கருதியிருந்த சீலனின் கெரில்லாக்கார அபாயச்சமிக்கைகளை முழுவதும் விழித்தெழுந்தன. அவளது பெயரை அவள் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டு அது தனக்குத் தெரியும் என்பதை மறைமுகமாகக் குறிப்பிட்ட தனது பெயரை ‘சீலன்’னின் பெண்பால் பெயராகக் குறிப்பிடுகிறாளா?

இந்த பிரக்ஞையுடன் “சீலா வா?” என்றாள்.

“சீலியா, அதை தமிழ், சிங்களம் இரண்டிலுமே ‘சீலா’ என்று நறுக்கிக் கொள்ளலாம்” என்ற அவனைப் பார்க்காமலே தொடர்ந்தாள், “சுமார் இருபத்தொரு வயது வரை நான் அன்று சிலோனாக இருந்த ஸ்ரீலங்காவில் வாழ்ந்தவன். உங்கள் உச்சரிப்பில் சிலோனின் திருக்கோணமலைத் தமிழ்குரல் தொனிக்கிறது. என் கணிப்பில் தவறு இருக்கலாம்....” சீலனின் முழுக்கவனமும் இப்போது கிழவியின் சொற்களுக்கு அடியில் தன்னைப்பற்றிய சமிக்ஞைகளைத் தேடின. எனவே பணிப் பெண்ணின் பரிசாரகப் பணிவிடைகளுக்கு அதிக சிரத்தை தர வில்லை. கிழவியின் முன் சீட் முதுகில் அமைந்திருந்த சின்னஞ்சிறு மடக்கு மேசையை இயக்கி அதில் அவளது டிரேயை பணிப்பெண் வைப்பதை மண்டு போலப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். கிழவி அவளது மடக்கு மேசையை உதலாகமாக இயக்கி அதில் பணிப்பெண் அவனுக்குக் கொண்டு வந்த டிரேயை வைத்து, “லஞ்ச” என்றாள்.

பணிப்பெண், “உதவிக்கப்பல் தொடர்பு கிடைத்தவிட்டது. இன்னும் இரண்டுமணி நேரத்திற்குள் நாங்கள் அந்தக் கப்பலில் செளகர்யமாக இருப்போம். அது ஒரு பயணி!” என்றாள். அவளுக்கு சரிவர நன்றி கூறக்கூட முடியவில்லை சீலனால், அந்தக் கப்பலில் தான் கை விலங்கு கால் விலங்குகளுடன் ஒரு சின்ன இருட்டுக் கூட்டுக்குள்... அசட்டு நிலைவுகள். இவ்வளவு ரம்யமாகப் பழகும் ஒரு கிழகு, சித்திரவதைகளுக்குக் கூசாத ஒற்றர் இயக்கத்துடன் தொடர்புள்ளவளாக இருக்க முடியாது... முதலில் நிலைமையை சந்தேகங்களுக்கு இடமற்ற நிச்சயத்தனமாக்கிக் கொள்ளவேண்டும். பிறகு தப்பிப்பதற்கான திட்டம் அல்லது கழுத்தில் மாட்டப்பட்டு, டை, ஷர்ட், கோட்டிற்குள் மறைந்திருக்கும் தற்கொலைச் சாதனம்....

“.... பிறந்து வளர்ந்தது திருக்கோணமலையின் பிரிட்டிஷ், அட்டிரால்டி இருந்த டொக்யார்ட்டில். ஆனால் திருமணமானதும் கணவருடன் டவுனுக்கு வந்துவிட்டேன்....” கிழவி தனக்குத் தானே பேசுகிறவளாகத் தோன்றினாள். சீலன் அவளைப் பின் பற்றி உண்பதில் ஈடுபட்டாலும் உணவு ஒரு சடங்காகவே அப்போது உறுத்தியது.

“.... டிவிஷன் ஐந்து என்றாள் கிழவி, இப்போது விலாச முறைகள் மாறி இருக்கலாம். ஆனால் அருகருகே இருந்த காளி, கணேசர் கோயில்கள் மறைந்திராது. புத்தாலயங்களாக மாற்றப்

பட்டிருக்கலாமே தவிர...."

சீலன் படு குழுப்பத்துடன் கிழவியின் முகத்தை கடைக்கண்ணால் உற்றுக்கவனித்தபடி இந்த இறுதி வாக்கியத்தின் அடியில் சுழியோடிப் பார்த்தான். கிழவி முகத்தைச் சுழித்தபடியே இதைச் சொன்னதுடன் குரலில் ஏனெனான கசப்பு.

"... கோவில்கள் தெருவின் ஒருபுறம். ராமகிருஷ்ணா மிஷன் ஹைஸ்கூல் மறுபுறம்.... அது இப்போது அனகாரிக தம்மபால மிஷன் ஸ்கூலாக இருக்கக்கூடும்...." கிழவி ஏதோ துடுக்கான ஜோக்கை அடித்த சிறுமியோடு இதைச் சொல்லிவிட்டு அதற்கு தானே சிரித்துக் கொண்டாள்.

ராமகிருஷ்ணா மிஷன் ஹைஸ்கூல், சீலன் அதன் பழைய மாணவன்.... சீலன் திடீரென ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். எதிரி எந்தப்புதருக்குள் இருக்கிறான் என்று சந்தேகித்தபடி இருப்பதைவிட தான் பதுங்கி இருக்கும் புதரை அவனுக்குக் காட்டினால் அவனது இயக்கம் அவனை அம்பலப்படுத்தும் என்ற துணிகர போர்த்தந்திரத்தை இங்கே செயல்படுத்தினான்.

"மைதானத்தை நீங்கள் மறந்துவிட்டீர்களா?" என்றான் அசுவரஸ்யத்தை குரலில் ஏற்றியபடி. கிழவி வாய்க்குக் கொண்டுபோன சான்ட்விச் துண்டை டிரேயில் வைத்துவிட்டு "ஹா!" என்றாள், "சொன்னேனா இல்லையா? உன்குரலில் திருக்கோணமலைத் தமிழனின் உச்சரிப்பு,

சொன்னேனா இல்லையா?" என்றாள்.

"தவறாக இருக்கலாம் என்றும் சேர்த்துக் கொண்டீர்கள்...."

"உண்மை! சொன்னேன்! ஏன்? நீ அஞ்சி ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஜனங்களில் ஒருவன். உன் அடையாளத்துக்கு நீயே அஞ்சலாம், வெட்கலாம், மறைவை விரும்பலாம். அதை நான் கௌரவிக்க வேண்டாமா? 'தவறு இருக்கலாம்' என்றேன். விரும்பினால் நீயே உன்னைப்பற்றி சொல்லு என்பதற்காகத்தான். அதுதானே சுமுகம்?" சீலாக் கிழவி சுறுசுறுப்பாகப் பேசிக்கொண்டே போனாள். சீலனுக்கு நிலைமை இன்னும் தெளிவுடவில்லை. பொத்தம் பொதுவாக, "விவேகம்" என்றான், சீலாவின் பேச்சுத் தோரணையைத் தெரொலித்தவனாக. இருந்தும் அவனது மனப் பிடிப்பு விடுபடவில்லை. ஒற்றியாக இருந்தால் இவள் ரொம்பவும் உயர்மட்டத்தினளாக இருக்கவேண்டும். "இன்டர் போல்" என்ற சர்வதேசிய போலீஸ் இயக்கத்தினளாக இருக்கலாம். அவர்களின் கணிப்பில் குற்றவாளிகளாக தென்படுகிறவர்களைப் பற்றிய தகவல்களையும் நிருபணங்களையும் சேகரிக்கும் இயக்கம். ஆனால் கைது செய்யக்கூடிய அதிகாரம் அற்ற இயக்கம் அது....

"விவேகமா? எனக்கா? அநுபவம் என்று சொல். அதாவது கிழவி என்று சொல்" என்றாள் சீலா, "நீ ஓடுகிறாய். நாங்கள்

எல்லோருமே ஓடுகின்றோம். மனித வர்க்கமே அதிவேகமாக எதிரே சாவதானமாக நடந்துகொண்டிருக்கிற ஒரு மகத்துவத்தை விரட்டிப்பிடித்து வழிப்பறி செய்வதற்காக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. பிடிபடுவது மகத்துவம் அல்ல. அதன் கண்டுவிரல்தான் எங்கள் கழுத்தில் மாலையாக கண்டுவிரல்களின் கோர்ப்பு."

மிகமிகப் பரிச்சயமான கதை, ஆனால் அதன் தளம் சீலாவின் விபரிப்பில் மாறிவிட்டதால் அது என்ன கதை என்பதை சீலனுக்குப் பிடிபட மறுத்தது. "கண்டுவிரல் மலை" என்றான் உடனே லேசான புன்னகையுடன், "அங்குலீமாலா!" சீலா சான்ட்விச்சின் துண்டு ஒன்றைப் பிடித்திருந்த கையிலிருந்து கண்டுவிரலை மட்டும் நீக்கிக் காட்டினாள், "புதனின் விரல். புதன் புத்தக விவேகி. அநுபவங்களை அறிவாக அறுத்தெடுத்துக் கோர்ப்பவன். அந்த அறிவு ஒரு விஷமச் சிரிப்புடன், தமிழில் "ஏட்டுச் சொரக்கா" என்றான் சீலா. சீலனுக்குள் ஏதோ புரண்டது.

"தமிழ்" என்றான் தன்னையறியாமலே. சீலா புருவச்சுழிப்புடன், சொல்லலையா நான்? இருபத்தொரு வயது வரை திருக்கோணமலை! "லஞ்ச முடிந்து கொண்டிருந்தது. "கொச்சைத் தமிழ் அங்குலீயின் அம்மா என் தமிழை சமயம் வாய்த்தபோதெல்லாம் கிண்டல் பண்ணுவாள்." தெரிந்த கதையின் தளத்தை மாற்றியவள் தெரியாத கதை ஒன்றை இப்போது விடுகிறாள். யாரோ அங்குலீ. அவனுடைய அம்மா, தமிழ். அங்குலீமாலா புத்தரை வழிப்பறி செய்வதற்காக விரட்டியவன், பிராமணியச் சதியினால் கல்வியை இழந்த அவன் கல்விமான்களையும் ஞானார்த்திகளையும் கொள்ளையடித்து அவர்களது கண்டுவிரல்களை அறுத்து மாலையாகக் கோர்த்து அணிந்து கொண்டவன். புத்தர் சாவதானமாக எதிரே நடந்து கொண்டிருக்கிறார். அங்குலீமாலா அவரைப் பிடிப்பதற்காக அபாரவேகத்தில் ஓடுகிறான். ஆனால் புத்தருக்கும் அவனுக்கும் இடையே இருந்த தூரம் குறுகவில்லை. "சமண, சமண, ஓடாதே, நில்!" என்று கத்துகிறான் அங்குலீமாலா! புத்தர்பிரான் நின்று திரும்புகிறார்.... அங்குலீ அவரை நோக்கி ஓடுகிறான் இப்போது கூட அவருக்கும் அவனுக்குமிடையில் தூரம் குறுகவில்லை....

"அங்குலீமாலா என்பது சிங்களப் பெயராயிற்றே. நீங்கள் தமிழ் என்கிறீர்கள்" என்றான் சீலன், குழப்பத்துடன்.

"அது சிங்களப் பெயருமல்ல, தமிழ்ப்பெயருமல்ல. புத்த இதிகாசம் உலகப்பொதுவானது, கிருஷ்ண இதிகாசம், புத்த இதிகாசம், பேசு இதிகாசம், முகம்மது இதிகாசம். என்ன வித்தியாசத்தைக்கண்டு குரல்வளையை அறுத்துக்கொள்கிறீர்கள்?" இவ்வளவையும் ஆங்கிலேய மொழிப்பாணித் தமிழில் உச்சரித்த சீலா, தன் வலது புறக் காதின்கீழ் கழுத்தை சுண்டு விரலினால் கீறினாள்.... சீலனின் கழுத்தில் அதே இடத்தில் தழும்பு....

ஆனையிறவு ஸ்ரீலங்கா ராணுவ முகாம், விடிகாலை நான்குமணி, சீலனின் அதிரடிப்பிரிவினர் தங்கள் பதுங்கு பிலங்களில் இருந்து முகாம் மீது ஒரே சமிக்ஞையில் எ.கு நெருப்பைக் கக்குகின்றனர். முகாம் அரை இருளில் அலறிச்சிதறுகிறது. சீலன் தனது தோளில் பொருத்திய கிரனேட் ஏவு கருவியின் விரல்விசையை அழுத்துகிறான். அவனது கண்பார்வையும், கருவியின் குழாயில் நின்ற சிஹுவைக்கோடும் ஒரு பெரிய பெட்ரோல் வாகனத்தின் டாங்கியும் தீக்கோடு ஒன்றின் விளாடியில் கோர்க்ப்டுகின்றன. யூமி அதிரும் பேரொலியுடன் டாங்கி நெருப்புத் தகடுகளாகச் சிதறும் எரிபொருளாய் வெடிக்கிறது. மறுகணம் அவன் முதுகின்மேல் ஒரு திடீர்ப்பளு. ஏவு கருவியைப் பிடித்தபடி மண்பிலத்துக்குள் புரண்டு மல்லாந்தான். நெஞ்சை இரும்புத்தனமாக அழுத்தி ஏறி உட்கார்ந்த உயரமான அந்த உருவத்தின் பெயரையும் அந்தப் பெயரை உச்சரிக்க முயன்ற சீலனின் குரலையும் நெரித்தது ஒரு கை. சீலனுக்கு அடுத்த படித்தர அதிகாரியான 'டிக்கா'! மல்லாந்து கிடந்த சீலனின் ஒரு கண்பார்வையில் மிகமிக உயரத்தே வானில் ஒரு நட்சத்திரம் துடிதுடித்துக் கொண்டிருந்தது. அதற்கு வெகுமீழே ஓங்கிய டிக்காவின் கையில்

நீண்ட கரிய குத்துக் கத்தி. சீலனின் ஒரு கைமீது அவனுடைய முழங்கால், மறுகைமீது கிரனேட் லாஞ்சரின் பளு-கத்தி மின்வெட்டில் இறங்கிய இறுதிக் கணத்தில் தலையை ஒடித்து கழுத்தின் வலது புறத்தைக் கொடுத்தபடி, கிரனேட் லாஞ்சரை ஒரே கையால் தூக்கி அதன் முழு இரும்புத்தனத்துடனும் டிக்காவின் தலையைப் பக்கவாட்டாகத் தாக்கினான் சீலன். கத்தி பிசகிற்று. கழுத்து நரம்புகள் அலறின. சீலனின் பிரக்கையைக் கவ்விய கோபம் விலகிய போது டிக்கா குரல்வளை முறிந்து பிணமாகக் கிடக்கிறான். அவனது மரணக்குரல் கத்தி முனையாக சீலனின் மூளைக்குள் சுழன்று கொண்டிருந்த உணர்வை ஒரே இடத்தில் திரும்பத்திரும்பக் கறிக் கொண்டிருந்தது: "திருக்கோணமலையான்! திருக்கோணமலையான்!" டிக்கா திருக்கோண மலையான் அல்ல, எனவே சீலனைவிட அவனது படித்தரம் உயரமாக இருந்திருக்கவேண்டும். இப்படி எத்தனை 'இயக்கரசியங்கள்'! இதில்போய் கிருஷ்ணபுத்த இயேசுமுகம்மதுக் குரல்வளையறுப்பு வேறு எதற்கு?

'லஞ்ச' முடிந்து விட்டது.

சீட் முதுகுகளில் இருந்த குப்பைப் பைகளில் பிளாஸ்டிக் எச்சங்களை செருகி மூடும்போது பேச்சை திருப்பினான் சீலன், "உங்கள் அவதான சக்திக்கு என் வாழ்த்து. அங்குள் எப்படி தமிழ்ப் பெயராயிற்று? தமிழர்கள் புத்தர்களானதில்லை- புத்த விஹாரங்களுக்கு போவது உண்டு. நிறைய தமிழர்கள் கிறிஸ்துவர்களாகியிருக்கிறார்கள்.

சீலா தமிழில் ஆரம்பித்து ஆங்கிலத்துக்குள் நடுவினான், "காரணம்-கிறிஸ்தவ மிஷன் மதமாற்றத்தை முக்கியப்படுத்தி அதை நிறைவேற்றுவதற்காக தூண்டில் போடுகிறது. பௌத்தம், அதுவும் இலங்கையில், வெறும் இனவெறிக்கு ஒரு மதரீதியான ஆதாரம்தான். இனவெறி எப்படி மதமாற்றத்தை செயல்படுத்த முடியும்? இலங்கை வரலாற்றில் இன, மொழி ரீதியாக உள்ள பிரிவினையை பௌத்தபீடம் தனக்கு அரணாக்கி ஹிந்துவத்திடமிருந்து அது தன்னைக் காக்கும் என வகுத்த வடிவதான் இன்றைய புத்தசிங்கள மேலாதிக்கதின் வேர்வடிவம். இலங்கையில் பௌத்த மிஷன் இலங்கைத் தமிழ் ஹிந்துக்களமிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளல். தற்காப்பு, நிச்சயம் தாக்குதாலாக மாறும்! வன்முறை நியதி!" இதைச் சொல்லும்போதே சீலா தனது கைப்பைக்குள்ளிருந்து ஒரு பர்ஸ் போன்ற சிறிய சதுரப்பொருளை எடுத்தான். அதை புத்தகம் போல விரித்துப் பார்த்தான். முகத்தில் சுருக்கங்கள் தளர்ந்து இளகின. இதற்குள், சீலா 'இன்டர்போல்' இயக்கத்தைவிட படுபயங்கரமான ஒரு இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவள் என்பது சீலனுக்குப் புரிந்துவிட்டது. எந்தக் கட்சியையும், மதத்தையும், லட்சிய வெறித்தனத்தையும் அநுசரிக்காமல் விலகி நின்று அவதானிக்கும் சாட்சிகளுள் அவள் ஒருத்தி. கொச்சையாகச் சொன்னால், ஒரு இன்டலெக்சுவல்.

சீலா பிரிக்கப்பட்ட அந்த பர்ஸ் வடிவத்திலிருந்து கண்களைத் திருப்பி சீலனைப் பார்த்தான். "எவருக்கும் எளிதில் இதைப் பார்க்கத் தருகிறதில்லை" என்றபடி சீலனிடம் அதைக் கொடுத்தான், "பௌத்தனுமல்ல, ஹிந்துவுமல்ல, சிங்களனுமல்ல, தமிழனுமல்ல...."

சீலன் அதை வாங்கினான். ஒரு பக்கத்தில் மட்டும் கண்ணாடித் தாளினுள் ஒரு சிறிய புகைப்படம், கருப்பு வெள்ளையாக குஞ்சுகளுடன் ஒரு கோழி, ஒரு வாத்து. இந்தப்பரிவாரத்துக்கு நடுவே அம்மணமாகத் தவழ்ந்த நிலையில் ஒரு ஆண்குழந்தை. குளுகுளு உடல், சுருள்முடி, இதயத்திற்குள் ஆழ்ந்து நுழையும் அற்புதப் புன்னகை.

"..... குழந்தை!" என்று முடித்தான் சீலா. சீலன் தந்திரமாகப் புன்னகைத்தபடி குழந்தையிலிருந்து கண்களை எடுக்காமலே, "இவன் தமிழனல்ல என்கிறீர்கள். தமிழ் பேசுகிறீர்கள்...."

- அஜீதராம் பிரேமீஸ்

இந்தமனிதனைப்பற்றி, இந்த மனிதன் வாழ்ந்தலைப்பற்றி 06.01.1997 நடு முன்னர் எத்தனைபேர் அறிந்திருந்தார்கள்? அறிந்தவர்களில் எத்தனைபேர் எழுதினார்கள், பேசினார்கள்? ஹந்தாய் எல்லோரையும் போலவே பிரேமீஸின் படைப்புக்கள் என்னதும் அம்ம இல்லாதுபோன நடிகரின் தான் அறிபக்கிவை தத்து அவரைப்பற்றிய அவரது படைப்புக்கள்பற்றிய எதுதேடவில், இவரை அணிய்த்தவர்களிடம் என்னால்கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டதையும் சுற்றிக்கொண்டு மீதல் 4. பிரேமீஸ் சிறப்பிதழில் உள்ள "அங்குலமலா" என்னும் பிரேமீஸின் இக்கதைமீதான அமர்வுக்கு மறுபிச்சுதம் செய்ய தெரிவிசெய்கிறேன்

இலங்கையில் திருக்கோணமலையில் பிறந்த பிரேமீஸ் இலக்கியப்படுத்திக் இந்தியாவுக்கு இடம்பெயர்ந்து தன்வாழ்நாளில் வாசிப்பையும், எழுத்தையும் தவிர வேறுஎதுவுமே செய்திராத ஒருதவிரியான படைப்பாளி. ஒவியம், நாடகம், கதை, கவிதை எனதுபடைப்புக்களை இட்டுச்சென்று பிரேமீஸ் தவிர விமர்சனம்கூட விமர்சனங்களை தீர்விக்கமுடியாத படைப்பாளிகள் ஏசல்சுதர் என இவரை ஒதுக்கிஇருட்டிப்பு செய்துகொண்டனர் யாரோடும் சமரம் செய்துகொள்ளாமுடியாதபோக்கு இவருடையது "தமிழில் தனக்குத்தெரிந்த அவ்வளவு வேறுபாடுக்கும் தெரியாது" என பெற்றமைகொள்ளும் ஒரு படைப்பாளி. இதைச்சகித்துக்கொள்வமுடியாதோர் பலர்.

ஒரு இடத்தில், "இந்த யாதிரி அணிவகுப்புக்களில் பெண்ணை போடுவதில்லை எனவேலை தமிழ் இலக்கியக்கருத்துமீதும் சிறுஷ்டித்துவறமீதும் நான் ஒரு கெரில்லா. ஒரு பிரகாசாதனம் தனது தேவவகளுக்கேரேய எனனை உப்போகித்தவிட இடம் தராமட்டின் எனக்கு ஒரு புரோகிராம் உண்டு. அந்தப்புரோகிராமுடன் இவ்வரைந்து செயல்படுவருகிய ஒரு சாதனமற்றம்தான் நான் செயல்படுவேன்" என்று காக்கக்கூட படைப்புக்களைவிற்கும் படைப்பாளிகளிடது காறி உயிழ்கிறார்.

கவிதைத்துவறமீதல் இவர் எழுபடுத்தியதாக்கம் மிசுப்பெரியது ஒவ்வோரு கவிதைமும் வெவ்வேறு பரிமாணங்களைக்கொண்டது இவரைப்பற்றிக்கூறிப்பிரும் ஒரு விமர்சகர் "பிரேமீஸ் தொடர்ந்து தன்னை ஒவ்வோருவிதமாக மாற்றிக்கொண்டு, அவரைப்பின்பற்றுவது எளிதான களிப்பமாக இல்லாமல் செய்துவிடுகிறார்" என்கிறார்.

இன்றைய எழுத்தாளர்கள், பரிமளை நூபகத்தல் வைத்து படைப்புக்களைத்தரவேண்டும் அப்போதுதான் நல்லபடைப்புக்களை நாம் காணமுடியும். அவரது படைப்புக்கள் என்மீபென்றவர்களுக்கு சென்றையமவேண்டியே அம்மாவக்காக தெரிபுசெய்துகொள்ள.

- தேவகனோசை

பிரேமீஸ்

"அவனுடைய அம்மாவின் மொழி. ஆனால் அது சிங்களமாக இருந்திருந்தால் நான் இன்றும் மறக்காமல் சிங்களம் பேசிக்கொண்டிருப்பேன்," என்றான் சீலா. "மொழி, மதம் என்பவை வேறு, மொழிவெறி, மதவெறி என்பவை வேறு. வெறிகளுக்கு நேர்வேறான பரிமாணம் குழந்தைத்தன்மை! அதுதான் இதயத்தைக் கொள்ளையடிக்கும் வழிப்பறித்தன்மை!"

சீலா இப்போது வழிப்பறிக்கொள்ளைக்காரப் படிவத்தைத் திரும்பவும் கொண்டு வருகிறாள். "ஐஸீ!" என்றான் சீலன், பெயர் அங்குலமாலா என்கிறார்கள். தமிழ்விட்டுக் குழந்தைக்கு நிச்சயமாக அப்படிப் பெயர் வராது. சிங்களவர்கள் கூட அதை தூரதிரிஷ்டக்காரனின் பெயர் என்று கருதி குழந்தைகளுக்கு வைப்பதில்லை..." சீலன் நிமிர்ந்து சீலாவைப் பார்த்தான், "ஓ! இவனுக்கு நீங்கள் வைத்த பெயர் அது! - ஏனோ? சீலா அவனைப் பார்த்தபடி தனக்குள் முழுகியவளாக் பேசினாள்: "கணவரும் நானுமாகக் குடித்தனம் பண்ணிய வீடு காளிகோவிலின் தெற்கு வீதியில்தான். அருகிலிருந்த தோட்டத்தில் ஓலைவீட்டுகாரிக் குடும்பம் ஒன்று. அவளுக்கு எழுத்தறிவு இல்லை. ஆனால் ரொம்பவும் கருணை. ஒரு வீட்டுப்பசுவுக்கு ஏதோ தொண்டையில் சிக்கி திணறித்திணறிச் செத்துக்கொண்டிருந்தது. ரப்பர்மர இனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு மரத்தின் இலைகளை அது சாப்பிட்டதன் விளைவு. அயலகத்துப் பூசகர் வீட்டுப்பசு, காளிகோவில் பூசகர்கள். கோவிலைச் சாக்காக்கி சுற்றி இருந்த தோட்டத்து நிலங்களை அங்குலம் அங்குலமாக விழுங்கும் கும்பல். அதனால் அந்த ஓலைவீட்டுக்காரிக்கும் அவர்களுக்கும் கடும்கை. இருந்தும் தனது தோட்டத்தில் செல்லப்பிள்ளைகளைப்போல அவள் வளர்த்த வாழைமரக் குருத்துக்களை வெட்டி எடுத்தாள். மாட்டின் வாயைத் திறக்கவைக்கும் உபாயத்துக்காக மட்டுமல்ல. என்வீட்டு வேலையாளைக் கூப்பிட்டாள். நான் அனுமதி கொடுத்தேன். பூசகரின் மாட்டுத்தொழுவம் என் ஜன்னல் வழியாகத் தெரிகிறது. ஓலை வீட்டுக்காரி குருத்துச்சுருளை மாட்டின் வாய்க்கு கொண்டு போனதும் அது வாயைத் திறந்தது. உடனே அவள் சொன்னபடி வேலையாள் மாட்டின் வாய் முடிவிடாமல் பலமாக கைகளால் பிரித்துப் பிடிக்கிறாள். அவள் பிளந்த வாய்க்குள் இலைச்சுருளை திருகாணியாகச் சுற்றிச் செலுத்தி வெளியே இழுக்கிறாள். திரளாகிவிட்ட மரப்பாலுடன் இலையை வெளியே எடுத்தாள். ஐந்தாறு சுருள்கள் முடிய மாடு திணறுவதை நிறுத்திவிட்டது. இவ்வளவையும் சாதித்த அந்த ஓலைவீட்டுக்காரி ஒரு இளம் கர்ப்பினி.

"மாடுகள் அயலகங்களில் சிலவேளை இந்த ரப்பர் இலையைத் தெருவில் கொட்டுகிற மேதாவிகளின் செயலால் இறந்திருக்கின்றன. இவ்வளவு எளிதாக அவற்றைக் காப்பாற்றக்கூடிய ஒரு வழி இருப்பது எனக்குத்தெரியாது. அவளைக் கூப்பிட்டு வேலையாளின் மொழிபெயர்ப்புடனும் எனது கொச்சைத் தமிழின் உதவியுடனும் இந்த வழியை அவள் எங்கே தெரிந்து கொண்டாள் என்று கேட்டேன். அவள் சொன்ன பதில் எனக்கும் என் கணவருக்கும் பிரமிப்பை ஏற்படுத்திற்று. அவளுக்கு அந்தக் கணத்தில் திடீரெனத் தோன்றிய வழிமுறை அது என்றாள். எங்களுக்கு வேறு ஏதாவது முறை தெரியுமா என்று ஆர்வத்துடன் கேட்டாள். வேலைக்காரர்கள் மூலம் அயலகப் பிரச்சனைகளை அறிந்துவைத்திருந்த நான், "உன்னை மிகக் கேவலமாக வசவு வைக்கிறார்கள். உன் கணவரை ஒருதடவை ஆள்வைத்து உதைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்காக இப்படி உன்வீட்டு வாழைகளை நாம் பண்ணியிருக்கிறாயே" என்றேன். அந்தப்பசு பட்டபாட்டை நீங்கள் பார்க்கவில்லையா? என்றாள். 'புடலங்காய் வேணுமா? என்றாள். இருவரும் ஒருவர் வயிற்றை ஒருவர் கவனித்துவிட்டோம். சுமார் ந்துமாதக் கர்ப்பினிகள் - இருவருமே. 'புடலங்காய் இருக்கட்டும். உனக்கு இதுதான் முதல் கர்ப்பமா? என்றேன். 'ஏற்கெனவே இரண்டு கருச்சிதைவுகள் இவன் சிரஞ்சீவி' என்றாள். எனக்கும் பையன் உனக்கும் பையன்தான். அடுப்பில் வேலை இருக்கிறது, என்று போய்விட்டாள்.

மறுநாள்காலை பெரிய புடலங்காய்களையும் முருங்கைக் காய்களையும் கொண்டு வந்து எனக்கு வியாபாரம் செய்தாள். கடைவிலை கொடுத்தால் போதும் என்றாள். "ஐது எப்படி ஆண்குழந்தைகள் என்கிறாய்? என்று என் கொச்சைத் தமிழில் கேட்டேன். என் தமிழுக்குச் சிரித்தாள். உள்ளே தமது ரூமில் என் கணவர் இருந்தவர், "அவளைக் கிறிஸ்துவச்சி ஆகிறாளா என்று கேட்டுப்பார். ஆகமாட்டாள்!" என்றார். அவருடன்

இதைப்பற்றி முதல்நாள் பேசி விவாதித்திருந்தேன். ஆனால் இப்போது அவளுடைய பயமறியாத துருதுருவென்ற முகத்தின் முன் இந்தக்கேள்வியை கேட்கமுடியவில்லை. 'அவள் ஏற்கெனவே கிறிஸ்துவச்சிதான்' என்று கணவரிடம் கூறினேன். 'புத்தச்சி! புள்ளத்தாச்சி!' என்று என் கணவர் விஷமத்தனமாகச் தமிழில் கூறினார். அவள் கூச்சப்பட்டுக்கொண்டு ஓடிப்போய் விட்டாள். என் கணவருக்கு ஹிந்து, புத்தன் எல்லாம் ஏக குழப்பம். 'அவள் ஒரு சைவ ஹிந்து, என்று விளக்கி விளக்கி எனக்கு கடைசிவரை அலுத்துவிட்டது. அவள் சொன்னாப்போல் இருவருக்குமே ஆண்குழந்தைகள் தான் பிறந்தன. 'அபூர்வ வாக்கு அவளுக்கு' என்று நான் சொன்னால் என் கணவர் - என்னை விஞ்ஞான பூர்வமாகக் கிண்டல் பண்ணுவார்.

குழந்தைகள் பிறந்த ஆண்டு 1939. ஏற்கெனவே இரண்டாவது உலகயுத்தத்தின் முதல் அத்தியாயங்கள் துவங்கிவிட்டன. பிரிட்டிஷ் அட்மிரால்டியின் அக்கவுண்ட்ஸ் செக்ஷனில் இருந்த என் கணவர் இன்னொரு உலகயுத்தம் வரப்போகிறது என்று சொன்னதை நான் அர்த்தப்படுத்தவில்லை. ஓலைவீட்டுக்காரியின் பாப்பாவுடனும் என் பாப்பாவுடனும் தான் என் மனம் லயித்திருந்தது. கணவர் லண்டனுக்குத் திரும்பும்படி அடுத்த ஆண்டு உத்தரவு வரும் என்பதை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஓலை வீட்டுக்காரியின் இந்த பாப்பாவையும் என் பாப்பாவையும் ஒன்றாக பகல்பொழுதுகளில் நான்தான் வளர்ப்பேன். காலையில் குளித்து முடிந்ததும் ஓடிப்போய் இவனைத் தூக்கிக்கொண்டு என் வீட்டுக்கு வந்துவிடுவேன். இதற்கு ஒரு காரணம், ஓலை வீட்டுக்காரியின் வீட்டு நிலவரம்தான். அவளுடைய கணவன் சரியில்லை. அவளுடைய நகைகளைக்கூடக் கொண்டுபோய் துன்மார்க்கச் செலவு செய்திருக்கிறான். அவளுக்கு அவனுக்கும் இதனால் நாளாந்தம் சண்டை. விடிந்ததுமே கூச்சல் ஆரம்பித்துவிடும். அவ்வப்போது அவளுக்கு அடி உதை.

"நான் கணவருடன் லண்டனுக்குப் போகும் வரை நிலைமை அப்படித்தான் இருந்தது. அந்தச் சூழலில் குழந்தைக்கு எவ்வித மனோபாவங்கள் வளர்ந்திருக்கும் என்று இன்று என்னால் ஊகிக்க முடியவில்லை. ஆனால் இந்தப்பாப்பா ஒரு விதத்தில் மாற்றப்பட முடியாத ஒரு அடிப்படை மனோபாவத்தைக் கொண்டிருந்தது என்பதை நான் நேரில் அறிந்திருக்கிறேன். இவ்விஷயத்தில் என் பாப்பாவைவிட இவன் ஒரு ஆழமான ஜீவன். இதோ இந்தக் கோழிதான். ஒரு பல்லியை தூடிக்கத் தூடிக்கக் கொத்துகிறது. என் பாப்பா முகத்தைச் சுளித்தபடி அதை வேடிக்கை பார்க்கிறான். இவனோ பல்லி தூடித்தாற் போலவே தூடித்தூடித்து அலற ஆரம்பித்து விட்டான். ரொம்ப நேரம் விட்டு விட்டு அழுகை. சமாதானப்படுத்தவே முடியவில்லை. தாய்க்காரி வேறு வந்து முயற்சி செய்து பார்த்தாள். தூங்கப்பண்ணின பிறகுதான் குழந்தை புன்னகை செய்தது, தூக்கத்தில். அப்போதுதான் மாணசீகமாக இவனுக்கு அங்குலமாலா என்ற பெயரை நான் வைத்தேன்".

"அவ்வளவு உணர்வு நுட்பம் உள்ள பாப்பா என்று தெரிந்தவுடன் ஒரு வழிப்பறிக்கொள்ளைக்காரனின் பெயரை அதற்கு வைத்திருக்கிறீர்களே!" என்றான் சீலன், உண்மையான குழப்பத்துடன்.

"அங்குலமாலா உணர்வு நுட்பம் கொண்ட முதல்தர அறிஞன்தான். குருவை மிஞ்சியவன் என்பதால்தான் கல்விபெற முடியாமல் தடுக்கப்பட்டு சமூகத்துக்கு வெளியே விசப்பட்டான். இருந்தும் உரிய காலத்தில் உள்ளே மறைந்திருந்த போதம் திடீரென அவிழ்ந்து விருட்சமாயிற்று. ஒரு குருமான சூழலில் பிறந்த என் அங்குலமாலாவின் எதிர்காலத்தையும் என்னால் இப்படித்தான் கணிக்க முடிந்திருக்கிறது."

புத்தர் பிராணை "ஓடாதே நில" என்று அச்சுறுத்துகிறான் அங்குலமாலா. "நான் ஓடவில்லை, நீதான் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறாய்" என்றார் அவர். உடனேயே அங்குலமாலா நின்று விடுகிறான். அவன் நின்றதுமே அவன் அவனல்லன்.

“குழந்தையை தாயிடமிருந்து எப்படியாவது தத்து எடுத்து விடலாமா என்று கூட நான் நினைத்ததுண்டு. கணவரிடம்தான் இதைப்பற்றிச் சொல்லி அவரின் வசையை வாங்கிக் கட்டினேன். இந்த எண்ணம் ஏற்பட்டபோது தாய்க்காரியின் கண்களை தைரியமாகச் சந்திக்கக்கூட முடியவில்லை. மூட்டையைக் கட்டி கிளம்பியபோது திரும்பத்திரும்ப தாய்க்காரி வைத்திருந்த குழந்தையிடம் நான் பிரக்ஞையில்லாமல் ஓடிப்போய் அதை எடுத்துவைத்து அதனுடன் பேசினேன் என்கிறார் கணவர். ஒரு நிமிஷம் உண்மையில் எனக்கு பிரக்ஞை பறிபோய் விட்டிருக்கிறது.” சீலா கையை நீட்டினாள். சீலன் தனது கையிலிருந்த புகைப்படப் பர்வை திரும்பக்கொடுத்தான். கொடுக்கும்போதே சீலா இன்டலெக்ஸ்கவல் கட்சிகூட அல்ல. அதைவிட ஆபத்தான ஒரு பிரபஞ்ச நியதியின் ஏஜண்ட் என்பது ஒரு விவரிக்க முடியாத திகிலூடன் அவனுக்குப் புரிந்தது. அந்த நியதி, தாய்மை. அதன் முன் ஒரு கெரில்லா கமாண்டரின் மனத்தடுப்புகள் முழுவதும் ஒரு புழுதிச்சுவராகி உதிர்ந்தன.....”

“நான் படித்த அதே ராமக்கிருஷ்ணா மிஷன் ஸ்கூலின் பழைய மாணவர் அவர்” சீலனின் உள்ளத்தடைகள் சிதறியவுடன் அவனிடம் அவள் கேட்காமல் கேட்டுக்கொண்டிருந்த தகவல் பெருக்கெடுத்தது. “ஒரே பிள்ளை, இயற்கையான கலைத்திறன்கள் ஸ்கூலிலேயே வெளிப்பட்டிருக்கின்றன. இதனால் எங்கள் தலைகளில் டீச்சர்கள் கட்டி அடிக்கும் முன்னுதாரணங்களில் அவரும் ஒருவர். இதற்கும் மேல் அவர் ஒரு ஆன்மவியலாளர் என்றும், கொஞ்சம் லூஸ் என்றும் கூட ஏறுமாறுகள். 1970 வாக்கில் தாயும் தந்தையும் காலமானபிறகு, மீதி இருந்த வீட்டை விற்றுவிட்டு இந்தியாவுக்குப்போய் வாழ்கிறார். இலங்கைக்கு என்ன ஆகப்போகிறது என்பதை முன்கூட்டியே அவர் உணர்ந்திருந்தார் என்றும் ஒரு தகவல், ஆனால் வீட்டை வந்த விலைக்கு விற்றுவிட்டு அவர் அன்று நாட்டை விட்டே போனது அப்போது ஊராருக்கு முதல்தர லூஸ்வேலையாகத்தான் தோன்றி இருக்கிறது. இப்போது அதே வேலையை ஒரு ஆத்மமார்த்தியின் முன்னுணர்வு என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

“மீதி இருந்த வீட்டை என்றால் என்ன அர்த்தம்?” என்றாள் சீலா கண்டிப்படன். “அந்த ரப்பர் இலை தின்னி மாட்டுக்காரப் பூசகர்களின் வல்லடி வழக்குகளினால் பிடுங்கப்பட்டது போக, மீதி இருந்தது என்று அர்த்தம். ஆனால் அவருடைய பெயர் அங்குலீமாலா அல்ல. அது...” சீலன் அந்தப் பெயரைச் சொல்லும்போதே சமுத்திர வெளியிலிருந்து ஒரு பெரும் கப்பலின் பிரகடனச்சங்கின் ஓசை திடீரென எழுந்து கடல் பரப்பில் அலை அலையாக எதிரொலித்து விரிந்தது. சீலன் பார்வையைத் திருப்பமுன்பே சீலாவின் கண்களில் தத்தளித்தபடி ஈரம்

ஏறிக்கொண்டிருந்தது. தொடுவானில் இரும்புத் தொகுப்பினால் ஆன ஒரு மலைபோன்ற கப்பலின் உதயம். அதன் முகப்பில் ஒளித்திவலைகளின் சமிக்ஞை.

வரப்பெற்றோம்

சீந்தித்தால் சீர்ப்பு வரும்
(கட்டுரைத்தொகுப்பு)
பேராசிரியர், சக்திப்பயல்
European Centre for Indian Arts and Culture
36, rue Lodovic Piette,
F-95300 Pontoise - France.

வெண்ணிலா

(மாத இதழ்)
Tamil Publication
P.O.Box 82160
Highland Park,
Auckland, New Zealand
E-Mail : Kamban@xtra.co.nz

தீருமறைக்கலாமன்ற

வெளியீடுகள்
கலைமுகம்

(காலாண்டிதழ்)

ஆற்றுகை

(நாடக அரங்கியலுக்கான இதழ்)
238, பிரதானவீதி, யாழ்ப்பாணம்

சீடன் தமிழ்க்குரல் நிறுவனத்தின்
தமிழ் உலக
சிறுகதைத்தொகுதி பற்றிய
அறிவீப்பு
உலகெங்கும் பரந்துவாழும் எல்லா
தமிழ் உலகங்கங்களையும்
வெளிக்காட்டும் சிறுகதைத்தொகுப்பாக
வெளியிடவிருப்பும் சிட்னி
தமிழ்க்குரல் நிறுவனத்தினர்,
தங்களது / தங்கள் நாட்டில்
ஊரில்வாழும் எழுத்தாளர்களின்
கதைகளை சேர்த்து
அனுப்பிவைக்குமாறு
வேண்டுகின்றனர்.
அனுப்பவேண்டிய முகவரி :

«Maththalai SOM»
2/1, Civic Ave, Pendlehill,
NSW 2145,
Australia.

ஆற்றுகை

நாடக அரங்கியலுக்கான இதழ்

மேலே :
பாரிஸில், திருமறைக்கலாமன்றத்தால் நடாத்தப்பட்ட
கலைஞர் ஏ.வி. ஆனந்தனின் சிற்பக்கண்காட்சியின்போது
வைக்கப்பட்டிருந்த சிற்பங்கள் சிலவற்றின் புகைப்படப்பிரதிகள்....

அச்சுப்பதிப்பு : திருஷ்ணா அச்சகம்- பரான்ஸ்